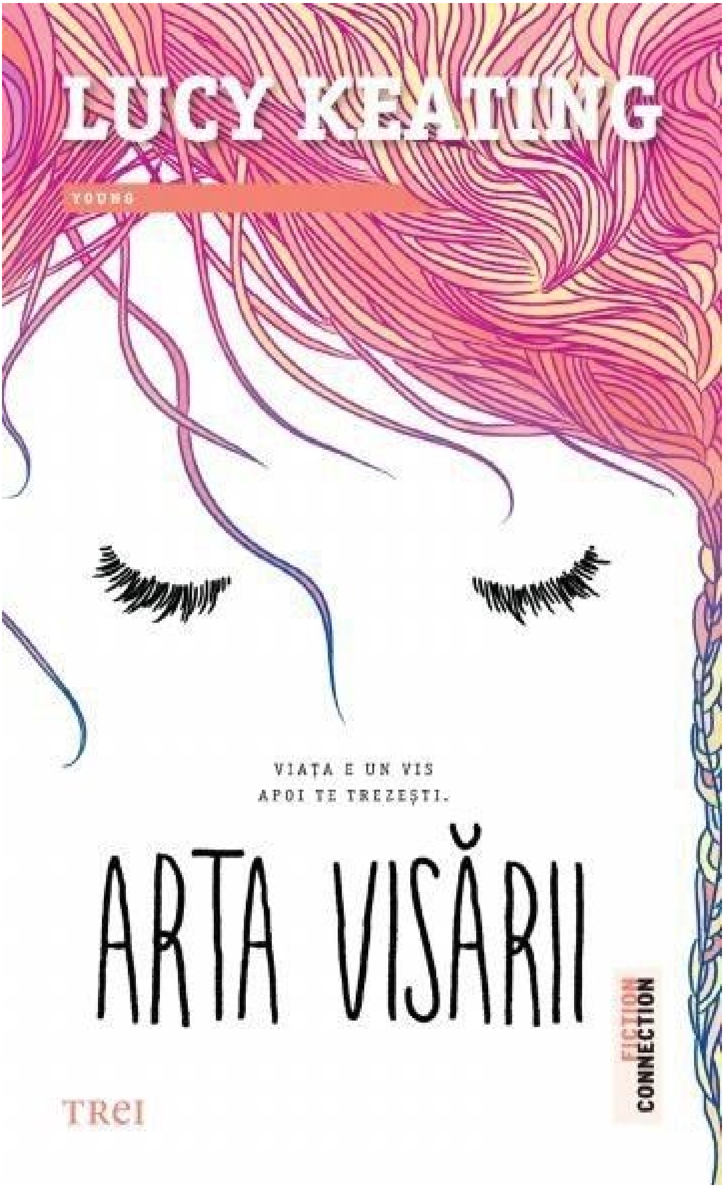
LUCY KEATING
YOUNG
VIAȚA E UN VIS
APOI TE TREZEȘTI.
ARTA VISĂRII
TREI
FICTION CONNECTION

Lucy Keating

Arta visării

Traducere din engleză de Ana Dragomirescu

Trei

Familiei mele
și momentelor petrecute împreună în serile de vară,
în timpul cărora am învățat cum să spun o poveste.

28 august

Mă aflu chiar în mijlocul Sălii Mari a Muzeului Metropolitan de Artă, lângă aripa egipteană, la exact un metru distanță de locul în care am vomitat în ziua în care am împlinit zece ani. Dar de data asta nu se zăresc borsete prinse la brâu, nici nu se aude scârțâitul tenișilor pe podelele bine lustruite. De data asta la picioarele mele nu se adună voma de un roz aprins (înghețată de zmeură, dacă vă interesează), presărată cu bucățele de cereale și bezele („Numai de ziua ta" a zis tata și n-a mai repetat vreodată), ci poalele unei rochii de șapte kilograme, încrustată cu cristale, întocmai ca aceea purtată de Beyonce la ceremonia de acordare a premiilor Grammy, în seara asta luminile sclipesc cu putere, iar oamenii șoptesc și se uită spre mine. În seara asta, dintr-un motiv sau altul, eu sunt cineva important. Sorb șampanie și alunec dintr-o cameră în alta, admirând operele de artă. Și așa mă găsește Max, stând în fața balerinelor lui Degas, în secțiunea dedicată pictorilor impresioniști.

— Să știi că și eu pot să dansez.

Îmi cuprinde talia cu brațul și brusc simt că tot corpul mi se încălzește.

— Dovedește-o! îi spun.

Nu trebuie să-mi iau ochii de la tablou ca să-l simt privindu-mă, ca să știu că zâmbește. Mi-am întipărit în minte fiecare centimetru al feței lui, fiecare particularitate. Mă tem mereu că o să-l uit.

El mă ia de braț și mă învârte, iar eu închid ochii. Când îi deschid iar, suntem în grădina de pe acoperiș și dansăm lent. Tufele sunt îmbrăcate în beculețe.

— Arăți bine în frac, murmur cu buzele lipite de gâtul lui.

— Mersi! E cel pe care l-a purtat Beyonce la premiile Grammy, zice el pe un ton serios și amândoi izbucnim în râs.

Până să apuc să-mi revin, Max mă strânge și mai tare în brațe și mă sărută, lăsându-mă atât de tare pe spate, încât îmi pierd complet echilibrul și nu mai știu de mine. Până acum nu

mi-am dat seama că există un fel de amețeală plăcută.

— Mi-a fost dor de tine, îmi spune el și mă învârte iar.

Curierul de la Joe’s Pizza de pe strada 110 își face apariția, părând nerăbdător.

— Ți-e foame? mă întreabă Max. Am comandat.

Dar în cutie nu se găsește nicio pizza, doar un uriaș biscuit Oreo, tăiat în opt bucăți, precum un tort. Luăm fiecare câte o felie grea. Nici n-apuc bine să duc biscuitul la gură, că surprind privirea poznașă din ochii cenușii ca marea ai lui Max, iar el își zdrobește iute felia de obrazul meu. Pac! Eu îi răspund aruncând-o pe a mea înspre el.

Ne fugărim pe coridoare, pitindu-ne în spatele statuilor romane și făcând slalom printre vizitatorii jenați, în vreme ce aruncăm unul în altul cu pumni întregi de firimituri din biscuiții Oreo. Observ un paznic al muzeului îndreptându-se către noi. Când mă uit mai atent, văd că e profesorul meu de științe din gimnaziu. Întotdeauna l-am detestat pe tipul ăla. Alergăm și mai repede.

Până la urmă sunt încolțită în curtea în care se află mormântul lui Perneb, așa că mă opresc și mă întorc cu fața spre Max. Suntem plini de firimituri. Mie îmi atârnă la gât și pe brațe bijuterii din expoziția de veșminte europene, iar Max poartă pe cap un coif medieval. Arătăm ca un cuplu regal care a luat-o razna rău de tot. O țară aflată sub stăpânirea noastră cu siguranță s-ar răzvrăti.

Max spune ceva, dar nu-l pot auzi prin coif, așa că ridică viziera, scoțându-și la iveală obrajii îmbujorați.

— Hai să facem o pauză! repetă el.

Stăm întinși pe spate în curtea mormântului, ascultând muzică simfonică și murmurul molcom al conversațiilor ce continuă afară. Deasupra capetelor noastre, unde ar trebui să se afle tavanul muzeului, se întinde în schimb cerul înstelat.

— Știi, regii egipteni cereau deseori ca, după moarte, să fie îngropați alături de cei dragi, spun eu.

— De fapt, cred că era vorba doar despre slujitori, ca să fie serviți și în viața de apoi, mă corectează Max.

Întotdeauna le știe el pe toate.

— Ei bine, dacă ar fi să mor, aș pune ca tu să fii îngropat împreună cu mine.

Mă întorc pe o parte, cu fața spre el.

— Oh, mersi, scumpo! exclamă Max. Ăsta-i de departe cel mai înfiorător lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Un sforăit zgomotos răsună între pereții din piatră și observ că un porc alergător african stă întins lângă Max, privindu-l cu drag.

— Cine-i ăsta? întreb.

— Ea e Agnes, îmi răspunde Max, arătând cu capul înspre porc. Se tot ține după mine de când eram în aripa Oceania. Cred că s-a îndrăgostit.

— Ei bine, stai la rând, Agnes! zic eu, așezându-mi capul pe pieptul lui și inspirând adânc.

Ca întotdeauna, Max miroase a detergent de rufe și a ceva lemnos. Bătăile inimii lui mă adorm.

— Nu adormi! mă roagă el. N-avem destul timp.

Dar nu sunt de acord. Seara asta a fost perfectă, tot ce mi-aș fi putut dori.

— Ne vedem curând, îi zic, rugându-mă să nu ațipesc înainte să-l aud răspunzându-mi la fel.

E trucul nostru, un obicei aproape superstițios prin care ne asigurăm că ne vom regăsi.

— Ne vedem curând, îmi spune el în cele din urmă, oftând.

Ochii mi se închid, în timp ce în urechi îmi răsună sforăitul ușor al lui Agnes.

1. Muzeele sunt făcute să le vizitezi, nu să locuiești în ele

Jerry sforăie chiar lângă gura mea, răsuflarea lui caldă de câine plutind înspre mine de fiecare dată când expiră.

— Ei bine, asta explică prezența lui Agnes, mormăi eu.

— Cine-i Agnes? mă întreabă tata de pe scaunul șoferului.

Peste vocea lui se aude țăcănitul blând al semnalizatorului, ticăind ca un metronom.

— Nimeni, spun eu repede, iar el nu bagă de seamă.

Tata e un tip care se ocupă cu creierul. Neurolog cunoscut (ceea ce nu-ți spune mare lucru decât dacă se întâmplă să fii și tu tot neurolog), el înțelege chestii legate de minte care pentru majoritatea oamenilor rămân un mister. Dar când vine vorba despre inimă, e pierdut. N-am niciun chef să-i povestesc despre Max, așa că, în asemenea momente, punctele lui slabe sunt în

favoarea mea.

Mă întind și mă așez în fund.

— Probabil că am ațipit, îi zic cu glas puțin răgușit.

— Mișcarea te adoarme încă de când ai venit pe lume, îmi explică tata, mereu gata să facă pe profesorul. Avioanele, trenurile și mașinile… Tu și Jerry dormiți de câteva ore bune, dar ți-ai ales momentul perfect pentru a te trezi.

Îmi zâmbește în oglinda retrovizoare.

— Uită-te bine la noul tău oraș!

Își flutură mâna într-un fel ciudat, ca o prezentatoare de la Roata Norocului, de parcă Bostonul ar fi un joc de cuvinte făcut din litere uriașe ce așteaptă să fie completate. Tocmai ieșim încet de pe autostrada 1–90, iar centrul istoric ne salută politicos din spatele pitorescului râu Charles. Face ca New Yorkul, în care am locuit timp de zece ani, să semene cu… mă rog, cu New Yorkul. Există oare ceva care să se compare cu New Yorkul?

Sunetul scos de roțile noastre ce coboară pe rampa din beton creează un ritm (unu-doi-trei, unu-doi-trei), iar eu păstrez măsura, bătând nervoasă darabana cu degetele mâinii drepte, ca și cum aș cânta la pian. Niciodată n-am fost bună la pian. Profesorul meu i-a spus tatei că-mi „lipsește disciplina”, după care a renunțat el *la mine,* ceea ce trebuie să fi fost o premieră în istoria lecțiilor de muzică. Dar mie tot îmi place muzica, în special ritmul. Ritmul e un tipar, iar tiparele dau logică lucrurilor. Mă trezesc bătând ritmul câte unei melodii ori de câte ori sunt emoționată sau nesigură.

*

Pe aglomerata Beacon Street, stau sprijinită de portiera din dreptul scaunului pasagerului și strâng în brațe o cutie pe care scrie USTENSILE DE BUCĂTĂRIE, dar care aproape sigur conține paltoane și mâncare pentru câini, îmi pun mâna streașină la ochi, ca să-i feresc de soarele de august, și încerc să mă uit mai bine la casa veche de două sute de ani din fața mea. E ciudat cum toate lucrurile par foarte mari atunci când ești copil, însă dacă le revezi la o vârstă mai înaintată, îți dai seama cât de mici sunt ele de fapt, în comparație cu ce credeai tu, și cât de scund erai pe atunci. Dar casa noastră, care a fost a mamei mele, iar înainte de asta, a mamei ei, încă pare uriașă. Mă întreb cum se face că, în copilărie, nu m-am pierdut prin ea

zile la rând.

— Te-ai pierdut de câteva ori, îmi strigă tata de pe veranda din față, atunci când dau glas îngrijorării mele. Dar îl puneam pe Jerry să se ocupe și el te găsea întotdeauna.

Acum Jerry stă tolănit pe bancheta din spate, cu capul culcat în obișnuita lui poziție apatică, și mă privește prin geam.

— Probabil că în tinerețe erai mai viril, îi spun eu, ridicând o sprânceană.

Casa are cinci etaje făcute din cărămidă roșie, iar obloanele și ușa din față sunt negre ca tăciunele, asortându-se cu majoritatea celorlalte locuințe de pe stradă, înșiruite unele lângă altele, clădirile îmi amintesc de gașca fetelor inabordabile de la vechea mea școală, care purtau toate ochelari de soare identici. Nu pot să nu mă întreb cât dintr-o stradă din New York am acoperi dacă am răsturna casa pe o parte.

— Toată asta e a noastră? întreb eu.

— Da, zice tata și scoate un geamăt când reușește în sfârșit să împingă ușa de la intrare, ținând o valiză sub brațul stâng. Acum că bunica s-a dus. De vreme ce mama ta nu are frați sau surori, totul ne rămâne nouă.

Încearcă să fie degajat, s-o pomenească pe mama fără nicio greutate. Dar e imposibil să-i fie ușor să revină în casa asta, în care am locuit cu toții laolaltă înainte ca ea să se mute în Africa și să nu se mai întoarcă niciodată.

Pășesc în holul circular, cărămiziu, și ridic privirea către balustrada din lemn lustruit a unei scări în spirală ce pare să se întindă la infinit. Miroase a vechi. Nu e un miros *urât,* doar… un iz de praf, ca și cum întreaga casă ar fi o cutie cu vechituri lăsată prea mult timp într-un subsol.

Tata mă conduce prin salonul pentru musafiri de la parter, împodobit cu tablouri ce înfățișează peisaje și cu un candelabru greu, apoi prin bucătăria simplă, dar destul de mare, ce pare că a fost concepută doar pentru petreceri grandioase. Puține lucruri îmi trezesc amintiri: cum mâncam *choux à la crème* la masă împreună cu bunica, cum stăteam întinsă sub pianul cel mare din sufrageria de la etajul al doilea, în vreme ce un oaspete distra mulțimea adunată la cină, gaura de șoarece în care seara lăsam jeleuri ce dispăreau de fiecare dată până a doua zi, asta până când secretul mi-a fost descoperit, iar gaura,

astupată. Astea nu sunt încăperi pentru o familie modernă. Sunt pur și simplu prea multe ca să locuiești în ele. Iar acum am rămas doar doi. Mă rog, noi doi și o jumătate blănoasă.

În cele din urmă ajungem la etajul al patrulea, într-o cameră de pe colț, cu draperii albastre din brocart greu și cu pereți de culoarea levănțicii.

— Mă gândeam că asta ar putea să fie a ta.

Tata își tot mută greutatea de pe un picior pe altul, căutând cuvintele potrivite.

— E camera în care a stat mama ta când era de vârsta ta. E mai puțin copilărească decât cea în care dormeai înainte să plecăm.

Mă uit în jur, cercetând patul susținut de patru stâlpi, fotografiile făcute în locuri îndepărtate și șemineul înzorzonat, pe care sunt așezate ici și colo cutiuțe din argint și suveniruri în formă de hipopotami sau girafe. Acum mama mea locuiește în Madagascar, într-o unitate de cercetare, alături de animalele acestea în versiune reală.

— Ok, spun.

— Ești sigură? mă întreabă tata.

— Așa cred... mă codesc eu.

— Grozav! spune el și, cât ai clipi, dispare, întorcându-se la mașină pentru a continua să ne dea viețile peste cap.

*

Tocmai am scos din camionul pentru mutări a nu știu câta cutie, în timp ce Jerry se ține după mine pe drumul către casă și înapoi, uitându-se lung. Se zice că cei mai mulți câini nu te privesc în ochi din respect și pentru a-ți arăta că te consideră conducătorul haitei. Ei bine, Jerry mă privește numai drept în ochi. Oare ce spune asta despre noi?

În hol, văd așezat pe masă un plic mare de hârtie, pe care e trecut numele meu cu scrisul neglijent al bunicii.

— L-am găsit în sufrageria bunicii, îl aud pe tata spunând și, când mă uit în sus, îl zăresc oprit la jumătatea scării, luptându-se cu o cutie pe care scrie CĂRȚILE LUI ALICE. Cine știe ce-o fi? Ea păstra orice. Zicea că e meticuloasă. Eu ziceam că e obsedată. Ar trebui să te duci și să-i vezi dulapul. Dacă îmi amintesc bine, e organizat pe culori.

Studiez plicul, simțind un amestec între nedumerire și o stranie ușurare. E primul semn că într-adevăr locul meu e aici.

Îi vărs cu grijă conținutul pe blatul din marmură al mesei. Din plic se răstoarnă un teanc de cărți poștale imprimate pe carton subțire, de culoare maro. Iau una. Pe o parte se vede o imagine simplă, cu trei baloane ce se înalță spre cer. Pe cealaltă parte stă scris cu litere groase, bătute la mașină:

LA MULȚI ANI, ALICE!
DIN PARTEA LUI GUSTAVE L. PETERMANN ȘI A TUTUTOR PRIETENILOR TĂI DE LA CENTRUL PENTRU DESCOPERIREA VISELOR (CDV)

Mă încrunt la cartea poștală, o las jos și iau alta. Și pe asta scrie același lucru. La fel și pe următoarea. Sunt nouă cărți poștale, toate cu baloane pe o parte și cu aceeași ciudată urare aniversară pe cealaltă. Verific ștampila poștei și îmi dau seama că felicitările au fost trimise de ziua mea, câte una în fiecare an scurs de când am plecat. Mă duc cu gândul la suvenirurile pe care mi le tot trimite cabinetul dentistului meu din New York – un dinte cu o față machiată. Ce fel de dinte se dă cu fard de obraz?

La baza teancului de cărți poștale se găsește un bilet, scris pe hârtie de un turcoaz-pal, pe care o simt delicată la atingere.

Dragă Alice,

Nu știu dacă astea or să-ți fie de vreun folos, dar pur și simplu nu m-am îndurat să arunc vreuna.

Cu dragoste,

Bunica

Zâmbesc și clatin din cap. E exact stilul bunicii. Simplu, elegant, la obiect. Cel puțin în scris, căci mai mult așa am cunoscut-o. După plecarea noastră de aici, tata n-a vrut să se mai întoarcă în Boston, găsind mereu câte o scuză. Am văzut-o pe bunica doar de câteva ori de-a lungul anilor, când venea în pelerinaj până la New York pentru premiera vreunui spectacol pe Broadway sau pentru vernisajul vreunei expoziții la muzeul Guggenheim. De fiecare dată avea părul coafat cu meticulozitate și hainele proaspăt călcate. Pe atunci mă întrebam dacă toată lumea capătă o ținută impecabilă odată cu înaintarea în vârstă sau eu o să ajung la optzeci de ani și o să

port tot pulovere ale căror manșete au găuri largi cât să-mi încapă prin ele degetele mari.

Chiar în clipa aceea începe să-mi zbârnâie telefonul.

— Credeam că ai murit, îmi spune Sophie când răspund. Ești prea ocupată cu *pahcahea mașinii în cuhtea de la Hahvahd* ca să-mi mai răspunzi la mesaje?

Deja râd.

— Deci ți-e dor de mine sau ce? o întreb.

— Nu! ciripește ea.

— Cum așa? mă vait eu.

— Pentru că o am pe clona ta! Sunt cu ea chiar acum. De fapt, e cam supărată că stau de vorbă cu tine. Vrea să știe ce ai tu și ea nu are.

Sophie e prima prietenă pe care mi-am făcut-o în New York și cea mai bună prietenă a mea de atunci încoace. O veche glumă de-a noastră e că ne-am creat fiecare câte o clonă a celeilalte, pentru a ne ține de urât atunci când nu suntem împreună. Nimeni nu pricepe poanta și preferăm ca lucrurile să rămână așa.

— Ei bine, mie mi-e dor de tine, îi spun.

— Ce s-a întâmplat?

Tonul lui Sophie devine dintr-odată serios. Ea mereu își dă seama dacă ceva nu-i în regulă. De cele mai multe ori e foarte enervant.

— Locul ăsta pare doar ciudat, răspund eu. Ar trebui să vezi casa, Soph! Parcă ar fi un muzeu.

— Dar tu adori muzeele! exclamă ea.

Oricum n-ar înțelege, pentru că ea locuiește pe Park Avenue, într-un apartament atât de curat, încât m-am temut întotdeauna că simpla mea prezență acolo l-ar putea pângări. Părinții ei se ocupă cu vânzarea operelor de artă. Opere de artă mari și moderne, cum ar fi sferele gigantice făcute din gazon artificial și filmele cu străini înotând, pe care le proiectează pe pereții sufrageriei lor.

— Pe bune, Alice, dacă ai dispărea, i-aș spune detectivului cel sexy de la NYPD, care ar veni la ușa mea, să te caute mai întâi la Metropolitan sau la Muzeul de Artă Modernă.

— Mie îmi place să *vizitez* muzee, nu să locuiesc în ele, îi spun, dându-mi ochii peste cap. Pur și simplu nu seamănă a cămin.

— O să ajungi și acolo, mă liniștește ea. Ești doar obosită din cauza drumului cu mașina.

— De fapt, am dormit mai tot drumul…

Las fraza neterminată, gândindu-mă cum am adormit cu capul pe pieptul lui Max. Îi povestesc lui Sophie despre noaptea petrecută la Metropolitan și ea zice că sună foarte romantic. Dar tonul ei transmite altceva.

— Știu că sunt nebună fiindcă mă tot gândesc la el în felul ăsta. Nu trebuie să mi-o spui.

Am mai avut discuția asta de un milion de ori. Sophie oftează.

— Pur și simplu ai în față un nou început, Al. Poate că ar fi o chestie deșteaptă să, știi tu… să te vezi cu un tip cu care chiar să, mă rog, să fii împreună?

— E ca și cum am fi împreună… îi spun.

— Știi la ce mă refer, Alice, continuă Sophie, părând că începe să-și cam piardă răbdarea. O persoană pe care chiar s-o poți *avea.* Și pe care s-o prezinți prietenilor. Și cu care să te pupi în spatele unui tufiș în excursiile cu clasa. O persoană care să fie… gen… reală.

Reală. Ultimul cuvânt rămâne în aer între noi, iar eu clatin din cap, rușinată. Are dreptate. Indiferent ce sentimente aș avea față de Max, rămâne o problemă. Noaptea petrecută în Muzeul Metropolitan a fost un vis. De când mă știu, fiecare noapte petrecută cu Max a fost un vis. Pentru că Max e băiatul viselor mele… și doar al viselor mele.

Pentru că el nu există în realitate.

2. Veninul șarpelui de mare cu cioc

În mod evident, sunt perfect conștientă că par sută la sută țăcănită când spun că m-am îndrăgostit de un om pe care nu l-am întâlnit niciodată, care nici măcar nu există. Dar din moment ce nu știu când nu l-am visat pe Max, mi-e greu să fac diferența. Locurile se schimbă, la fel și poveștile, însă Max rămâne același, întâmpinându-mă în fiecare vis cu zâmbetul lui poznaș și inima lui mare. El e sufletul meu pereche.

Cu toate astea, știu că nu poate dura la nesfârșit. Așa că, pentru a fi sigură, notez totul în caietul meu. Sophie l-a numit odată „jurnalul viselor”, ceea ce sună a obiect pe care l-ai găsi într-un magazin de cadouri, lângă raionul cu uleiuri parfumate. Îl iau cu mine peste tot, iar acum se află într-o sacoșă pe care scrie I Love NEW YORK, în coșul de răchită al unei vechi biciclete Schwinn pe care am găsit-o în grădina din spatele casei bunicii. Am botezat-o Frank, prescurtare de la Frankenstein, de vreme ce, în fond, am readus-o la viață.

În prezent, Frank stă sprijinit între cei doi stâlpi din piatră care despart Academia Bennett de restul lumii. Stâlpi ce par a spune: *Oh, nu, n-ai s-o faci. Nu aici.* În realitate, ei spun, așa cum stă scris pe fațada din granit: CEL CARE VA GĂSI MÂNGÂIEREA ÎNTRE ACESTE ZIDURI, VA GĂSI MÂNGÂIEREA ÎN EL ÎNSUȘI. Privesc afirmația cu scepticism.

Studiez parcarea elevilor, plină ochi cu Volvo-uri și SUV-uri Audi sclipitoare, apoi cobor ochii înspre Frank. Mă aflu aici doar din pricina unui protocol de colaborare pe care Harvard îl are cu Bennett pentru copiii profesorilor universității. Conform ghidului, asta se datorează faptului că Marie Bennett, care a înființat școala în anii 1800 pe veranda ei din spate, a fost fiica unui rector al universității Harvard, prin urmare, de atunci există între cele două instituții o „relație bazată pe respect reciproc”.

— Ce-o mai fi și asta, am spus eu aseară, la cină, când tata mi-a citit cu voce tare descrierea.

— Înseamnă că dă bine pentru Bennett să-l aibă printre elevi pe copilul președintelui Departamentului de Neurologie, mi-a explicat tata. Iar în schimb, tu ai parte de un liceu de primă mână pe gratis.

— Ești sigur? am spus, lăsându-mi capul într-o parte și

învârtind în furculiță niște paste foarte subțiri. Deoarece eu sunt destul de sigură că am primit bursa pentru isprăvile mele sportive.

— Ah, da! a dat din cap tata, intrând în joc. Probabil a fost vorba de trofeul ăla pe care l-ai câștigat în clasa a patra. Mai zi-mi o dată: pentru ce era?

— Cel mai lung dans hula-hoop, i-am amintit eu și am luat o îmbucătură zdravănă din porția de paste. Punctul culminant al carierei mele sportive.

— Asta era! a spus el și s-a șters la gură cu șervetul, apoi mi-a făcut cu ochiul.

Acum îmi leg bicicleta în fața principalei clădiri administrative, care aduce mai mult cu Casa Albă decât cu un liceu, apoi merg pe vârfuri de-a lungul coridoarelor din marmură sclipitoare, fiindcă altfel de a le străbate e nepotrivit. Bat la ușa decanului pentru întâlnirea și prezentările de la ora nouă, o sintagmă care m-a făcut să strâmb din nas aseară, când am citit-o în pachetul informativ.

— Iiiiiinnnntră!

Răspunsul cântat mă ia prin surprindere, dar nu găsesc pe nimeni în anticameră, așa că mă aventurez în biroul decanului Hammer, evitând privirile serioase ale vechilor portrete. Parcă întreaga Bibliotecă Publică din New York ar fi fost comprimată într-o singură cămăruță: lemn închis la culoare, lămpi de alamă și rafturi peste rafturi, toate pline cu cărți.

— Deci ce-ai făcut?

La auzul vocii, mă răsucesc atât de repede, încât mă împiedic de măsuța pentru cafea și aterizez pe spate pe covorul de culoarea afinelor. Mă uit cu ochii mijiți la silueta care acum se apleacă asupra mea, bucurându-mă că am ales o pereche de pantaloni scurți în locul rochiei de vară portocalii pe care mă gândisem s-o port în dimineața asta. Nu reușesc să-i disting decât părul. Mult, blond și ciufulit.

— N-nimic, răspund în cele din urmă, clipind de câteva ori. Sunt doar… nouă.

— Ei bine, sfatul meu e să fugi de-aici mâncând pământul, zice părul, întinzându-mi o mână și ridicându-mă de jos.

Chipul care îmi apare în fața ochilor are un aer preocupat, datorat în mare parte sprâncenelor groase, închise la culoare, ce contrastează puternic cu zulufii blonzi de surfer și cu ochii

mari, albaștri.

— Dar tu ce ai făcut? îl întreb, privindu-l cu precauție.

— Eu? zice băiatul și își duce o mână la inimă de parcă l-aș fi înjunghiat. Ce te face să crezi că eu sunt vinovat de ceva?

Dar sclipirea din ochii lui mă îndeamnă să nu-l cred.

— Nu poate un tip să tragă un pui de somn liniștit în biroul decanului? Îmi place cum miros cărțile lui legate în piele.

Colțul gurii i se ridică într-un imperceptibil zâmbet îngâmfat.

— A, ce bine, Oliver, ești aici! zice decanul Hammer de cum intră, târându-și picioarele.

Își scoate haina și o atârnă în cuierul de pe ușă. E un bărbat îndesat, de aproximativ patruzeci și cinci de ani, dar pare mai bătrân, fără îndoială din pricina faptului că are de-a face cu elevi precum Oliver. Poartă ochelari cu rame delicate din sârmă și pantaloni perfect călcați.

— Da, domnule, spune Oliver cel cu păr bogat, așezându-se pe canapea și întinzându-și cu degajare un braț pe spătar. Mi-a fost așa dor de tine, Rupert, încât muream de nerăbdare să te văd.

— Ba nu, nu mureai, răspunde decanul Hammer, așezându-se la un birou mare cât o masă de bibliotecă, plin cu teancuri înalte de hârtii. De fapt, te afli aici pentru că, în urma unor împrejurări uimitoare pe care nu le-am înțeles încă, ai deja probleme, înainte ca școala să fi început măcar.

— E o abatere minoră, zău! spune Oliver, dându-și ochii peste cap.

— Să plătești un alt elev ca să-i iei permisul de parcare în campus și să ți-l lipești pe mașina ta pentru că ție ți-au fost retrase privilegiile la sfârșitul semestrului trecut nu mi se pare ceva minor, zice decanul.

— Poți să mă condamni? își pledează cauza Oliver. Eu cum o să mai iau prânzul? Vrei să mor de foame?

— Uite o idee trăsnită: ce-ai zice de cantină? spune decanul, pe un ton lipsit de emoție.

— Rupert, dacă pe toată durata clasei a douăsprezecea o să fiu nevoit să-mi petrec zile întregi, zile întregi de școală, în cloaca asta în care te sufoci, atunci n-o să mai plătesc pe cineva ca să-mi dea permisul lui de parcare, ci ca să mă calce cu mașina.

La auzul cuvântului *cloacă*, decanul Hammer se zbârlește,

devenind brusc conștient de prezența mea.

— Și tu cine ești? mă întreabă.

— Alice Baxter-Rowe, răspund eu. Deși aș prefera să mi se spună doar Alice Rowe, dacă nu-i nicio problemă. Pot să ies afară…

— Nu te clinti, Alice, îmi ordonă decanul Hammer. Tu ești cea care are programare. Apropo, bine ai venit la Bennett! Cât despre tine, Oliver, nu pot să te suspend deoarece știu că exact asta speri să fac. Să nu părăsești campusul ăsta până la sfârșitul zilei, altfel Dumnezeu îmi e martor că o să te oblig cumva să și dormi aici. O să te anunț în privința măsurilor disciplinare după ce stau de vorbă cu părinții tăi.

Ochii albaștri ai lui Oliver s-au făcut aproape negri.

— Multă baftă cu asta! se mulțumește el să șoptească, apoi iese cu pași apăsați din încăpere.

— Domnișoară Rowe, zice decanul Hammer după ce ușa se trântește. Ia loc! Trebuie să-mi cer scuze pentru Oliver. Îți promit că de puține ori vei găsi un elev atât de nemulțumit.

— E OK, ridic eu din umeri și mă așez. De fapt, a fost chiar distractiv.

Decanul se încruntă.

— Sper că nu prea distractiv. Ești aici de doar zece minute, n-aș vrea să te amesteci cu persoanele nepotrivite. Că tot veni vorba…

Fără îndoială e un om serios. Nu neapărat posac, dar interesat de chestii mărunte.

Hai că începem, îmi zic eu. E un ton cu care am ajuns să mă obișnuiesc. Un ton de avertisment.

— Ai în față o mare șansă, Alice.

— Vorbiți exact ca tata.

Vocea îmi iese puțin încordată. Dar decanul Hammer parcă nici nu mă aude.

— Notele tale sunt grozave, continuă el, răsfoindu-mi dosarul. Însă recomandările venite din partea profesorilor tăi sunt cele care mă îngrijorează puțin.

Îmi mușc interiorul obrazului.

— Presupun că e vorba de concentrarea mea?

— Presupui corect, răspunde el. Toți dascălii tăi folosesc același cuvânt: *potențial.* Par să fi căzut de acord că ai tendința să treci în „goană” prin școală.

Când pronunță cuvântul *goană,* decanul desenează în aer mici ghilimele.

— Dacă te-ai orienta spre ceea ce îți dorești cu adevărat, n-ar exista limite pentru realizările tale.

Îmi dau seama ce vrea să spună. Că sunt pregătită! Că știu la ce facultate vreau să merg, cine vreau să fiu și ce vreau să fie gravat pe piatra mea de mormânt. Dar nu știu.

Văzând că mă încăpățânez să tac, consilierul Hammer își drege vocea.

— Deci, care-i prima oră în programul de azi? mă întreabă el cu amabilitate.

— Psihologie socială cu domnul Levy, răspund eu, verificându-mi încă o dată orarul.

— O alegere serioasă. Sunt sigur că o să-ți placă. Bărbatul se ridică, deschide ușa, și atunci îmi dau seama că nu l-am văzut zâmbind nici măcar o dată.

— Și ține minte, Alice, suntem aici pentru tine. Vrem doar să obții cât poți de mult din experiența asta.

— Mersi.

Îi strâng mâna. Apoi îmi dau ochii peste cap imediat ce ușa se închide în spatele meu.

— Așa rău a fost? mă întreabă Oliver.

Stă cocoțat pe biroul din sala de așteptare ca pe masa din bucătărie, lângă o secretară de pe vremea lui Pazvante, care se străduiește să nu pară amuzată.

— Tu ce mai cauți aici? îl întreb.

El sare jos de pe birou.

— Stăteam la taclale cu Roberta, singura mea dragoste adevărată, firește.

Îi face cu ochiul femeii din spatele biroului.

— Nu-ți face griji, Roberta, ilicita noastră aventură e în siguranță cu Alice. Ea e nouă aici, așa că oricum nu cunoaște pe nimeni.

Drept răspuns, Roberta nu face decât să clatine din cap.

— Îmi dai voie să te conduc la prima oră, îmi spune Oliver.

Și nu e o întrebare.

*

— Cineva pare foarte vesel în prima zi la o școală nouă, observă domnul Levy când intru pe ușa sălii de Psihologie nivelul 2. Tu trebuie să fii Alice. Pe restul puștilor ăstora i-am

avut primăvara trecută, la cursul de Introducere în psihologie, iar tu ești singura pe care n-o recunosc. Mă rog, cu excepția lui Kevin MacIntire, care se pare că și-a petrecut toată vara mâncând cereale.

Ultima parte o spune cu glas scăzut, aplecându-se spre mine și ținându-și mâinile în buzunare, ca și cum ar fi un secret între noi doi, în vreme ce restul clasei încă se așază în bănci. Domnul Levy e clar profesorul cel „mișto”, pe care îl „respecți”. Poartă jeanși și o cămașă măslinie, ba mai e și tânăr pe deasupra. Tânăr de parcă tocmai ar fi terminat facultatea. Și pare destul de încântat de sine din pricina asta.

— Știi ce înseamnă, nu? continuă Levy. Că va trebui să te prezinți grupului. Alice? Te-am pierdut deja?

M-a pierdut. Nu-l mai ascult deloc. Nici nu mai respir. Mă gândesc la scrisoarea pe care mi-a trimis-o cândva mama despre șarpele de mare cu cioc și despre cum a scăpat ea în ultima clipă din fălcile lui. Prezent de regulă în zona de coastă a Madagascarului, șarpele de mare cu cioc are îndeajuns de mult venin încât să ucidă cinci oameni cu o singură mușcătură și își poate paraliza victima dintr-o singură lovitură. Dar nu te omoară pe loc. Așa că trebuie să zaci acolo, incapabil să te miști, știind că sfârșitul e pe aproape. Exact așa mă simt eu acum: complet paralizată, cu excepția inimii care îmi bubuie sub coaste.

Pentru că în ușa clasei, uitându-se direct la mine, stă Max.

Max al meu.

Max cel din visele mele.

Max al meu care nu există în realitate.

Până la urmă ai luat-o razna, îmi spun. *Ai înnebunit și ți-l imaginezi.* Dar tocmai în clipa aceea, cineva dă buzna pe ușă, lovindu-se de umărul lui Max și împrăștiindu-i cărțile pe podea. Mă aplec să-l ajut să le culeagă, dar el le înșfacă repede, evitându-mi privirea, și se duce să-și găsească un loc.

Ok, deci nu e un miraj, mă gândesc eu. Dar probabil că e o dublură. Pentru că nu se poate ca numele lui să fie chiar…

— Max! strigă domnul Levy, tachinându-l. Sper să văd o coordonare mai bună pe terenul de fotbal în sezonul ăsta. Bine ai venit înapoi, amice.

Max nu ridică ochii decât pentru a-i adresa un zâmbet larg domnului Levy, apoi se așază, holbându-se la cărțile lui de

parcă ar fi o bombă ce stă să explodeze.

— Deci, Alice, ești gata de prezentarea aia sau ce? întreabă Levy.

Acum toată clasa e tăcută și se uită fix la mine. Inclusiv băiatul viselor mele, care tocmai a devenit realitate.

3. Fideluță

Eu l-am inventat pe Max. Cel puțin asta mi-am spus întotdeauna. Toți bărbații pe care i-am adorat încă din copilărie, combinați într-un singur tip perfect. Problema e că m-am înșelat. Căci acum Max stă chiar în fața mea, în cealaltă parte a curții pătrate, citind din manualul nostru de psihologie și oprindu-se din timp în timp pentru a tasta ceva pe telefonul mobil. Poartă un tricou în nuanțe de gri și îmi vine să mă duc la el, să mă așez în poala lui.

— Adună-te! îmi șoptesc, dându-mi o șuviță de păr după ureche și uitându-mă atent la fișa despre istoria Statelor Unite pe care o am în brațe.

Încă n-am reușit să înțeleg nici măcar un rând de pe pagină. Ce scria în articolul ăla pe care l-am citit acum câteva zile peste umărul tatălui meu? Că internetul ne-a conectat lumea atât de bine, încât cele șase grade de separare s-au redus la patru? Probabil că pe Max l-am văzut pur și simplu pe Facebook... Numai că eu am început să-l visez cu mult timp înainte să știu că există Facebook.

În copilărie eram absolut îngrozită de sânge, un lucru neplăcut de vreme ce sufeream de hemoragii nazale cronice. Tata și cu mine găsisem un cuvânt pe care îl foloseam pentru a descrie senzația pe care o aveam când vedeam orice fel de sânge, în realitate sau în filme. *Fideluță.* Pentru că acum eram bine, iar în clipa următoare cineva își julea genunchiul ori își cresta degetul cu un cuțitaș la ora de lucru manual, iar eu simțeam că leșin, că nu mai am oase. Ca și cum aș fi fost doar un sac de piele care flutură în vânt ori unul dintre acei ciudați oameni din balon pe care îi așază în fața reprezentanțelor auto. Uneori, în momentele non-fideluță, îi demonstram senzația tatălui meu, ridicându-mi brațele deasupra capului și mișcându-mi șoldurile ca un delfin care lovește cu coada.

Fideluță mă simt și în clipa asta, în ciuda faptului că nu zăresc nicio picătură de sânge. Și sunt hotărâtă să nu rămân cu senzația asta tot restul anului.

Nu fi ciudată nu fi ciudată nu fi ciudată îmi tot repet în timp ce străbat drumul de-a lungul peluzei bine îngrijite, care mi se pare că durează o veșnicie. În cap mi se învârt un milion de variante de a deschide discuția. Fraze care m-ar face să par

spirituală și atrăgătoare, o femeie fatală din visele cuiva, ceea ce, tehnic vorbind, și sunt. *Din visele lui.* Gen: „Ei poftim, ne întâlnim în realitate!” sau „Ai mai avut vreun REM bun în ultima vreme?” El va zâmbi, mă va lua în brațe, ne vom săruta, apoi îmi va explica totul și nu-mi va mai da drumul niciodată.

— Bună, e tot ce reușesc să spun de fapt, uitându-mă în jos la Max și legănându-mă ușor pe călcâie.

Am impresia că toți nervii din trupul meu au început brusc să țipe și simt nevoia să fug foarte repede și foarte departe.

Max nu se grăbește să ridice ochii, dându-mi impresia că m-a văzut tot timpul pândindu-l în tăcere din cealaltă parte a curții. Termină de subliniat exagerat de grijuliu o frază, apoi își pune manualul deoparte.

— Bună, îmi răspunde, privindu-mă în sfârșit drept în față și așezându-și mâinile una peste alta, în poală.

În privirea lui se ascunde ceva ce nu pot citi, ceva ce n-am mai văzut până acum. Ochii lui au un aer formal. E aproape… provocator.

Brusc, îmi vine ideea că aș putea să fiu cu adevărat dezinvoltă, precum femeia fără adăpost care obișnuia să ne sune în fiecare sâmbătă de la telefonul public de pe stradă și să ne întrebe care e specialitatea zilei pentru prânz. Dacă eram în toane bune, îi cântam în strună.

— Paste la cuptor! declaram.

— Sunt bune azi? mă întreba ea, iar eu îi răspundeam:

— Oh, absolut, bucătarul nostru șef e celebru pentru ele! În timp ce tata îmi arunca o privire sceptică peste marginea uneia dintre revistele lui medicale.

Dar acum stau în fața lui Max, care îmi pare atât de familiar, încât e aproape copleșitor. Ăsta nu e un chip pe care l-am descărcat de pe internet în subconștientul meu. Ăsta e tipul pe care îl cunosc și îl iubesc. Tipul meu. E al meu, iar eu sunt…

— Ai nevoie de ceva? zice Max, lăsându-și capul într-o parte.

Eu înghit în sec.

— Mă… mă mai ții minte? îl întreb în cele din urmă.

Și în timp ce îi studiez fața în căutarea unui semn că mă recunoaște, ceva asemănător cu ce mi s-a părut că detectez în ușa clasei, simt că inima mi s-a prăbușit în stomac, iar marginile lui se strâng peste ea precum caramelul pe un măr glasat.

Chiar atunci un val de păr negru și strălucitor se lasă peste spătarul băncii lui Max și o pereche de brațe bronzate, musculoase îi înconjoară gâtul. Brațele sunt ale unei fete care îl sărută.

— Bună, zice fata care se pare că îl sărută și ea pe Max. Tu cine ești?

Dar TU cine ești? îmi vine să țip. Simt lacrimile izvorându-mi din spatele ochilor și fac tot ce-mi stă în putere ca să le țin acolo.

— E nouă, intervine Max.

Pentru o clipă chipul lui dă un minuscul semn de simpatie, dar acesta e imediat înlocuit de același aer înfiorător de calm.

— Alice îți zice, nu? continuă el.

Fata care obișnuiește să-l sărute pe Max încă planează deasupra băncii, cu coatele pe umerii lui, cu fața ei frumușică lângă a lui.

Alice îți zice, nu?

— Da, reușesc eu să rostesc și întind o mână.

Fata mi-o strânge, zâmbind politicos.

— Sânge proaspăt, spune ea și dă din cap. Eu sunt Celeste. Oh, Doamne! *Celeste?* Numele precum Celeste calcă în picioare numele precum Alice pe terenul de joacă. Numele precum Celeste fură partenerii de bal ai numelor precum Alice. Numele precum Celeste se pare că se întâlnesc cu iubiții imaginari din visele numelor precum Alice. Spun doar:

— E un nume frumos.

— Mersi. De unde vă cunoașteți? întreabă Celeste.

Nici Max, nici eu nu răspundem. Nu suport să-i mai văd împreună, așa că mă uit fix în pământ, așteptând reacția lui. Iar când aceasta vine, închid ochii de tot.

— Nu ne cunoaștem, spune calm Max.

Acum nu mă mai simt doar ca o fideluță. Acum sunt o fidea care a fost înfulecată de o mamă-pasăre, regurgitată și dată de mâncare puilor ei din cuib. Creierul meu știe că e o idioțenie absolută să te simți respins de cineva pe care nu ești sigur că-l cunoști cu adevărat… dar inima mea nu pare să fi înțeles încă mesajul.

Din fericire, suntem întrerupți de un sunet ce pare a veni de la un aparat de aer condiționat stricat care vine către noi. Mă întorc și îl văd pe Oliver accelerând pe alee pe un Segway

verde ca lămâia. Prin toată curtea oamenii râd sau își dau ochii peste cap. Oliver se mulțumește să zâmbească larg.

— Alice! strigă el când ajunge mai aproape.

Descrie un cerc în jurul meu și mă întreabă:

— Ai chef de o plimbare?

— Credeam că ți-au fost retrase privilegiile pentru vehicul, îi spun.

— Ah, situația aia? Se pare că, în conformitate cu articolul șapte din capitolul doi al regulamentului Academiei Bennett, elevilor nu li se poate interzice folosirea unui mijloc de transport personal dacă pot dovedi cu acte existența unui handicap care să necesite un asemenea mijloc de transport, fie el fizic, mintal sau cognitiv.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, pufnește Max.

Apoi, fără nicio pauză, întreabă:

— De unde o cunoști pe Alice?

— Când te-ai făcut așa de răutăcios? îmi scapă mie.

Imediat ce rostesc vorbele, îmi dau seama cât de nebunești trebuie să fi părut. Dar Oliver nu le ia în seamă, iar Celeste citește ceva pe telefonul ei mobil.

— Max Wolfe, isteț ca întotdeauna, spune Oliver. Îmi amintește de o întrebare pe care mi-ar pune-o fratele meu vitreg în vârstă de șapte ani. Nu te simți jignit, e matur pentru vârsta lui. Pe frumoasa Alice Rowe am cunoscut-o azi-dimineață, în biroul decanului.

A oprit Segway-ul și stă sprijinit de el, privindu-mă cu admirație.

— Apropo, arăți grozav! Aia e culoarea naturală a părului tău?

Întinde mâna fără niciun efort și lasă să-i alunece printre degete o șuviță din buclele mele de un blond-închis. Deși știu că nu merită crezut, tot mă îmbujorez când dau din cap în semn de încuviințare.

— Ție ce-ți pasă? intervine Max.

— Ok, spune Celeste, luându-l pe Max de mână și trăgându-l. Știu că voi doi nu vă puteți suferi, dar azi ești mai ursuz ca de obicei. Hai să ne luăm câte un covrig, bebe mare!

Max se potolește, dar se ridică încet, continuând să ne privească încruntat.

— Deci ce zici de plimbarea aia? mă întreabă din nou Oliver.

— Mi-ar plăcea la nebunie, îi răspund pe un ton afectat.

El îmi întinde mâna de parcă m-ar ajuta să urc într-o caleașcă trasă de cai și mă ridică pe Segway. În timp ce ne pierdem în lumina asfințitului metaforic, arunc o privire dincolo de buclele fluturânde ale lui Oliver și îl văd pe Max plecând împreună cu Celeste, cu capul întors spre spate și uitându-se drept la mine.

13 septembrie

— Ești gata? mă întreabă Max.

Sunt cocoțată pe o placă din spumă, în genul celor folosite de surferi, în capul scării spiralate a bunicii, în vreme ce Max mă ține de brațe pentru a mă ajuta să stau dreaptă. Mă uit în jos înaintea mea și observ că, de data asta, scara chiar pare să se întindă până la infinit.

— Nu pare ceva sigur, remarc.

— O să fie grozav, zice Max. Iar eu o să stau chiar în spatele tău, promit! Care-i cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

— Nu știu, să mă duc de-a berbeleacul în jos, rupându-mi toate oasele? îi spun.

— Pe ce? mă întreabă atunci Max, iar când dau să-i atrag atenția asupra pericolelor evidente, observ că pereții scării, ba chiar și treptele în sine, sunt făcuți din perne de canapea.

De toate culorile și din toate materialele, verzi ca mazărea, bleumarin sau în nuanțe intense ca de somon. Probabil că cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla dacă aș cădea pe scară ar fi să adorm imediat.

— Înțeleg ce vrei să zici, recunosc eu.

— Deci? mă întreabă din nou Max.

Buzele mi se destind încet într-un zâmbet.

— Deci, ce mai aștepți?

Max rânjește, mă sărută pe obraz, apoi mă împinge zdravăn. O iau la vale, alunecând pe treptele din perne ca și cum m-aș da cu placa pe zăpadă. Drumul e săltăreț, neted și mult prea distractiv. Încep să bag de seamă că trec pe lângă niște fotografii, iar când mă uit mai atent, scara s-a transformat în galeria centrală a muzeului Guggenheim din New York, care se răsucește precum un șurub.

— Max, strig eu.

— IAAAAHUUUUUUU! îl aud țipând, în timp ce coboară în viteză pe urmele mele.

Pare că e pe cale să mă depășească, dar în schimb întinde un braț și îmi trage placa peste a lui. Apoi împărțim aceeași placă și el mă ține strâns în brațe, în vreme ce neprețuite obiecte de artă zboară pe lângă noi.

Când aterizăm cu putere pe podeaua de jos, Bunica stă pe un fotoliu, purtând un costum Chanel de culoare roșie și o pălărie

mare pentru grădinărit, și ținând în mână un steag pentru curse. Fluieră sfârșitul întrecerii.

— Ați câștigat, zice ea cu obișnuitul ei entuziasm temperat.

— Împotriva cui? întreb.

Drept răspuns, bunica se mulțumește să arate cu degetul. În spatele nostru coboară, fiecare pe placa lui, decanul Hammer și Roberta. Roberta prinde viteză și, chiar când trece pe lângă decan, îi dă un brânci, iar acesta se răstoarnă.

— Hei! strigă decanul Hammer, dar Roberta nu face decât să chicotească în barbă.

Max îmi așază o medalie de aur la gât, zâmbindu-mi larg.

— Bună treabă, zice el, iar ochii îi sclipesc.

Dar ceva nu e în regulă. Când mă uit mai îndeaproape, observ că nu sunt ochii lui obișnuiți, de un indescifrabil verde-cenușiu. Sunt albaștri și strălucitori ca ai lui Oliver.

— Max? întreb. Ești ok?

— De ce n-aș fi? se miră el.

— Ochii tăi… dau să spun.

Însă când îi privesc din nou cu atenție, văd că acum sunt de un violet-aprins. Iar apoi se fac din nou verzi ca marea.

— Nu contează, clatin eu din cap.

4. biip-biip-bonc, tuut-tuut-fiu

Tavanul noului meu dormitor e plin de hărți. Linii de metrou, trasee maritime, geografia lumii. E evident că, încă de la o vârstă fragedă, mama și-a dorit cu disperare să scape. Până să izbucnească dintre cearceafuri grețoasa alarmă a iPhone-ului meu, sunt deja trează și mă holbez la un petic din sistemul solar aflat în colțul din dreapta, gândindu-mă la visul de azi-noapte. Aș putea să jur că peticul sclipește, dar trebuie să fie un joc al luminii care intră prin fereastră. Pe vremuri, diminețile erau preferatele mele. Acele câteva clipe în care reușeam să-l mai păstrez pe Max. Puteam să închid ochii și chiar să-mi imaginez chipul lui lângă al meu. Exact cum arăta el, cum mă făcea să mă simt când îmi era alături. Pentru că indiferent ce s-ar fi întâmplat cât timp eram trează, Max era același atunci când dormeam. Asta până acum. Căci acum ochii lui s-au făcut violeți.

Au trecut două săptămâni de când am ajuns în Boston, iar acum vederea lui Max (în vise sau în realitate) e practic o tortură. Azi-noapte o fi fost el tipul lipsit de griji pe care îl iubesc, dar sunt destul de sigură că atunci când o să ajung azi la școală lucrurile or să stea altfel.

Max a avut mereu grijă de mine. El m-a pus întotdeauna pe primul plan. Anul trecut am tot visat că suntem în Thailanda, călărind elefanți, plutind în bărci cu coadă lungă pe valuri albastre și limpezi precum cristalul, admirând apusurile de pe plajă. Totul era perfect, frumos și lipsit de griji, mai puțin atunci când venea vremea să mâncăm. Max gusta totul în locul meu, încercând să descopere orice urmă de alune, pentru că am o alergie la ele pe care o tratez cu nepăsare chiar și atunci când sunt trează. De fiecare dată oftam teatral, dar, în adâncul sufletului, mă făcea să mă simt iubită și în siguranță, însă acum mă simt groaznic. Zilnic îl văd tratându-mă de parcă nici n-aș exista. Îl văd cu altcineva, de parcă nici n-aș fi existat vreodată.

Mă reped să opresc alarma și mă trântesc pe spate cu un aer resemnat, făcând ca toate pernele să mi se umfle în jurul capului. Le lovesc furioasă cu pumnul, pe urmă sar jos din pat, trag pe mine o bluză de trening gri și mă uit în oglinda de pe măsuța de toaletă a mamei. Părul meu de culoarea caramelului e încâlcit în atâtea direcții încât ai crede că am trecut printr-o

spălătorie auto într-o mașină decapotabilă, iar ochii îmi sunt strălucitori și atenți, lumina dimineții colorându-i cumva între verde și galben ca mierea.

— Chiar trebuie să treci peste chestia asta, îmi zic.

— Te-ai trezit, Gândăcel? îl aud pe tata strigându-mi în drum spre bucătărie, cu vocea lui răgușită, dinainte de cafea. Știu că te-ai trezit. Iar te aud vorbind singură.

Îmi trec o perie prin șuvițele rebele, apoi cobor tropăind cele trei rânduri de trepte până la bucătărie. Îl găsesc pe tata așezat la uriașul blat din bucătărie, tocmai deschizând *New York Times.*

— Bună dimineața, îi zic și mă aplec să-i dau un pupic pe obraz, după care mă ghemuiesc sub masă și fac același lucru cu fața grăsulie a lui Jerry.

Câinele abia dacă clipește în clipa în care îi ating cu buzele pielea zbârcită, acoperită de blană. Cafetiera pocnește și gâlgâie într-un colț, așa că mă îndrept către ea, adulmecându-i mireasma delicioasă.

— Ai dormit bine? mă întreabă tata, fără să-și ridice ochii din pagina cu editoriale.

Din colț, mă întorc încet cu fața spre el.

— De ce mă întrebi?

— Pungi sub ochi, o atenție nesănătoasă acordată cafelei bine prăjite, răspunde el simplu. Când ciclul tău REM e întrerupt…

— Mersi, domnule doctor Rowe, îi zic. Știu cum funcționează.

Tata ridică ochii spre mine din spatele ochelarilor.

— Ca să știi și tu, iritabilitatea e un alt semn al privării de somn, murmură el.

De îndată ce cafetiera scoate un țiuit, îi umplu cana preferată cu emblema facultății și i-o împing pe masă în chip de scuză, așteptându-l să ia o gură în semn că m-a iertat. Apoi, după ce umplu și cana mea, mă prăbușesc la masă în fața lui. Poartă vechiul lui halat din flanel peste pijamaua bleumarin și aceiași papuci de doi bani pe care îi are de când îl știu. E evident că a purtat aceeași ținută și afară, când s-a dus să ia ziarul. Ceea ce înseamnă că a fost văzut. De *oameni.* Tresar și îl urmăresc cum întoarce paginile, mormăind ca pentru sine în timp ce parcurge textele în fugă, mângâindu-și barba atunci când dă peste un articol interesant. Îi cunosc toate obiceiurile, toate ciudățeniile.

Înțeleg lucruri legate de tatăl meu de care el nici nu-și dă seama și pe care probabil și-ar dori să nu le pricep. Cum ar fi faptul că încă îi e dor de mama mea.

— Crezi că o să-mi placă aici? îl întreb în sfârșit. Măcar în cele din urmă?

— Unde? În Boston? răspunde el, evident atent la ceva din secțiunea științifică.

Eu îmi las capul într-o parte.

— Nu, în Cuba. *Stai așa!*

Îmi acopăr fața cu mâinile, prefăcându-mă îngrozită.

— Unde *suntem*?

— Foarte amuzant, spune el, împăturind ziarul și uitându-se, pentru prima oară, drept la mine.

Apoi trece la un subiect pe care îl consideră mai interesant.

— E ciudat că ai iar probleme cu somnul.

— Ce vrei să zici? îl întreb. Întotdeauna am avut cele mai grozave vise.

— Acum da, spune el. Dar după ce a plecat mama ta…

Se oprește pentru o clipă.

— Tată… intervin eu.

Iar încep să am senzația aia de fideluță.

— Aveai coșmaruri în care te pierdeai. Te trezeai într-o stare de isterie și trebuia să te țin în brațe până adormeai la loc. Asta până când am găsit CDV.

— CDV? întreb.

De ce îmi sună atât de cunoscut? Cafeaua nu și-a făcut încă efectul, dar îmi stă pe limbă.

— Centrul pentru Descoperirea Viselor, zice tata. Nu-ți amintești? Doctorul Petermann?

Mă zgâiesc la el multă vreme, apoi îmi pică fisa.

— Stai! Astea?

Dau fuga până în holul de la intrare și înapoi, după care răstorn cărțile poștale pe masa din bucătărie. Tata ia una și se strâmbă.

— Nu-mi vine să cred că bunica ta le-a păstrat.

— Tată, poți să-mi spui, te rog, despre ce vorbești? N-am nicio amintire legată de locul ăsta. Dacă nu-mi explici, o să am impresia că mi s-a făcut o lobotomie.

Tata mai toarnă o ceașcă de cafea pentru amândoi.

— Cum spuneam, după plecarea mamei tale ai început să

visezi urât. Aveai doar șase ani. Situația a devenit atât de rea, încât abia dacă mai dormeai. La fel și eu. Așa că un coleg de la MIT[1] mi-a recomandat un studiu al somnului legat de cartografierea creierului.

Face o pauză.

— Asta îți amintește de ceva, Alice?

— Ăăm, doar de un film științifico-fantastic prost, spun eu, încremenită. Continuă!

— Nu științifico-fantastic, doar științific.

Tata e foarte sensibil când vine vorba de această diferență.

— După cum știi, o mare parte din creier e încă un mister. Dar un pas înainte pe care l-am făcut constă în monitorizarea activității cerebrale – ce părți ale creierului se luminează atunci când vedem sau simțim diferite lucruri. Unii oameni de știință au descoperit că dacă ar monitoriza activitatea cerebrală în timpul viselor, apoi i-ar pune pe participanții la studiu să relateze ce au visat, ar putea chiar, la un nivel rudimentar, să le pună cap la cap poveștile.

— Deci, în esență, m-ați transformat într-una dintre maimuțele din laboratorul lui Madeleine.

— Mi-aș dori să-i spui *mamă,* mă corectează tata, iar pe mine nu mă lasă inima să-i zic că, de la un anumit punct încolo, *mamă* pur și simplu nu mi se mai pare potrivit. Dar nu te înșeli.

Maimuțele sunt motivul pentru care s-au cunoscut părinții mei. Mai precis, antropoidele. Oamenii întotdeauna confundă maimuțele cu antropoidele când, de fapt, sunt două specii diferite. Madeleine era la Harvard, unde studia evoluția limbajului. Toate ființele au un fel de a comunica, de a se exprima, însă nu toate se folosesc de limba vorbită, care are reguli gramaticale. Madeleine voia să-și dea seama cum s-a ajuns la toate astea, de ce unele creaturi folosesc limba vorbită și altele nu. Le venera pe Jane Goodall și Dian Fossey, cele două tinere care, în anii șaptezeci, au umblat prin jungla africană și au cercetat gorilele.

Așa că își petrecea cea mai mare parte a timpului cu un casetofon voluminos, punându-le antropoidelor din laborator succesiuni repetate de sunete. *Biip-biip bonc, tuut-tuut-fiu. A-A-*

---

1 Massachusetts Institute of Technology, instituție privată de învățământ superior, celebră pentru pregătirea oferită în domeniul tehnologiei și cercetării. (N.t.)

B, A-A-B. Madeleine credea că dacă ar schimba brusc tiparul sonor de la *A-A-B* la *A-B-B* (, *biip-bonc-bonc, tuut-fiu-fiu),* iar antropoidele ar observa, asta ar însemna că de la bun început au remarcat faptul că există un tipar. Era o tocilară obsedată de toată povestea asta. Nu se mai sătura. A mers la o prelegere despre felul în care limbajul relaționează cu creierul și acolo l-a cunoscut pe tata, care ținea prelegerea la matura vârstă de douăzeci și opt de ani. După eveniment s-au întins la vorbă ore în șir și practic de atunci nu s-au mai despărțit.

Până când m-au avut pe mine. La șase ani după aceea Madeleine a primit bursa de cercetare în Uganda, a plecat singură și nu s-a mai întors niciodată. Acum locuiește în Madagascar împreună cu Javier. Javier e un student cercetător din Barcelona, care are jumătate din vârsta ei. Ea zice că sunt doar prieteni, dar am văzut poze cu Javier, pe care l-am căutat pe Google, și sunt de altă părere. Nu că i-aș spune ei ceva, de vreme ce comunicăm de doar șase ori pe an.

— Oricum, continuă tata, câteva sâmbete pe lună la CDV și brusc dormeai ca un prunc. Erai mai fericită. Ciudat grup de oameni acolo, dar erau pasionați de ceea ce făceau pentru voi.

— Voi? întreb eu. Mai erau și alții?

Cobor privirea spre baloanele de pe felicitarea de ziua mea. Simt că mintea mi-e plină de piese dintr-un puzzle și încerc să le așez laolaltă fără a-mi putea folosi mâinile.

— Sigur, răspunde tata. Știi cum se fac studiile, Alice.

— Mai există CDV? întreb.

— Păi, cineva încă îți trimite cărțile alea poștale, nu-i așa? zice el și se întoarce la ziarul lui.

Mă ridic repede, simțindu-mă trează pentru prima oară în acea dimineață și mai optimistă decât în ultimele zile. Mă grăbesc să mă întorc sus și să mă schimb, dar îmi trag repede piciorul înapoi când ating prima treaptă. Aș fi putut să jur că tocmai m-am afundat în ea, ca într-o pernă de canapea. Mă holbez la treaptă preț de câteva clipe. Arată normal, știți voi, ca orice treaptă. Trag aer adânc în piept, apoi o apăs ușor cu degetul mare de la picior, apoi o împung blând. Nimic. Aceeași treaptă din lemn ca întotdeauna.

Se pare că în dimineața asta cafelei îi ia mult timp ca să-și facă efectul.

5. Lege și ordine: Brigada Specială Fursecuri

Treaba e că nu pot s-o duc așa tot anul școlar. Tânjind după un tip pe care simt în adâncul sufletului că-l cunosc cu adevărat, dar care, în realitate, se poartă de parcă nici n-aș exista. Parcă sunt personajul principal dintr-un film cu hărțuitori. Îmi și imaginez videoclipul de prezentare. *Într-o lume în care nimic nu are sens, cât de departe ar fi ea în stare să meargă pentru băiatul viselor ei – LA PROPRIU?*

Deci e evident că trebuie să fac ceva în privința asta și de aceea sunt aici, în cantina Academiei Bennett. De fapt, Bennett n-are o cantină. Are o sală de mese. Ferestre ce se întind din podea până în tavan, mese lungi din lemn de stejar și candelabre masive. Există feluri de mâncare vegetariene, vegane și fără gluten. La micul dejun există o mașină de făcut gofre, la prânz, o presă pentru sendvișuri și mai multe feluri de cereale decât ai găsi într-o fabrică a producătorului General Mills. Și mai straniu e faptul că aici se servește și cina. Așadar poți să mergi la ore și apoi la sport, după care să mănânci ceva înainte de a-ți petrece toată seara în bibliotecă. Dacă așa îți place ție s-o arzi. UN TRUP SĂNĂTOS ÎNSEAMNĂ O MINTE SĂNĂTOASĂ! scrie pe un afiș aflat deasupra mesei cu covrigi. Dar în clipa asta mie nici măcar nu mi-e foame. În clipa asta mă aflu aici doar cu treabă.

Telefonul primit de la Sophie în ora liberă a fost cel care m-a pus cu adevărat în mișcare.

— L-am căutat pe Google! m-a anunțat ea cu mândrie când i-am răspuns.

— Pe cine? am întrebat.

— Pe cine crezi? a zis Sophie. Pe băiatul din vis, evident! Până acum n-am putut să facem asta pentru că n-avea decât caracteristici răzlețe: nume, vârstă, înălțime și… arătos. Dar acum știm mult mai multe! Numele de familie, orașul natal, până și liceul!

— Și ce-ai găsit? am întrebat-o, iar inima a început să-mi bată puțin mai repede.

Sophie era un geniu absolut.

— Mă tem că nu prea multe, mi-a spus ea, tonul devenindu-i

neutru. Cel puțin nimic care să-l lege de tine. Merge la Academia Bennett de când era la grădiniță, are o bursă sportivă, e căpitan al echipei de fotbal (apropo, ăsta-i mare lucru pentru unul din clasa a unsprezecea) și și-a petrecut primăvara din clasa a zecea în Costa Rica, într-un soi de program de călătorii pentru elevi. Destul de impresionant.

— Mă bucur că ți-e așa drag, am mormăit eu.

— Ai putea s-o lași mai moale cu replicile acide, te rog? a spus Sophie. Tocmai am făcut-o pe detectivul în toată regula pentru fundul tău.

— Scuze, Soph, știi că îți sunt recunoscătoare. Doar că mă simt dezamăgită. Mor de curiozitate să aflu de unde îl știu. Mai ales că, în ciuda tuturor strădaniilor mele, mi-a arătat destul de clar că nu sunt nimic altceva decât o colegă nouă care și-a făcut apariția la ora lui de psihologie.

— Te apropii tot mai mult, mi-a zis Sophie. Nu-ți pierde speranța. Acum scuză-mă, domnișoara Tassioni se uită urât la mine.

— Unde ești? am întrebat-o, chicotind.

— Să spun drept, sunt în primul rând la ora de engleză, mi-a răspuns ea.

Apoi, ca reacție la un glas ce se auzea pe fundal, tonul i-a devenit ușor ostil.

— Bine, bine! Doamne! Să știți că lumea nu începe și nu se sfârșește cu Jane Austen.

A urmat un clic. Cu un zâmbet trist, mi-am pus telefonul înapoi în geantă și am încercat să ignor durerea din fundul stomacului. Sophie era îndrăzneață și deloc împăciuitoare. Dar și cum nu se poate mai loială. Îmi era prea dor de ea ca să mă mai gândesc la asta.

Oricât de recunoscătoare i-aș fi fost pentru ajutor, nu-mi folosise la nimic. Așa că l-am căutat pe Max toată ziua și am reușit în sfârșit să-i dau de urmă la cină. În prezent Băiatul de Vis își ia o farfurie și se îndreaptă către coada la mâncare, iar misiunea mea pe ziua de azi e să aflu ce mănâncă. Căci dacă descopăr în ce măsură împărtășește aceleași preferințe cu Max din Vis (detestă coriandrul, iubește hamburgerii, e nehotărât în privința dulciurilor în general) o să știu dacă într-adevăr visez o persoană adevărată... și apoi poate o să-mi dau seama *de ce.* Poate reușesc să-mi dau seama ce legătură au toate astea cu

misteriosul loc numit CDV și ce e de făcut.

— Mmmm! zic eu cu puțin prea mult entuziasm, când mă așez la coadă lângă Max și citesc meniul. *Seară braziliană.*

La fosta mea școală se serveau două feluri de mâncare. Comestibilă și necomestibilă. Locul ăsta e de-a dreptul caraghios.

Max nu face decât să dea din cap în timp ce își așază niște friptură pe farfurie, fără să ridice privirea.

Bat agitată darabana pe tava mea și o împing înainte odată cu coada, simțindu-mă ușurată când ajung la bananele prăjite. *Asta e. „Intrarea” mea.* Odată, când eram mică, tata a trebuit să plece la o conferință și m-a lăsat în grija unei doamne din Brazilia care locuia în apartamentul de sub noi. La început mi s-a părut grozav și mi-am făcut planuri să mă uit la televizor cât o să mă țină ochii înainte de a se topi în orbite. Însă Beatriz a fost surprinzător de strictă și, ca să înrăutățească situația, în fiecare seară gătea banane cu carne de vită tocată și condimentată. Eu zâmbeam în timp ce mestecam, apoi, când ea nu se uita, scuipam în șervețel și-i dădeam mâncarea lui Jerry pe sub masă.

Noaptea mă culcam cu o foame intensă și un dor incredibil de tata. Dar Max îmi era mereu alături în vise.

— Bananele prăjite sunt destul de bune mâncate singure, îmi spunea în timp ce stăteam într-un copac din pădurea amazoniană, admirând un apus verde ca lămâia. Le-ai încercat vreodată cu zahăr brun și scorțișoară? Poftim.

Își azvârlea una în gură și îmi întindea punga din hârtie maro, zâmbind în timp ce eu mă îndopam cu fructele pline de grăsime. Pe urmă săream jos pentru a explora și ajungeam să descoperim noi specii de pești, care aveau blană în loc de solzi.

— Ai încercat vreodată astea cu zahăr brun și scorțișoară? întreb acum, arătând către banane cu o lingură pentru servit și uitându-mă cu coada ochiului la Max.

Te rog, spune da!

— Nu, răspunde el cu un aer relaxat. Sunt bune?

Dar nici măcar nu-mi așteaptă replica, ci se îndreaptă către următoarea masă.

— Da, chiar sunt, spun în gol, în timp ce trupul mi se pleoștește. Mersi pentru întrebare.

Îl urmez la masa cu sucuri, de unde nu-și ia o băutură

carbogazoasă, în schimb umple șase pahare mici de cantină cu apă rece ca gheața și le așază într-un șir ordonat pe tava lui. Nu mă pot abține să mă strâmb. Foarte plictisitor! Foarte ne-Max!

— Dar pe Amazon? insist eu în continuare. Ai fost vreodată acolo?

Max se uită în sfârșit la mine, însă expresia de pe chipul lui nu e tocmai cea la care am sperat. E nedumerită, nu amabilă. Îmi feresc privirea și așez un pahar sub robinetul dozatorului cu lapte, apoi trag puțin cam prea tare de manetă. Laptele cu ciocolată mi se împrăștie pe toată tava. Oftez.

— Bănuiesc că sunt pe cale să aflu ce gust au bananele cu ciocolată.

Zâmbesc fără vlagă. Max încă mă privește cu sprâncenele încruntate, dar de data asta pot să jur că pe buze îi joacă umbra unui surâs. Ca și cum și-ar mușca obrazul ca să nu izbucnească în râs.

— Ce? îl întreb.

— Nimic. Pui multe întrebări, spune el.

— Amazon sau nu? îl întreb iar.

El se apucă să-și ia tacâmuri.

— N-am fost niciodată.

— Dar în Thailanda? Sau în Egipt?

— Nu.

Dă să-și ridice din nou tava, dând din cap înspre o masă la care stau colegii lui fotbaliști ce îi fac semn să se apropie. Inspir adânc și fac o ultimă încercare.

— Nici eu. Dar Muzeul Metropolitan de Artă are un mormânt egiptean destul de interesant… am fost acolo odată.

Învârt o banană prin laptele cu ciocolată preț de câteva clipe, după care ridic ochii spre el.

— Tu?

Max își lasă tava jos cu un gest puțin cam brutal. Tacâmurile zdrăngăne lângă farfurie, iar lumea se uită spre noi și conversațiile se transformă în șoapte. Sunt sigură că toți vor să știe de ce unul dintre cei mai cunoscuți tipi din școală se uită la o fată nouă oarecare de parcă ar vrea s-o pocnească cu un ziar făcut sul.

— Numai… făceam conversație… murmur eu. Scuze.

Max clatină din cap, trăgând aer adânc în piept.

— Nu, eu îmi cer scuze. Mi-e doar foarte foame, glicemie scăzută și un antrenament tare dur azi…

Ia șervețelul de pe tava lui și mi-l întinde.

— S-ar putea să ai nevoie de ăsta. Ne vedem la ore.

Obrajii îmi ard când iau șervețelul, îmi șterg mâna cu el, apoi îl folosesc ca să-mi usuc tava. Simt cum zeci de ochi se îndepărtează încet de mine, iar zgomotul discuțiilor din sala de mese reîncepe. Ce *făceam*? Pentru că în realitate n-am reușit decât s-o îndepărtez pe singura persoană de care încercam să mă apropii și care clar nu e persoana dorită de mine cu atâta ardoare. De câte ori trebuie să mă trimită la plimbare înainte să-mi bag mințile în cap? Sigur că Max nu e tipul pe care îl visez. E imposibil.

— Alice Rowe?

Din difuzoarele școlii se aude o voce obosită de femeie.

— Alice Rowe să se prezinte la raionul cu deserturi din sala de mese! Repet, Alice Rowe, la raionul cu deserturi din sala de mese. Mulțumesc!

Nedumerită, îmi trec o mână prin păr și fac așa cum mi s-a cerut. Lângă prăjituri stă Oliver, cu brațele încrucișate la piept și cu bărbia sprijinită în pumn, studiindu-le de parcă decizia asta ar urma să-i afecteze tot restul vieții.

— Vreau oare o negresă sau o înghețată din iaurt? întreabă el cu voce tare, apoi se întoarce cu ochii spre mine, cu sprâncenele ridicate, de parcă ar fi o întrebare perfect firească.

— Tu m-ai chemat adineauri? întreb.

Încă sunt complet zăpăcită, dar și ușurată.

— Ai dreptate, înghețata din iaurt cam e pentru fetițe, zice el.

— Cum de m-ai chemat dacă te afli chiar aici? spun.

— Înghețata din iaurt e pentru gagici, dar simt că un bărbat poate să scape basma curată dacă-și ia o înghețată cu de toate.

— Oliver!

— Alege un desert, Alice, mă îndeamnă el. Vorbim pe urmă.

Câteva minute mai târziu ne uităm unul la altul pe deasupra celei mai mari înghețate pe care am văzut-o vreodată, plină ochi cu tot ce ne-a picat în mână: ursuleți din jeleu, bombonele, bucăți de fursecuri, sirop de ciocolată și o tonă de frișcă.

— Roberta, zice Oliver cu gura plină. Secretara decanului. O ascunde foarte bine, dar mă iubește. I-am trimis un mesaj și am cerut anunțul prin difuzor. Părea că ai nevoie de el.

Nu pot să nu observ că e a doua oară când Oliver mă salvează în momentul în care am „nevoie”. Sper din suflet să nu mă mai aflu în situația de a avea nevoie de salvare.

— De ce ai tu numărul Robertei? întreb, luând o îmbucătură uriașă, compusă în mare parte din frișcă.

— De ce nu l-aș avea? spune Oliver.

Pufnesc.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred că m-ai chemat la raionul cu deserturi. Parcă eram într-un episod din *Lege și ordine: Brigada Specială Fursecuri.*

Oliver se mulțumește să zâmbească.

— Ei bine, până să te chem eu parcă erai într-un episod din *Tânăr și neliniștit.* Care-i faza cu Căpitanul Jigodie?

Dă scurt din cap înspre ușă, acolo unde Max tocmai își lasă tava. Eu doar ridic din umeri, apoi mai iau o îmbucătură din înghețată pe care îmi ia o veșnicie ca s-o înghit. Cum aș putea să-i zic că mi se pare că îl cunosc pe Max de o viață întreagă de vise și că de fapt e doar imaginația mea la mijloc? Că, deși chiar simt că îl cunosc pe Max, de fapt el nu e Max pe care îl știu eu. Că Max pe care îl știu eu… ei bine, acel Max nici măcar nu există.

— Nu vrei să vorbești despre asta? mă întreabă.

Mă mulțumesc să scutur din cap.

— În cazul ăsta, îmi permiți să te duc cu Segway-ul până acasă?

*

Se dovedește că Oliver stă la câteva străzi distanță de casa bunicii, căreia știu că ar trebui să încep să-i spun „casa mea”. Dar casa mea e un apartament ce ocupă un etaj întreg dintr-un bloc fără lift de pe strada 119, un hibrid ciudat între un sălaș de adolescent și un etern sanctuar masculin. Nu un nesfârșit labirint cu covoare orientale și tablouri în rame grele, aurii. Casa mea e înconjurată de restaurante ce reprezintă șase țări diferite, locuința bunicii are în apropiere un loc numit Beacon Hill Așternuturi de Lux.

— Există ceva mai ridicol decât un magazin specializat în cearceafuri de cinci sute de dolari? îl întreb pe Oliver când trecem pe lângă el în drum spre casă. Transformă somnul, una dintre nevoile noastre de bază, în ceva de lux.

Îl împing pe Frank pe lângă el, iar el își împinge Segway-ul,

care a rămas fără curent.

— Vrei să afli ceva cu adevărat ridicol? mă întreabă Oliver. Săptămâna trecută, m-am dus la magazinul din colț ca să-mi iau niște lapte pentru cereale, fiindcă părinții mei uită că am nevoie să mănânc din când în când, iar doamna de acolo mi-a zis că n-au decât lapte organic de oaie. Mi-a spus-o cu o mutră cât se poate de serioasă. I-am întors pur și simplu spatele și am plecat.

— Părinții tăi par ocupați, zic eu.

— Își conduc propria companie de ambalaje, așa că mai mereu dau fuga în China în ultima clipă. Nu stau prea mult pe aici.

— Ți-e urât singur? îl întreb.

— Sigur, dar omul își găsește feluri de a se distra.

Îmi aruncă unul dintre fermecătoarele lui zâmbete marca Oliver.

— Cum ar fi notele proaste la școală și intratul mereu în belele.

— Pricep, spun eu. Mama mea și-a luat tălpășița când eram mică, iar tata nu e prea vorbăreț, așa că am dezvoltat o imaginație destul de activă.

Mă aștept să se simtă jenat de mărturisirea mea ori să mă întrebe unde a plecat mama. Dar el nu spune decât:

— Cum adică?

— Nu știu, am fost un copil curios, îi răspund.

— Dă-mi un exemplu, insistă Oliver.

— Nu pot să-ți zic! strig eu. E jenant.

— Alice Rowe, foarte secretoasă, mă tachinează el. Din câte știu eu, ai putea fi și un spion rus. Mi-ai furat deja identitatea?

— Ok, bine! spun când ne oprim la o intersecție.

Un bărbat care plimbă doi pudeli se uită lung la Segway-ul lui Oliver. Băiatul se mulțumește să dea din cap în semn de salut.

— De exemplu, obișnuiam să mă țin după câinele nostru, Jerry, și să-i înregistrez fiecare mișcare cu vechiul casetofon al tatei, ca și cum am fi fost într-un documentar de pe Național Geographic. E un buldog, iar ei nu sunt tocmai niște câini energici, deci îți poți închipui ce interesant era.

— Te rog, spune-mi că mai ai casetele! exclamă Oliver.

— Dacă le mai am, tu n-o să le auzi niciodată, îi răspund.

*

— Cred că știu ce te frământă, zice tata în seara aceea, în timp ce mâncăm *paella*[2].

A învățat s-o pregătească acum două veri, pe când eram în Portugalia la una dintre conferințele lui. De fapt, pe lângă ouăle jumări, asta e tot ce știe să gătească.

— Ah, da? spun eu cu un aer absent, holbându-mă în ochii unui crevete.

Tata pur și simplu nu poate să facă mâncarea cu crevete cumpărate de la magazin. Ele trebuie să fie *autentice.*

— Băiatul, răspunde el, iar eu mai că scap furculița din mână. Cel din New York. Haide, n-ai cum să-l păcălești pe tatăl tău!

— Ai dreptate.

Dau din cap în semn de încuviințare, deși, bineînțeles, n-are câtuși de puțin dreptate. Pentru că nu există niciun băiat din New York.

— E vorba de băiatul din New York.

Tata rămâne tăcut preț de câteva clipe.

— Știai că în creier respingerea emoțională e procesată în același fel ca durerea fizică?

Ridic din sprâncene.

— Nu știam.

— Ei bine, așa e.

Întotdeauna se luminează când vorbește despre creier.

— Când te îndrăgostești, creierul tău e inundat de un val de dopamină. Oamenii obțin același efect prin consumul de droguri. În principiu, devii dependent. Dar când dragostea, persoana la care ții, îți este luată, lucrul ăsta e procesat în aceeași parte a creierului care ne spune că ne-am ars, ne-am rupt un os sau ne-am zgâriat pielea. Prin urmare, ce îți zic eu, Gândăcel, e să nu-ți faci griji. „Inima îndurerată” nu e doar o expresie. Are o bază științifică. Deci nu trebuie să te simți prost pentru că ți-e dor de el. E perfect normal. Dar toate oasele rupte, arsurile ori inimile… ei bine, până la urmă toate se vindecă.

Mă întind și îl bat ușurel pe braț, doar atât cât niciunul dintre noi să nu se simtă stânjenit. Uneori mi-aș dori să fie genul de tată care să întrebe doar unde stă tipul, să meargă cu mașina

---

2 Fel de mâncare ce conține orez, carne, fructe de mare și legume, condimentate cu șofran. (*N.t.)*

până acasă la el și să-l apuce de guler. Dar știu că genul meu de tată e mai bun.

6. Doamna Perry a cerut păuni

Nu există niciun număr 1.

Mă învârt prin Curtea Dunham de la MIT, cercetând ca o babă toate numele și numerele, în vreme ce studenții se foiesc în jurul meu. Dunham e compusă dintr-o peluză centrală, mărginită pe toate cele patru laturi de clădiri ale Universității. Seamănă cu curtea Academiei Bennett, doar că e un pătrat complet închis. CDV e trecut cu adresa Curtea Dunham nr. 1 și totuși nu există niciun număr 1. Clădirea din colțul de nord-vest al curții poartă cifra 2, iar numerele cresc pe măsură ce înconjori spațiul, cel mai mare fiind 15, care e lipit de numărul 2.

Mă așez pe o bancă și sunt cât pe ce să renunț, când observ ceva ciudat. În mijlocul curții se află o clădire mică, în formă de cupolă, ce pare decupată dintr-un acoperiș și așezată pe pământ. E complet albă și are în vârf un dom, înconjurat de stâlpi. O femeie îmbrăcată într-un pulover de culoare arămie tocmai s-a ivit de după unul dintre stâlpi și aleargă înspre Massachusetts, strângând la piept niște cărți.

Ceva îmi spune să nu mă iau după fata asta. Pare atât de neliniștită, încât ar fi în stare să dea fuga în plin trafic din greșeală. Așa că mă apropii în schimb de rotondă și încep să dau ocol exteriorului. Așa cum e de așteptat, lângă o ușă dublă din lemn greu se află un semn din metal lucios, aproape inobservabil. Pe el scrie: CENTRUL PENTRU DESCOPERIREA VISELOR. DR. GUSTAVE L. PETERMANN.

Apăs pe un mic buton aflat chiar lângă plăcuță și sar înapoi când din neant se aude o voce puternică, de interfon.

— Da?

Mă codesc, neștiind sigur cum să încep.

— Aveți o programare?

Vocea e feminină și iritată. Stau pe gânduri preț de câteva secunde.

— Ăăm... Sigur?

— Numele, te rog.

Îmi dau ochii peste cap, știind că treaba asta n-o să ducă la nimic bun.

— Alice Rowe.

Urmează o lungă pauză.

— Nu ai programare.

— Asta e o mașinărie automată? întreb eu.

Și ceea ce cred că e o altă pauză se dovedește a fi doar lipsa unui răspuns.

— Cândva am fost pacientă aici, zic în cele din urmă, lipindu-mi din nou mâna de buton. Trebuie să discut cu domnul doctor Petermann.

— Atunci va trebui să suni la numărul trecut în manualul CDV pe care l-ai primit, spune vocea pe un ton neutru.

Mă gândesc o secundă.

— Există vreo cameră de supraveghere aici, afară? întreb.

58

— La stânga ta, răspunde ea în cele din urmă.

Mă uit în sus și chiar deasupra ușii se află o cameră albă, lucioasă, îndreptată direct spre mine. Scot teancul de cărți poștale din geantă, le răsfir ca pe o mână de cărți de joc și le ridic înspre obiectiv.

— N-am un manual, explic eu, pentru că n-am mai fost aici de zece ani. Nu am decât astea și niște vise demente despre un tip pe care îl credeam o născocire a imaginației mele, dar care s-a dovedit a fi o persoană reală. Deci, cum am spus, vreau să discut cu Petermann și sunt dispusă să aștept. Nu poate exista decât o ieșire din rotonda asta bizară, iar eu stau în fața ei.

După câteva clipe de tăcere, ușa se deschide cu un păcănit. Intru în holul circular al CDV. În fața mea se află un birou de recepție, cu două rânduri de trepte ce urcă de-o parte și de alta în spatele lui, întâlnindu-se în dreptul unei uși aflate deasupra.

— Mișto loc, îi zic fetei de la birou.

Are părul strâns într-un coc neted și o față serioasă. *Vrăjește-o,* îmi zic. Așa că adaug:

— Iar aia e o… rochie drăguță.

Nu e o rochie drăguță. E un model hidos, de culoare maro, cu guler rotund. Pare ceva ce ar purta o bunică. Fata nu e cu mult mai mare decât mine. E frumușică, dar rochia asta n-o avantajează deloc.

— E vechiul observator, îmi explică ea. Iar rochia mi-a făcut-o bunica. Pot să văd cărțile poștale?

Întinde mâna. Aștept răbdătoare cât timp le examinează, apoi tastează ceva în computer.

— Poți să stai acolo, îmi zice fără să ridice ochii și arată cu

un gest agresiv către o bancă aflată lângă perete, al cărei spătar e curbat, pentru a se potrivi cu forma încăperii.

De îndată ce mă așez, înțeleg de ce m-a exilat aici. Din cauza acusticii, indiferent cât de mult m-aș apleca spre ea, nu reușesc să aud ce șoptește la telefon.

— Iese el, îmi spune fata în cele din urmă.

Când doctorul Petermann coboară una dintre scări, observ că e întru totul și deloc cum m-am așteptat. M-am așteptat la părul alb și la ochelarii groși. Nu m-am așteptat la pantalonii elastici de biciclist, la maiou, la încălțămintea sport și la farmec.

— Alice, zice el, împingându-și ochelarii de soare pe cap și întinzându-mi o mână îmbrăcată într-o mănușă din piele. Ce plăcere! Mă știu de multă vreme cu ambii tăi părinți.

Îmi zâmbește sincer.

— Te rog să-mi ierți ținuta. Trebuie să profit de ultimele zile calde înainte ca iarna să transforme vegetația în tundră, corect? Tocmai mă pregăteam să-mi scot bicicleta la o tură în jurul râului.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule doctor Petermann, spun eu. Dar am găsit de curând cărțile astea poștale și, bineînțeles, mi-am pus niște întrebări…

Îmi dau seama că nu am felicitările în mână, că ele sunt încă la robotul blond, iubitor de haine vechi, așa că fac câțiva pași înspre birou și întind mâna, așteptând. Până la urmă ea își dă ochii peste cap și mi le înapoiază.

— Sigur că trebuie să-ți fi pus întrebări! zice vesel Petermann. Și aș fi mai mult decât fericit să te informez despre ce facem noi aici, numai să-ți faci o programare.

Își țuguie buzele într-un zâmbet atât de exagerat, încât nu-l mai găsesc sincer.

— În momentul de față sunt destul de ocupat, dar sunt sigur că putem găsi ceva în următoarele două luni. Nu-i așa, Lillian?

— Luni? întreb eu. Nu. Problema asta e ceva mai presantă. Dacă mi-ați putea acorda câteva clipe din timpul dumneavoastră sau aș putea să arunc o privire pe dosarele mele?

— Mă tem că nu, râde nervos Petermann. Vezi tu, tocmai am progresat la un nou sistem computerizat și nici măcar jumătate dintre dosarele noastre n-au fost introduse. E un proces dificil, sunt sigur că înțelegi.

Își flutură mâna prin aer și pornește către ușă.

— Vă rog, domnule doctor Petermann! spun eu și pășesc în fața lui. Am cele mai nebunești vise și încep să mă întreb ce e real și ce nu. Tata zice că voi m-ați ajutat când eram mică. Vreau doar să aflu exact ce ați făcut.

Chiar în clipa aceea se aude un alt bâzâit la ușă, iar Petermann se încordează puțin. Lillian ridică ochii spre el din spatele biroului, în timp ce nările îi freamătă.

— Ar trebui să?... începe ea.

— Nu, răspunde el repede.

Apoi se întoarce din nou către mine.

— Îmi pare rău, Alice. Așa cum am spus, sunt foarte ocupat.

Un alt bâzâit. Petermann închide ochii. Urmează bubuituri în ușă.

— Așteptați pe cineva? întreb eu.

Petermann scrâșnește din dinți.

— Nu-i lăsa să intre! îi ordonă el lui Lillian.

— Dar, domnule doctor, șuieră ea, s-ar putea să facă mai mult rău acolo, *afară,* decât *aici.*

Petermann o privește cu atenție.

— Ai dreptate, încuviințează el în cele din urmă. Dă-le drumul!

Aud un „clic” slab, după care ușile grele se dau la o parte, iar o voce de bărbat strigă:

— Am aici șapte păuni. Aveți de gând să deschideți odată ușa?

Spre marea mea uimire, omul nu glumește. Un tip cu păr castaniu, ciufulit și cu ochelari groși intră călcând apăsat, ținând la subraț un păun care se zbate. În spatele său, o fată îmbrăcată într-un pulover de culoarea cuprului împinge un cărucior în care se află alte șase păsări, închise în cuști așezate unele peste altele. Păunii bat din aripi, tremură și țipă neîncetat, desfăcându-și cozile verzi care pe unde apucă.

— Știu că doamna Perry a cerut păuni, pufnește cu dispreț doctorul Petermann. Dar data viitoare va trebui să ne gândim la un înlocuitor mai bun.

Dintr-odată se oprește, amintindu-și de mine.

— Alice, el e Miles, unul dintre cercetătorii noștri asistenți, alături de Lillian și Nanao.

— Bună, zice Miles.

— Îmi pare bine să vă cunosc.

Îmi mut ochii de la el la Nanao, care abia dacă mă onorează cu o privire, în timp ce un păun îi ciugulește degetele.

— Deci, în legătură cu dosarele… încerc eu încă o dată.

— Mă tem că acum pur și simplu nu se poate, Alice, îmi răspunde doctorul Petermann. După cum vezi, avem de lucru până peste cap.

Aș vrea să-i spun că păunii nu sunt o scuză legitimă din partea unui cadru medical, dar îmi mușc limba și încerc în schimb un alt unghi de abordare. Nu voiam să fiu nevoită să ajung aici atât de repede, dar nu sunt sigură că am de ales.

— Există un băiat. Îl tot văd în vise…

Mă opresc brusc când aud un pufnet disprețuitor venind din spatele meu, însă când mă întorc, Lillian se uită cu foarte mare atenție la computerul ei.

— *Mă rog,* continui eu. Știu că o să pară o nebunie, dar cred că, de fapt, el ar putea fi… real.

Mă pregătesc pentru răspunsul lui Petermann. O să mă privească cu mirare sau o să mă gonească din laboratorul lui? Dar până să apuc să-i văd expresia de pe chip, păunul de sub brațul lui Miles scapă, sare pe podeaua din marmură, apoi începe să alerge înnebunit prin încăpere, scoțând chiote caraghioase, în vreme ce Miles și Nanao îl fugăresc cu frenezie.

Acum, când se întoarce spre mine, Petermann pare realmente agitat.

— Cum am spus, Alice, începe el și își drege glasul. Nu e un moment bun. Dar dacă o să-ți faci o programare la Lillian, o scoatem noi la capăt.

Minte. I se citește asta pe față, în trăsăturile încordate și fălcile încleștate. Vocea lui, la început veselă și primitoare, a devenit sacadată. Vrea doar să mă dea afară de acolo, asta-i clar. Ceea ce nu poate însemna decât un lucru: e speriat.

— Îmi pare rău.

Îi ofer cel mai dulce zâmbet al meu și las capul într-o parte.

— N-am vrut să vă irosesc timpul. Aș fi încântată să-mi fac o programare la Lillian. Deja a fost foarte amabilă.

Mă întorc încet și îi arunc același zâmbet lui Lillian, pe care o surprind privindu-mă cu precauție. Celălalt lucru pe care îl observ e legitimația ei de angajat, aflată pe birou. Și, în harababura stârnită în următoarele trei minute, când Miles și

Nanao urcă scările cu păunii, am suficient timp să pun mâna pe ea.

16 Septembrie

Oriunde m-aș uita, văd numai bule, umflate și tremurătoare, de parcă cineva ar fi hrănit o clasă de preșcolari cu prea multe bomboane, apoi le-ar fi dat bețe pentru făcut baloane de săpun. Sferele strălucitoare alunecă spre mine precum niște marțieni fericiri. Venim cu gânduri pașnice. *Încerc să mângâi una, dar se sparge.*

— Trebuie să oprim mașina de spălat! strigă mama.

Stă aplecată deasupra aparatului suprasolicitat, care se învârte și gâlgâie, picurând spumă de parcă ar fi de-abia scăpată din filmul de desene animate Fantasia. *Mama poartă o haină verde de safari și bocanci de camuflaj. Însă binoclul care îi atârnă la gât e de un albastru-intens și împodobit cu strasuri, scânteind de-ți ia ochii.*

— O *închid eu, mă ofer și intru în mașina de spălat.*

Însă aceasta mă prinde, apoi mă învârte încoace și încolo ca o bulboană, până când mă aruncă într-un ocean albastru și limpede. De jur-împrejurul meu, plutesc prin apă rățuște din cauciuc și remorchere din plastic, alături de sutiene și șosete.

— Alice! îl aud pe Max strigându-mă.

Vocea îi e înfundată din pricina apei, dar pare fericit.

— Alice, vino încoace! Cred că l-am găsit.

Suprafața apei pare a fi la un milion de kilometri distanță, dar nu-mi pierd nicio clipă suflul. Când ajung sus, mă aflu la marginea unei piscine. Sar afară, udă leoarcă, îmbrăcată într-un costum de baie întreg, auriu, iar acolo se află Lillian de la CDV, ținând în brațe un pui de labrador auriu și zâmbind.

— Poftim! îmi spune. E pentru tine.

Iau cățelușul, dar acesta se zbate, îmi scapă din brațe și fuge către un rând de scaune de grădină, unde un tip ține în fața ochilor un iPad.

— Max? spun eu și dau iPad-ul la o parte.

Dar nu e Max, e Oliver.

— La ce te uiți? îl întreb.

El ridică iPad-ul, fără a spune nimic. Doar zâmbește. Pe ecran îl văd pe Max, care îmi vorbește.

— Alice, l-am găsit! spune înspre obiectivul camerei. Vino încoace!

— Cum? întreb cu deznădejde. Nu pot să intru!

— Nu fi prostuță! zice el. Știi cum.

— Max, nu pot! strig eu.

Dar el doar clatină din cap și pleacă din cadru. Frustrată, azvârl iPad-ul în piscină.

— Asta a fost nepoliticos, spune Oliver.

Însă când mă întorc să-i cer iertare, văd că acum Oliver e un păun și poartă ochelari.

7. Și sunt vegane!

— Astăzi vom începe să discutăm una dintre cele mai populare teme de studiu ale psihologiei sociale, spune domnul Levy.

Abia dacă îl ascult, căci atenția îmi e complet distrasă de genele lui Max. Sunt atât de lungi, încât le văd vârfurile ivindu-se pe lângă profilul lui, deși el stă pe rândul din fața mea, chiar la stânga. *Cunosc* acele gene. Dinaintea zilei de azi, dinaintea săptămânii trecute. Cunosc acele gene de o veșnicie.

Dar asta nu înseamnă că acele gene mă cunosc *pe mine.* De când am plecat de la CDV, cu legitimația furată ascunsă în buzunarul din spate al jeanșilor, mă tot gândesc la păunii aceia. E clar că Centrul pentru Descoperirea Viselor e un loc excentric, iar eu am făcut parte din el. Mai mult, se pare că în copilărie aveam coșmaruri atât de intense, încât a fost nevoie de ajutor profesionist pentru a scăpa de ele. Ce spune asta despre cât de departe poate ajunge imaginația mea? Cine știe de ce anume îmi e capabilă mintea? Încă nu sunt în stare să explic, dar probabil că am văzut poza lui Max pe undeva, iar creierul meu s-a ocupat de restul. Ceea ce nu e doar rușinos și jalnic, dar îmi și frânge inima. Să știu că, de fapt, am fost singură în toată treaba asta încă de la bun început.

— Subiectul discuției noastre de azi e dragostea, spune acum Levy, iar eu îmi ridic în sfârșit privirea către tablă. Dar mai întâi trebuie să pornim de la bază, continuă el. Atașamentul. Poate cineva să-mi spună cine s-a ocupat de studiul atașamentului? Kevin?

— Ăăm, Freud? mormăie aproape imposibil de auzit Kevin MacIntire.

E un puști solid, care încă nu s-a maturizat. Uneori îl surprind holbându-se la mine cu un aer uluit, însă nici măcar nu m-a salutat vreodată.

— MacIntire, anul ăsta mi-ai răspuns „Freud” la aproape orice întrebare. Îți apreciez perseverența, dar fă-ți temele! Max, ce ai să-mi spui?

Levy își ridică ușor bărbia, făcându-i semn lui Max să înceapă.

— John Bowlby, răspunde băiatul fără nicio ezitare.

Ca de obicei, stă drept pe scaun, fără a se uita altundeva

decât spre tablă, la Levy ori în caietul în care își ia notițe îngrijite și concise. Știu pentru că de obicei îl urmăresc. Are niște încheieturi perfecte. Puternice, dar în același timp delicate, cu pielea netedă, cu osul mult sub manșeta puloverului de culoarea terciului de ovăz, pe care și-a tras-o până spre cot. Le privesc încremenită, năucită de frumusețea lor, de cât de ciudat e faptul că o parte atât de vulnerabilă, de intimă a unei persoane poate să stea în fața noastră zi de zi și totuși să n-o luăm în seamă.

— Bowlby! zice Levy cu glas tare și își ridică brațele mulțumind Cerului și atrăgându-mi din nou atenția spre el. E corect. Aceia dintre voi care și-au făcut temele, ca Max, s-ar putea să-și aducă aminte că, după părerea lui Bowlby, trăirile din prima parte a copilăriei au o influență importantă asupra dezvoltării și comportamentului nostru pe parcursul vieții. Da? Iar felul nostru de a ne atașa e stabilit prin intermediul relației prunc-îngrijitor sau, mai simplu, al relației cu părinții. E logic?

Dau din cap în semn de încuviințare și mă întreb ce se întâmplă dacă nu prea ai avut o relație copil-îngrijitor? Dacă mama ta s-a mutat în cealaltă parte a lumii, așa că îți petreci după-amiezile îmbrăcându-ți buldogul supraponderal într-un tutu și prefăcându-te că-i iei interviu în emisiunea lui *Oprah.*

— Poate cineva să-mi spună de ce formăm aceste legături timpurii? Cărui scop servesc ele? întreabă Levy.

Fu întâmpinat cu tăcere.

— Supraviețuirii, zic eu fără să ridic mâna.

Max se foiește pe scaun, dar nu se întoarce. Levy pare plăcut surprins.

— E adevărat, Alice, spune el. Vrei să detaliezi?

— Bine, răspund, simțindu-mă brusc puțin jenată. Vreau să spun că e destul de evident, nu? Ne naștem mici, incapabili să facem ceva de unii singuri. Așa că avem nevoie de cineva care să facă totul în locul nostru. Atașamentul față de o altă persoană ne garantează că vom fi mereu apropiați de un om care să ne poată îngriji. Care să ne asigure supraviețuirea.

Levy dă din cap în semn de încuviințare.

— Însă chiar dacă supraviețuirea e baza acestor legături timpurii, ea nu e singurul rezultat pozitiv. Teoria atașamentului presupune că un copil care are un îngrijitor inimos, ce îi acordă sprijin, se simte mai în siguranță. Copilul știe că se poate

încrede în îngrijitorul său, ceea ce îi oferă baza pentru a explora lumea.

Levy se întoarce din nou către tablă și începe să scrie etapele atașamentului. Asta e exact întrebarea la care o să răspund greșit la examen, pentru că e exact momentul în care încep să nu mai fiu atentă. O *bază de la care să exploreze lumea.* Continui să întorc propoziția pe toate părțile în mintea mea. Mama a plecat înainte să împlinesc șapte ani, iar tata mi-a fost alături, bineînțeles… doar că nu mi-a fost întotdeauna, mă rog, *alături.*

Dintr-odată ridic privirea și observ că Max se uită lung la degetele mele ce bat darabana, lucru pe care nici măcar nu mi-am dat seama că îl fac. Din instinct, îmi lipesc palma de masă. El mă privește întrebător, apoi își îndreaptă din nou privirea în față. Simt furnicături în tot trupul, o combinație între rușine și senzația că mă urmărește.

— Dar alte feluri de atașament? zice Leilani Mimoun. Cum ar fi cel între adulți?

— Domnișoară Mimoun! o tachinează Levy. Atât de nerăbdătoare să discutăm acel frumos și tragic sentiment pe care îl numim dragoste!

Bărbatul se așază pe marginea catedrei, cu mâinile lipite de piept, în dreptul inimii. Leilani se înroșește, își scoate ochelarii și începe să le curețe cu înverșunare lentilele. E îndrăgostită până peste cap de Levy. E prima care intră în sala de clasă și ultima care pleacă, nu ratează nicio temă și își curăță lentilele de fiecare dată când el îi adresează o întrebare directă.

— O să ajungem la asta data viitoare, spune profesorul. Dar există numeroase teorii. Unii cred că dragostea se împarte în două categorii: născută din pasiune și născută din compasiune. Prima este cea pornită din pasiune, care durează cel mult câțiva ani, urmată de cea provenită din compasiune, mai puternică și mai durabilă. Alții au afirmat că dragostea are trei componente: intimitatea, pasiunea și angajamentul, iar diferitele combinații între aceste trei elemente produc diferite tipuri de dragoste.

Levy desenează un triunghi pe tablă și începe să scrie cuvinte în jurul lui.

dragoste romantică = pasiune + intimitate

atracție = intimitate

dragoste goală = doar angajament

— Asta-i tristă, zic eu, până să mă pot opri. Dragostea goală.

Nu mă pot abține să arunc o privire către Max. Când mă uit la el, nici măcar nu reușesc să concep că ar putea să existe o dragoste goală.

— Astea-s prostii! spune Max.

Iar când Levy se întoarce către el cu o sprânceană ridicată, băiatul clarifică.

— De ce te-ai obosi să explici ceva atât de arbitrar cum e dragostea? E cel mai greu de definit lucru din lume.

— Nu-i spune lui Celeste! strigă cineva din spatele clasei și toți chicotesc.

Toți cu excepția mea. Mie doar mi se face greață. Așadar Max și Celeste nu sunt doar un cuplu. Sunt *acel* cuplu. Cuplul perfect, toți ne știu, toți vor să fie ca noi. Eu și Max nu avem ce căuta nici măcar în aceeași propoziție.

— Ține de natura umană, desigur, zice Levy, ignorând comentariul. Vrem să definim ceea ce nu înțelegem. Dar o să acoperim și partea asta. Vedeți, copii, nu-i așa că psihologia socială e *foarte mișto*?

Toți mormăim și ne dăm ochii peste cap, chiar în clipa în care sună clopoțelul.

— Oh, înainte să uit! zice Levy cu glas ridicat, în vreme ce lumea se apucă să-și strângă lucrurile. V-am adus vouă, școlarilor truditori, ceva bun. Știu ce gândiți: geniu *și* bucătar? Răspunsul e „da”. Luați câte unul în drum spre ieșire.

Scoate din sertarul catedrei un mic recipient de plastic cu capac și îl deschide, dezvăluind niște fursecuri perfecte, cu fulgi de ciocolată.

— În plus, sunt vegane! zice el.

După ce i-am auzit numele lui Celeste, am o stare exact opusă foamei. Dar pentru că n-am întâlnit niciodată un fursec care să nu-mi placă, sunt prima care se servește. E dolofan și moale, așa că începe să-mi lase gura apă. Sunt cât pe ce să-mi înfig dinții în el, când cineva mă apucă brusc de mână, mi-o smucește din dreptul gurii și mă smulge din euforia fursecului.

— *Nu-l mânca!* strigă Max pe un ton aproape nervos, în timp ce azvârle fursecul în coșul de gunoi de parcă ar fi fost în flăcări.

Nu l-am mai văzut așa de însuflețit de zile întregi, nu l-am

mai văzut așa de însuflețit poate… niciodată. Apoi își întoarce brusc ochii spre mine, ținându-i larg deschiși, de parcă nu i-ar veni să creadă ce tocmai a făcut. Eu înghit în sec. Ne uităm amândoi în jos, către coșul de gunoi, și îl aud pe Max gâfâind.

— Bietul fursec! e singura replică ce îmi trece prin minte.

Pentru că vorbesc serios, fursecul pare foarte trist acolo, de unul singur, dar și pentru că trebuie să umplu cumva liniștea.

— E făcut cu aromă de migdale, răspunde într-un târziu Max, coborându-și din nou tonul la nivelul normal, fără să-și ia ochii de la gunoi. A adus din astea și anul trecut.

Urmează o altă pauză, după care Max întreabă, puțin mai calm.

— Te simți bine?

— Da, reușesc eu să zic, neîndrăznind încă să mă uit în ochii lui. Mersi!

— Pentru nimic, îmi spune, trecându-și o mână prin păr.

Apoi își drege glasul și părăsește încăperea cu pași apăsați, de parcă părăsind locul crimei ar șterge-o din amintire, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Asta a fost o bădărănie! zice Leilani Mimoun, apropiindu-se de mine. Sunteți măcar prieteni?

Dar nu reușesc să-i răspund, căci mintea îmi e departe, foarte departe, lângă o tarabă din Bangkok.

Și-a amintit de alergia mea la migdale.

Pentru că își amintește totul.

Pentru că a fost acolo.

Pentru că, până la urmă, el e Max cel din visele mele.

8. Canotajul e un sport, vâslitul e o mișcare

În ultimele două săptămâni, cât am încercat eu să dezleg misterul, el a fost tot timpul lângă mine. Max al meu. Chiar el. În ciuda tuturor îndoielilor și frământărilor mele, el a fost pur și simplu acolo, atât de aproape, încât îl puteam atinge, la propriu. Cu o bancă mai în față și mai la stânga. Merg pe hol cu mintea tulbure, încercând să pricep exact ce înseamnă toate astea, când deodată îi zăresc buclele lui Oliver printr-o ușă deschisă din clădirea cu laboratoare științifice și mă opresc ca să mă vadă.

— Jeremiah, îi zice Oliver cu înflăcărare unui puști grăsun, îmbrăcat într-un tricou cu emblema jocului video *World of Warcraft.* Nu știu cum altfel să-ți explic chestia asta. Existența dinozaurilor nu dovedește sub nicio formă că dragonii au umblat cândva printre noi.

— Eu nu-ți cer decât să recunoști că, doar pentru că n-am descoperit încă niciun os, asta nu înseamnă că ei sunt doar o creație mitică!

Jeremiah își frânge mâinile fără îndoială transpirate.

— Cum altfel îți explici ruinele arse din România pe care ți le-am arătat săptămâna trecută?

— Arată-mi un os de aripă și mai vorbim, spune Oliver pe un ton care încheia discuția.

Atunci mă observă.

— Că veni vorba de domnițe medievale, rânjește el.

Îi zâmbesc.

— Nu vă opriți din cauza mea, pare interesant.

— Oricum eram pe terminate, zice Oliver. Asta e întâlnirea săptămânală a Fan Clubului *Urzeala Tronurilor.*

Arată spre Jeremiah care, acum văd, e singura persoană ce se mai află în cameră.

— Jeremiah, fă cunoștință cu Alice. E puțin cam prea curând ca să-ți dai seama, dar sunt destul de sigur că ea va fi prima mea soție.

Jeremiah își încrucișează brațele la piept.

— Fetele n-au voie.

— Le dăm voie fetelor să se alăture, Jeremiah, îl contrazice Oliver. Doar că niciuna nu vrea să ni se alăture *nouă.*

*

— Vineri dau o petrecere, îmi spune Oliver în timp ce ne îndreptăm către vehiculele noastre cu două roți. Părinții mei sunt plecați din oraș… din nou.

— Și n-ai vrut să-l inviți pe Jeremiah? zic eu, prefăcându-mă că nu-mi vine a crede. Dar pare așa de prietenos!

— Oh, l-am invitat pe Jeremiah! răspunde Oliver. Toți sunt bine-veniți la petrecerile mele. Eu nu sunt de acord cu porcăriile alea despre exclusivismul la liceu. Spre deosebire de alții…

Se uită spre locul în care Max stă lângă Frank, părând deopotrivă stânjenit și enervat. Inima începe să-mi bată puțin mai repede când îl văd pentru prima dată după ce am înțeles că totul a fost real. Că totul este real. Pe urmă el îmi întâlnește privirea, iar eu îmi cobor imediat ochii în pământ.

— Wolfe, zice Oliver, scoțându-și cheile și pornindu-și Segway-ul cu un *bip-bip* de parcă ar fi un Porsche.

Ori nu observă evidenta tensiune din aer, ori e doar politicos, dar de vreme ce vorbim despre Oliver, e mai probabilă a doua variantă.

— Tocmai îi spuneam lui Alice că o să dau o petrecere și pentru că nu sunt un exclusivist, până și oamenii ca tine sunt invitați.

— Mersi pentru generozitate, spune Max.

— Deci vii, Alice? continuă Oliver, ignorându-l pe Max. E vineri. Vino mai devreme, dacă vrei, ca să stăm puțin împreună, doar noi doi.

Se uită la Max și pleacă.

— De ce e mereu cu tine? se încruntă Max.

— Poate că eu sunt mereu cu el, îi răspund, iar Max se încruntă și mai tare.

Apoi se uită în jos preț de o clipă. Când ridică din nou ochii către mine, privirea îi e precaută, însă de data asta are o expresie blândă pe chip.

— Deci, începe el. Putem să stăm de vorbă?

*

Până să vin în Boston, aproape că nu știam ce înseamnă canotajul, dar aici e peste tot. Cel puțin peste tot pe râul Charles, și de vreme ce râul Charles șerpuiește de-a lungul unei laturi a orașului, despărțind Bostonul de Cambridge, practic nu poți evita vâslitul, nici bărcile de canotaj presărate

de-a lungul malurilor. Pare un sport plicticos și frumos în același timp. Plicticos, îmi închipui eu, pentru oamenii care împing vâslele înainte și înapoi, toți înșirați precum un card de rățuște musculoase. Frumos pentru noi, ceilalți, care putem să-i privim alunecând pe apă, lucrând la unison.

— Ce canotaj superb! zic eu, referindu-mă la un bărbat care trece pe lângă noi pe râu, într-o barcă lucitoare de culoarea caramelului.

Aș vrea să-mi plimb picioarele prin apă, dar pare puțin cam prea tulbure, așa că mă mulțumesc să împung frunzele cu un băț.

— De fapt, ăla e un schif cu vâsle, zice Max.

— Un ce?

— Canotajul e sportul, vâslitul e mișcarea. Barca se numește schif. Dar dacă o conduce o singură persoană, e un schif cu vâsle, pentru că folosește două lopeți. Vâslitul cu două lopeți se mai numește canotaj-rame.

Văzându-mi expresia de pe chip, Max continuă:

— Știu, e ridicol.

— De unde ai aflat toate astea? îl întreb.

— Habar n-am, ridică el din umeri. Pur și simplu le știu.

Îmi folosesc bățul pentru a culege un gunoi și a-l

așeza pe marginea pontonului.

— Crezi că e vreun cadavru pe aici? întreb eu.

Ori de câte ori mă aflu undeva, departe de casă, am obiceiul ăsta de a mă întreba dacă ar fi un loc bun pentru a abandona un cadavru. Având în vedere câte crime nerezolvate există în lume, unde pun oamenii toate cadavrele?

Max izbucnește în râs. E prima dată când îl aud râzând în realitate. În visele mele râde tot timpul.

— Ești *foarte ciudată,* îmi zice el și se lasă pe spate pe ponton, sprijinindu-se în coate.

— Da, da, replic eu. Mi s-a mai spus!

Dar de fapt aș vrea să întreb: *de ce evităm subiectul?* Mă răsucesc pe jumătate și mă las într-o mână, ca să mă uit în spate, la el.

— Deci?

Mă străduiesc să rămân calmă și relaxată, dar, în ciuda eforturilor mele, zâmbetul tâmp mi se întinde de la o ureche la alta. Nu m-aș putea abține nici dacă aș vrea. Pun pariu că dacă

în clipa asta am avea parte de o neașteptată eclipsă de soare, tot trupul mi-ar luci în întuneric. Nu-mi vine să cred că Max e real, că e aici și că ne aflăm la doar câțiva centimetri unul de altul.

— Deci, ce? îmi zice la rândul lui, privindu-mă pieziș.

În momentul de față pare complet în largul lui. Oare mă tachinează?

— Nu mă face să implor! spun. Am așteptat destul de mult.

Mă surprinde propria timiditate și atunci îmi dau seama că nu mai sunt emoționată. Ăsta nu e Max Wolfe, căpitanul echipei de fotbal, frumușelul locului. E doar Max, așa cum a fost întotdeauna. Și, în adâncul sufletului meu, am știut asta de la bun început. Dar am nevoie să-l aud pe el spunând-o.

El îmi aruncă un surâs încrezut și se uită la mine ținându-și mâna streașină la ochi.

— Deci, ok, îmi amintesc.

— Ce îți amintești, mai exact? îl întreb, făcând pe proasta.

— Îmi amintesc visele, Alice! zice el exasperat.

Dar zâmbește, ca și cum nu s-ar putea abține s-o facă.

— Ești fericită?

Sunt fericită. Sunt în culmea fericirii. Dar încă nu-l pot lăsa să vadă asta.

— Poți să detaliezi, te rog, domnule Wolfe? îi cer, imitându-l cât pot de bine pe Levy.

— Bine!

Max își scoate puloverul și se lasă pe spate, îndesându-și-l sub cap, astfel încât să se poată întinde pe ponton. Îi întrezăresc abdomenul și, preț de câteva clipe, uit despre ce discutăm, înainte ca el să continue.

— Mi-am adus aminte de tine din prima secundă în care te-am văzut. Ai început să-mi apari în vise când eram mic. Pe atunci arătai altfel. Aveai tunsoarea aia caraghioasă tip castron, iar Jerry se ținea după tine peste tot.

Colțul gurii îi tresare, ceea ce face ca buzele mele să se întindă într-un zâmbet în toată regula.

— Pentru tunsoare dă vina pe un tată care își crește singur copilul, răspund eu cu drag. Nu se descurca să-mi împletească părul, așa că mi l-a tăiat cu totul.

— Nu-mi păsa mie de păr, zice Max.

Are ochii închiși.

— Pur și simplu mi se părea că ești cea mai tare. Încă sunt de aceeași părere.

Las ca vorbele lui să-și croiască drum în mintea mea, iar obrajii mi se încing. Apoi mă întind lângă el, sprijinindu-mi capul pe geantă.

— Și mie mi se părea că ești ok, îi spun. Sinceră să fiu, te foloseam doar ca să mă apropii de Horatio.

— Odihnească-se în pace! replică Max. A fost cea mai grozavă broască-țestoasă din partea asta a graniței Mason-Dixon[3].

O vreme stăm întinși în tăcere, simțind pe față razele soarelui. Dacă ăsta ar fi un vis, m-aș răsuci pe burtă și mi-aș învârti degetele în buclele lui castanii și dese. Sau i-aș gâdila în joacă lobii urechilor. Când visăm, suntem mereu legați unul de altul. Dar ăsta nu-i un vis. Mă întreb dacă și lui îi e la fel de dor de vise pe cât mi-e mie. De un moment în care să nu existe nicio distanță între noi.

Văd cu coada ochiului câteva gunoaie plutind pe râu: un ziar, apoi, și mai ciudat, o șosetă de sport, urmată de un sutien verde ca lămâia. Dar ce urmează e un obiect cu adevărat bizar: o rățușcă din cauciuc. Sunt cât pe ce să i-o arăt lui Max, dar când mă uit din nou ea s-a îndepărtat atât de mult, încât seamănă mai mult cu o cutie de suc.

Așa că mai bine îi povestesc lui Max despre felicitările primite de la CDV, despre păuni și despre echipamentul de biciclist al doctorului Petermann. Știu că vorbesc vrute și nevrute, dar nu mă pot opri. Mă simt înviorată pentru că sunt cu el, pentru că îl știu întins aici, ascultându-mă pe mine și doar pe mine. Aș fi în stare să turui la nesfârșit. Dar există lucruri mai importante de discutat... cum ar fi motivul pentru care ni se întâmplă toate astea.

— Ai auzit vreodată de chestia asta? îl întreb cu speranță. De Centrul pentru Descoperirea Viselor?

---

3 Inițial, termenul s-a referit la granița dintre Maryland și Pennsylvania, stabilită de către englezii Charles Mason și Jeremiah Dixon. în perioada dinaintea Războiului Civil, ea delimita statele sudice în care era practicat comerțul cu sclavi, de nordul liber. Astăzi granița Mason-Dixon e folosită la figurat, pentru a descrie diferențele politice și sociale care despart sudul Statelor Unite de nord. (*N.t.*)

Max nu zice nimic, așa că mă uit spre el și îl găsesc holbându-se pur și simplu la mine, cu gura ușor căscată.

— Tu vorbești serios? mă întreabă.

— La ce te referi? îl întreb la rândul meu, sincer nedumerită. La păuni?

— Și tu te-ai dus la CDV.

O spune de parcă ar încerca să se obișnuiască cu ideea. De parcă nici nu i-ar veni să creadă.

— Asta am spus adineauri... încep eu. Cum adică, *și tu?*

Max ridică din nou ochii spre cer și clatină din cap.

— Treaba asta devine din ce în ce mai ciudată.

— Și tu ai mers la CDV! aproape că țip eu.

E chiar mai bine decât am sperat. Dacă Max și cu mine ne visăm unul pe altul și în copilărie amândoi am fost în același loc pentru a ni se monitoriza visele, atunci CDV trebuie să aibă răspunsurile la întrebările noastre.

— Am mers, îmi confirmă Max. Când eram mic aveam coșmaruri destul de urâte, iar mama a auzit despre CDV de la un pediatru. Dar ea n-a păstrat felicitările. Spre deosebire de unii oameni pe care îi cunosc...

Deschide un ochi și îmi aruncă un surâs încrezut.

— Bunica le-a păstrat!

Mă întind ca să-i dau un ghiont, însă Max îmi prinde mâna înainte să apuc să-i ating umărul și mi-o ține preț de câteva clipe. Înghit în sec și inima începe să-mi bată mai tare când îmi simt mâna într-a lui, cumva caldă și rece în același timp, înainte ca el să mi-o așeze cu blândețe înapoi pe ponton.

— De unde ai știut că o să te înghiontesc? îl întreb.

— Haide, ai puțină încredere în mine! zice Max. Întotdeauna mă lovești când te tachinez. Omul învață să se apere de-a lungul anilor.

Mi-aș dori să existe un fel natural de a-mi cufunda tot capul în râu, astfel încât să nu mă mai înroșesc la față.

Auzim niște zgomote în spatele nostru și vedem că vreo câțiva membri ai echipei de canotaj au sosit pentru antrenamentul de după-amiază.

— Asta înseamnă că deja am întârziat la fotbal, se dezmeticește Max și sare în picioare. Aș face bine să plec.

— Stai! îi spun. După aia putem să ne întâlnim din nou aici? Mă gândeam că poate vii cu mine la CDV.

— Dar credeam că te-ai dus deja acolo?

Max pare derutat în timp ce își pune rucsacul pe umăr.

— M-am dus și o să mă întorc, îi răspund, ridicându-mă și scuturându-mi câteva frunze uscate de pe fund. Diseară.

— Nu spuneai că Petermann nu vrea să te primească? mă întreabă Max, pe un ton de avertisment.

— Așa am spus… ezit eu, studiind o frunză pe care o fărâm în bucăți minuscule. El nu prea știe că o să fiu acolo.

Max își lasă capul într-o parte.

— Ce-ai făcut, Alice?

— De ce crezi că am făcut ceva? îl întreb.

El clatină din cap.

— Nu știi deloc să accepți un refuz. Cum ai de gând, mai exact, să intri acolo?

— S-ar putea să fi furat un card de acces?

Îmi ridic mâinile de-o parte și de alta a umerilor, ca și cum aș zice *ups.* Max se mulțumește să ofteze.

— Haide! mă rog eu. Nu mă face să merg singură! Toate astea te privesc și pe tine.

El îmi întoarce spatele și pleacă să se antreneze.

— O să mă mai gândesc, îmi strigă peste umăr.

— Bine, strig în urma lui. Dar ține minte: dacă nu vii cu mine, cine o să mă ferească de belele?

Max se răsucește și continuă să meargă cu spatele.

— Poate ar trebui să te gândești să nu intri în belele de la bun început.

Îmi surâde. Parcă ar fi idolul femeilor dintr-un film pentru adolescenți din anii ’80.

— De ce m-aș gândi la asta? strig după el.

Dar el a dispărut deja după colțul hangarului pentru bărci, iar eu am rămas cu un zâmbet larg pe buze, trează și fericită pentru prima dată în ultimele câteva săptămâni.

9. Ne căutăm pe noi

— În esență, viața mea zace grămadă într-un colț, cu o pereche de șosete murdare în vârf, zice Sophie când îmi răspunde la telefon.

— Tu spui vreodată doar „bună”? o întreb.

— Aproape niciodată, îmi răspunde. Oricum, am picat testul la spaniolă și se pare că Zeke Davis e cu Marla Martignetti. Nu văd ce-aș mai putea face în afară de a mă muta în Islanda. Sau în Groenlanda. Stai așa! Care dintre ele e verde? Și de ce vorbești în șoaptă?

— Pentru că, șuier eu, ținând telefonul între bărbie și umăr, în timp ce închid lacătul bicicletei, în seara asta mă furișez în CDV, poate de una singură, așa că, dacă o să fiu arestată sau ucisă, tu va trebui să-i spui tatei ce s-a întâmplat.

— Tu chiar ești în pană de prieteni, hm?

— Încă nu m-am apropiat de nimeni atât de mult, încât să dăm spargeri împreună, îi răspund.

Mă rog, pun pariu că Oliver ar fi în stare, dar de-abia acum începem să ne împrietenim cu adevărat. Nu-i nevoie să stric totul convingându-l că sunt nebună.

— Alice, sunt cea mai bună prietenă a ta de multă vreme, prin urmare știu că șansele ca tu să mă asculți în clipa asta tind spre zero, dar ești sigură de ce vrei să faci?

— N-am încotro, Soph! Petermann ascunde ceva și trebuie să descopăr ce. Mai ales acum, când știu că și Max își amintește.

Abia reușesc să disting clădirea CDV, ghemuită în depărtare, complet cufundată în întuneric, cu excepția becurilor roșii ale sistemului de alarmă, care luminează intermitent de-a lungul perimetrului ei circular. Seamănă cu o navă spațială extraterestră, asta dacă extratereștrii ar fi niște arhitecți de la începutul secolului. Sau cu o statuie gigantică a lui R2D2, robotul din *Războiul Stelelor.* Îmi trag mai sus fermoarul hanoracului.

— Tot nu-mi vine să cred că nu te însoțește, spune Sophie. Și că e… știi tu. *Adevărat.* Încă sunt destul de buimăcită de povestea asta, dacă nu te superi.

— N-a zis că *nu o să* vină, răspund eu pe un ton defensiv. Pur și simplu că n-a zis că *o să* vină. Vreau să spun că nu e totalmente tipul din visele mele. Deși, în ultima vreme, nici

tipul din visele mele nu e totalmente tipul din visele mele…

Mă gândesc la culoarea schimbătoare a ochilor lui Max. La chipurile noastre despărțite de ecranul unui iPad.

— Îmi dai dureri de cap, spune Sophie. Uneori, după ce vorbesc la telefon cu tine, îmi dau seama că mi-am pierdut complet simțul realității.

— Pune-te în locul meu, îi zic.

Am ajuns în fața ușilor CDV și scot legitimația lui Lillian, pe care o trec printr-o fantă aflată în dreapta mânerului. E prea ușor. Mă simt ca o fată din filmele cu James Bond.

Doar că nu se întâmplă nimic.

— Îți bați joc de mine! zic eu.

— Ce se întâmplă? mă întreabă Sophie.

— Luni, când am fost aici, am furat o legitimație a fetei de la recepție, dar sistemul nu o citește. Probabil că deja și-a dezactivat-o.

Continui să trec legitimația prin fantă încă o dată și încă o dată. *Nimic, nimic, nimic.*

— Încearcă s-o răsucești, îmi sugerează o altă voce, iar când mă întorc, îl văd pe Max stând în spatele meu. Treci partea greșită prin scanner.

— Te sun mai târziu, Soph, spun și închid telefonul.

*

— Spune-mi, ce căutăm noi mai exact? mă întreabă Max.

Am urcat scara dublă din spatele recepției și verificăm biroul de cercetare, după ce era cât pe ce să răsturnăm o veioză de birou. Eu am dat iama prin sertare, în speranța că voi descoperi un bilețel cu vreo parolă pentru computer, iar Max scotocește printr-un uriaș perete de fișete verzi din metal.

— Pe noi, spun eu. Ne căutăm pe noi.

— Dar noi suntem chiar aici, zice Max, încruntându-se cu un aer nedumerit și eu chicotesc.

Max ia lucrurile în sensul lor propriu. Noi suntem aici. Iar el a venit în seara asta. Și totul pare oarecum ireal.

— Știi ce vreau să zic! îl îndemn. Dosarele noastre. Nume, datele la care am venit la CDV, genul ăsta de lucruri.

Max deschide un fișet și o grămadă de hârtii zboară pe podea.

— Nu e cea mai organizată dintre instituții, observă el pe un ton critic, culegând actele și aruncându-și repede ochii pe ele,

înainte de a le vârî la loc în dulap.

— Ceea ce mă face să fiu și mai sigură că Petermann m-a mințit mai devreme în legătură cu modernizarea computerelor. De ce ai investi în așa ceva când, din capul locului, tu nu te deranjezi să îndosariezi nimic?

Mă uit spre Max ca să-i aflu răspunsul și observ că el mai mult amestecă hârtiile decât le citește.

— Ce faci? îl întreb.

— Pun la loc în ordine, îmi spune, în timp ce scoate afară dosare și le rearanjează deasupra fișetului. Mapele astea sunt alandala. Nu pot să-l pun pe F la locul lui, dacă nici măcar E și G nu sunt unde ar trebui.

— Ba poți, îl avertizez. Și trebuie, altfel Petermann o să știe că am fost aici.

Max se uită la mine și oftează.

— Bine, zice, împingând dosarele la loc în sertar și deschizând cu circumspecție un altul.

Din nou zboară hârtii afară, dar, în mod ciudat, de data asta nu cad imediat. Ba chiar par să zboare către tavan, ca niște porumbei care tocmai au fost eliberați dintr-o colivie, înainte de a pluti în cele din urmă până pe podea.

Max mai că nu sare în sus.

— Ai văzut chestia de adineauri? mă întreabă.

— Ăăm, da... reușesc eu să spun, simțindu-mi gâtul puțin uscat.

El se uită cu îngrijorare către fișete, apoi deschide un alt sertar și se întâmplă același lucru. Ca și cum un om invizibil ar azvârli cu hârtii din interiorul fișetului. Îl văd pe Max uitându-se înăuntru și știu că sigur se gândește la același lucru. Încearcă o a treia ușă, dar acum nu se mai întâmplă nimic. Nu se mai iscă niciun vârtej de hârtii căzătoare. Doar un alt sertar prost organizat.

— Nu pricep, spune el.

Eu mă cutremur ușor.

— Nici eu.

— Nu, Alice, repetă Max, de parcă nu l-aș fi înțeles. Eu nu *pricep.* Hârtiile au zburat pur și simplu către tavan și vreau să știu de ce.

Ridic din umeri.

— Locul ăsta e dus cu pluta.

Dar Max nu face decât să stea pe loc, aerul lui uluit transformându-se într-un rânjet neîncrezător.

— Ce? întreb.

El clatină din cap.

— Nu cred că e vorba despre locul ăsta, cred că e vorba de tine, îmi spune.

— De mine? Nici vorbă!

Râd și mă îndrept către hârtiile împrăștiate. Max stă pe gânduri preț de o secundă.

— Atunci poate că e vorba de noi.

Ochii ni se întâlnesc și ne privim câteva clipe. Părul îi e puțin ciufulit din cauza curentului stârnit de fișet, stă zbârlit ca puful unui pui de găină, și nu pot să nu mă gândesc că lui până și imperfecțiunea îi vine bine. Mă întind și îmi trec mâinile prin breton, netezindu-i-l pe cap, devenind brusc foarte conștientă că Max respiră, iar pieptul i se umflă și îi coboară. Dar apoi mă gândesc la părul lui Celeste, căzând peste fața lui în clipa în care ea îl sărută pe banca de lângă școală și mă opresc.

— Treaba asta ar putea să dureze ceva vreme, spun, dregându-mi glasul și așezându-mă în genunchi pe podeaua acoperită cu hârtii. Ce-ar fi să te uiți în câteva dintre celelalte camere, câtă vreme încerc eu să organizez astea?

— Ești sigură? mă întreabă Max, în timp ce se așază în genunchi lângă mine, adunând și el din documente.

Apucăm din greșeală același teanc, iar când mă uit în sus, el e atât de aproape, încât îi simt mirosul. Aș vrea să-mi fac o pernă din puloverul lui.

— Sunt sigură, răspund.

Max dă din cap în semn de încuviințare, după care se ridică și se îndreaptă agale către camera vecină. Tocmai așez dosarele în teancuri în funcție de numele de familie, când îl aud strigându-mi în șoaptă numele de alături. Îl găsesc stând în spațiul circular de sub cupola vechiului observator. Deschizătura pentru telescop a fost înlăturată permanent și înlocuită cu sticlă, așa că se văd stelele de pe cer.

— Uau! exclam, văzându-le cum strălucesc deasupra noastră. E exact ca la…

— Metropolitan, îmi încheie Max propoziția.

Ne uităm unul la altul. Aproape că aud muzica simfonică din fundal și brusc mi se face poftă de biscuiți Oreo.

— Arătai bine în noaptea aia, rostește lent Max, accentuând subtil cuvântul *bine* și chiar dacă vorbele lui mă duc în culmea fericirii, tot îmi dau ochii peste cap.

— Niciodată n-ai știut să accepți un compliment, observă el, încercând să nu zâmbească.

— Știu, e tot ce-mi trece prin cap să zic, pentru că are dreptate.

Max își bagă mâinile în buzunare.

— Am fost acolo odată. La Metropolitan. Am luat trenul de la Boston cu toată familia. Mi-am provocat sora să atingă un tablou de Mark Rothko și chiar a făcut-o.

Râde.

— Nu mai e nevoie să spun că a fost o vizită scurtă la muzeu.

Soră? deschid eu gura să-l întreb (ea n-a apărut niciodată în vreunul dintre visele noastre), dar în schimbul vocii mele se aude cea a doctorului Petermann, iar lustra se aprinde deasupra noastră.

— Ce-i asta? întreabă Petermann.

Stă în ușă îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți, albi, șocant de mici, cu o geantă sport din pânză aruncată pe umăr și cu o bentiță în păr.

— Domnule doctor Petermann, mă bâlbâi eu. Ce faceți aici?

— Miercuri seara joc squash la dublu și am văzut lumina aprinsă în timp ce mă îndreptam către casă, răspunde el. Iar acum o să chem paza.

În mod miraculos, reușește să scoată un telefon mobil din buzunarul pantalonilor minusculi.

— N-aveți decât! spun eu. Dar vă pierdeți vremea degeaba. O să mă tot întorc.

Simt cum nervii încep să mi se încordeze, iar obrajii să mi se înroșească. Nu poate să-mi ia asta! Nu când suntem atât de aproape.

— Nu-mi place tonul tău, Alice, zice Petermann.

— Iar mie nu-mi *pasă*

Încerc să-mi controlez nivelul vocii, dar nu merge prea bine. Întotdeauna mi se întâmplă asta când mă simt încolțită. Toate bunele mele maniere se fac nevăzute.

— Nu renunț. Chiar dacă va trebui să-mi întind cortul în fața clădirii sau să ard din temelii toată șandramaua.

Desigur, nu vorbesc serios. Uneori pur și simplu mă ia valul,

iar cuvintele îmi ies din gură până să apuc să mă gândesc la sensul lor.

— Stați așa! intervine Max. Nimeni nu arde nimic.

— Vorbește în numele tău! îi zic eu.

El nu mă ia în seamă.

— Domnule doctor Petermann, vă rog s-o scuzați pe Alice. Uneori își pierde cumpătul. Numele meu e Max Wolfe.

Merge la Petermann și îi întinde mâna, pe care doctorul i-o strânge cu un gest șovăitor.

— Nu sunt sigur dacă vă amintiți, dar și eu am fost un pacient al CDV acum vreo zece ani, în aceeași perioadă ca Alice. Vă dau cuvântul meu că nu vrem să complicăm situația. Căutăm doar niște răspunsuri în legătură cu ceea ce ni s-a întâmplat și cu motivul pentru care avem visele pe care le avem – unul despre altul.

Nu știu cum reușește. Atât de sigur pe sine și de fermecător! E imposibil să-l refuzi. Cu toate astea, Petermann pare uluit.

— Vă visați unul pe altul?

Nici cea mai mieroasă persoană de pe pământ n-ar putea îndulci vestea că doi dintre foștii lui pacienți se cunosc unul pe altul din subconștient. Petermann își bagă încet telefonul la loc în buzunar, se uită când la unul dintre noi, când la celălalt, iar mintea pare să-i zboare.

— S-a întâmplat acum foarte mult timp, zice el, dus pe gânduri. Dar s-ar putea să am o idee. Veniți… luați loc.

În timp ce îl urmăm pe Petermann către biroul lui, murmur la urechea lui Max:

— Sigur, *pe tine* te ascultă!

10. Pentru oameni normali

— Sporturile de echipă sunt o cale grozavă de a cunoaște oameni, îmi explică Petermann atunci când îl întreb despre trofee.

Un perete întreg din biroul lui e acoperit de un raft înalt până în tavan, plin pe jumătate cu cărți și pe jumătate cu premii, cum ar fi mici figurine aurii reprezentând oameni pe cale să lovească o minge de tenis sau să plonjeze într-un inexistent bazin de înot.

— După cum îți poți imagina, e nevoie de fonduri, nu glumă, pentru a menține pe linia de plutire o asemenea operațiune. Relațiile sunt profitabile pentru afacere.

Afișează zâmbetul lui specific, iar eu mai că mă aștept să-i văd un dinte sclipind ca într-o reclamă la pastă de dinți. *Ding!*

În spatele biroului la care stă Petermann atârnă o uriașă fotografie ce reprezintă o tomografie mărită. El se oprește drept în fața ei și își aruncă din picioare tenișii albi. Deschide gura ca să spună ceva, dar cuvintele îi ies în italiană.

— *Idiota!*

— Tocmai m-ați făcut idioată? întreb.

Petermann scutură din cap.

— Sergio.

Arată către o colivie mare, aflată în colțul îndepărtat al camerei, lângă ușă, unde doi uriași papagali albaștri stau unul lângă altul și ne privesc cu atenție.

— Iar cea din stânga e Brunilda. Nu-i așa că sunt superbi? întreabă Petermann. Vorbesc doar italiana, pe care au învățat-o de la ultimul lor stăpân, un specialist în ortodonție din nordul orașului. Încerc să învăț, dar știi cum merge treaba, ocupat-ocupat.

Oftează teatral. Însă noi nu prea știm cum merge treaba. N-am văzut niciodată vreun alt pacient în clădire.

— *Quest'uomo non è uno scienziato. Lui è un pagliaccio!* strigă una dintre păsări și puțina italiană pe care am învățat-o într-o vară pe care tata și cu mine ne-am petrecut-o la Roma, la o conferință despre neurologie, îmi spune că tocmai l-a numit pe Petermann clovn.

— Excepțional! zice doctorul, privindu-i cu drag pe papagali.

Apoi își îndreaptă atenția către noi.

— Deci, spuneți-mi despre vise. Cât de frecvent? Vreun tipar anume? Sunt recurente, de exemplu, se petrec în același loc sau au aceeași temă? Ori fiecare e unic?

— Singura trăsătură recurentă a viselor mele e Alice, explică Max, iar eu mă înroșesc.

Ar trebui să fiu obișnuită să-l aud spunându-mi numele cu voce tare, dar nu sunt.

— Încă din copilărie, ea a fost mereu acolo. Când eram mic, și ea era mică, iar când am crescut, la fel s-a întâmplat și cu ea. Dar nu ne-am întâlnit niciodată în realitate. N-am vorbit cu nimeni despre asta... M-am gândit că alți copii au prieteni imaginari, așa că Alice trebuie să fie prietena mea. Până să împlinesc șaisprezece ani, deja escaladaserăm împreună un vulcan, câștigaserăm Cupa Mondială, construiserăm o casă de turtă dulce în mărime naturală... o mai ții minte pe aia? se întoarce Max către mine, chicotind. Jerry nu înceta să mănânce toate clanțele.

— Cine e Jerry? se încruntă Petermann. Nu-mi amintesc să fi avut vreodată un pacient cu numele ăsta.

Deschid gura ca să răspund, dar Max mi-o ia înainte.

— Jerry e buldogul lui Alice, zice el cu entuziasm, de parcă ar vorbi despre un vechi prieten. E cel mai tare! Ok, are o mică problemă de atitudine, dar se potolește dacă îl scarpini chiar sub bărbie. Adoră să aducă la comanda „aport”.

— Poate în visele tale! bombăn eu, gândindu-mă că nu-mi pot aminti ultima oară când Jerry chiar a ridicat o minge de tenis și mi-a adus-o la picioare.

— Apare în cam jumătate dintre visele noastre. Nu zici?

Max se uită din nou spre mine. Îmi trebuie câteva clipe ca să-i răspund, pentru că sunt prea ocupată să-l privesc, să savurez cât de mult pare să-i placă treaba asta. Să-l aud descriind timpul petrecut împreună cu aceeași plăcere pe care am simțit-o și eu. În ciuda faptului că am început cu stângul în viața reală, e clar că toate au însemnat pentru el la fel de mult ca pentru mine.

— E adevărat, dau eu din cap. Cred că visez aproape în fiecare noapte și cam de trei ori pe săptămână îl visez pe Max. Și da, deseori visele sunt foarte exotice (călărim elefanți roz prin junglă, explorăm orașe subacvatice), dar ele pot să fie și perfect normale, cum ar fi vizita la un muzeu sau mâncatul unei

înghețate delicioase. Unul dintre visele mele preferate are loc pe o stradă pavată, pe care plouă. Pur și simplu mergem sub o umbrelă mare.

— O umbrelă roșie care e și radiator, adaugă Max. Îmi place la nebunie visul ăla.

— E uluitor!

Petermann stă acum aplecat în față la biroul său, cu capul lui mare, acoperit de păr ciufulit, sprijinit între degetul mare și arătător.

— Noi n-am făcut decât o simplă cartografiere a viselor, urmată de puțină terapie comportamentală. Da, ați fost amândoi aici în aceeași perioadă, dar ședințele de tratament sunt private. Nu există niciun motiv pentru care voi să fi știut unul de altul.

— Deci nu aveți idee de ce ni se întâmplă asta? întreb.

— N-am, scutură din cap Petermann. Dar asta nu înseamnă că nu sunt dispus să încerc să-mi dau seama. Creierul e un adevărat mister, dar sunt sigur că putem ajunge la esența problemei, putem să ne dăm seama de ce s-au încurcat ițele, ca să spunem așa.

Teoria lui Petermann mă enervează. Max nu e doar o dereglare a creierului. Ceva ce mi-a fost băgat în cap și care poate fi explicat.

— E posibil ca asta să fie o problemă pentru care știința să nu aibă răspunsuri? întreb.

Petermann scutură din cap.

— Știința explică orice. Trebuie doar să punem întrebările potrivite.

*

— Asta-i mașina pe care o conduci? întreb eu, surprinsă. Max tocmai a oprit lângă mine într-un vechi Volvo break de culoare turcoaz. Eu mă chinui să pun luminile de avertizare pe spatele bicicletei.

— Valoare sentimentală. Hai, lasă-mă să te duc acasă! Nu ești în siguranță la ora asta.

Îl las să coboare, apoi să-l ridice pe Frank cu o mână, de parcă bicicleta ar cântări cât o bezea, și să-l așeze în portbagaj, moment în care eu sar pe scaunul din dreapta, în timp ce o ia pe Memorial Drive, rămânem tăcuți amândoi, cu râul trecând în goană pe la dreapta noastră, în mașină e cald, scaunele sunt

plușate și mă simt în siguranță în interior, alături de Max.

— În visul meu preferat cu noi doi, nu facem decât să mergem cu mașina. Doar un drum liber. Uneori suntem în deșert, alteori virăm strâns pe lângă stânci împădurite, în vreme ce mă străbate o senzație de uimire totală și de entuziasm. În vis știu întotdeauna că mergem într-un loc grozav. Însă chiar dacă nu ajungem niciodată acolo, nu contează, pentru că sunt cu tine.

Max îmi aruncă o privire și îmi doresc să fim chiar acum în acel vis. Îmi doresc să nu ne trezim niciodată din el.

— Tu ai avut visul ăsta?

— Sigur, îi răspund. E și unul dintre preferatele mele.

Apoi mă întreb sincer dacă nu cumva visăm. Fiindcă

Max face ceva atât de neașteptat, încât mi se zbârlesc toate firele de păr de pe corp. Încet, atât de încet, încât la început nici nu observ, întinde mâna către a mea. Și, brusc, două mâini se ivesc pe genunchiul meu stâng. A mea și a lui Max, înlănțuite.

Mă holbez la ele de parcă, dacă mi-aș muta privirea, ar dispărea. Cum se face că, deși doar mâinile ni se ating, senzația de căldură mi se întinde prin cot și în piept? Îmi iau ochii de la ele abia când oprim în fața casei mele, iar Max e silit să-mi dea drumul ca să poată trage frâna de mână. Stăm în tăcere preț de câteva clipe, uitându-ne drept în față, în timp ce aerul din interiorul mașinii trosnește din pricina a ceva ce niciunul dintre noi nu pricepe, iar eu îmi simt mâna stângă rece și goală.

Ezit înainte de a-mi întoarce fața către el și observ că Max face același lucru. Îmi aruncă o privire ciudată, cu capul plecat și ochii plini de precauție.

Oare o să mă sărute? O secundă mă gândesc la cât de uscate îmi sunt buzele, apoi îmi dau seama că mi le mușc, mă întreb dacă el știe ce-mi trece prin cap, și pe loc mi se face rușine.

— Alice, spune Max, lăsându-și capul într-o parte și sprijinindu-l de tetieră, în timp ce se uită la mine.

— Hmm? e tot ce pot să zic, fiindcă acum nu mă cred în stare să rostesc propoziții sau, la drept vorbind, nici măcar cuvinte întregi.

Dar când vine partea cu sărutul? aș vrea să întreb.

— Nu cred că pot să fac asta, spune el în schimb.

Și în clipa aceea tot aerul din trupul meu e împins afară.

— Nu pricep… încep eu.

Max își mișcă maxilarul înainte și înapoi, în timp ce încearcă să găsească vorbele potrivite.

— Alice, sunt foarte multe lucruri despre mine pe care nu le știi, spune el. Ce am avut, ce *avem,* e grozav, dar a existat doar în visele noastre. Cum rămâne cu tot ce am ratat când eram treji?

— Păi, spune-mi tu! îl îndemn, punându-mi o mână pe genunchiul lui. Vreau să aud tot, Max. Orice am ratat. Orice trebuie să știu.

— Nu asta vreau să zic.

Max clatină din cap, își schimbă poziția, astfel încât se uită din nou drept în față, și își așază brațul drept pe spătarul scaunului meu.

— Vreau să zic că, timp de foarte multă vreme, tu ai fost singurul lucru bun din viața mea. Pe tine te așteptam cu nerăbdare în fiecare zi.

Mă aplec către el.

— La fel s-a întâmplat și în cazul meu.

— Nu, nu pricepi! spune Max, iar tonul îi devine tăios. Vreau să zic că visele erau *tot* ce aveam. Îmi doream foarte mult să fii reală și începuse să-mi fie teribil de greu. Mai ales în nopțile în care nu te visam… Era ca și cum aș fi devenit dependent. De vise, de lumea lor și de tine. Într-o zi m-am trezit și am știut că trebuie să renunț. Poate că nu puteam opri visele, nici nu voiam să le opresc, dar mă puteam strădui să-mi îmbunătățesc realitatea. Și am făcut-o. Am învățat mai mult la școală, m-am implicat mai mult în activitățile sportive, am cunoscut… oameni noi.

Max își ferește privirea, iar eu simt că panica începe să mi se furișeze încet în suflet.

— Te referi la Celeste, îi zic cu voce atât de joasă, încât e practic o șoaptă.

— Mă refer la Celeste, recunoaște el.

Se oprește de parcă m-ar aștepta să spun ceva, dar nu știu ce să spun. Acum am făcut schimb de roluri. Max s-a întors către mine, rugător, încercând să mă facă să înțeleg, în timp ce eu mă uit drept în față, incapabilă să-mi iau ochii de la semaforul care își schimbă culoarea în depărtare.

— Alice, tu ai fost fata viselor mele, continuă Max. Dar

Celeste mi-a fost alături în realitate. Ea a văzut toate chestiile grele. A văzut un puști tăcut, izolat, și m-a deschis, mi-a deschis o cu totul altă lume. M-a prezentat prietenilor ei, m-a invitat acasă la ea pentru seara filmelor în familie și m-a scos în oraș la sfârșit de săptămână. Și, cumva, am devenit un adolescent complet funcțional. Îi datorez foarte multe pentru asta.

— Și mie îmi ești dator pentru o parte din toate astea, îi spun, rănită. Iar dacă am văzut doar părțile bune, nu înseamnă că nu te-aș fi ajutat să treci peste cele rele.

— Știu, zice Max. Dar tu nu mi-ai fost alături la greu, însă ea, da.

În momentul ăsta aș prefera să atârn la capătul unei funii legate de Empire State Building, goală pușcă, decât să-l mai ascult pe Max vorbind despre Celeste, așa că deschid ușa mașinii lui și mă îndrept către casă. Jerry zgârie înnebunit din spatele ușii de la intrare, așa că o deschid, dar el trece pe lângă mine și dă fuga să-i adulmece gleznele lui Max, care tocmai mi-a scos bicicleta din portbagaj.

— Salut, Jer! zice Max, aplecându-se și bătând câinele pe spate.

Jerry se trântește drept la picioarele lui.

— Mi-a fost dor de tine.

Max ridică ochii către mine, lucru pe care îl detest pentru că acum, când se uită la mine, nu mai văd decât chipul lui Celeste lângă al lui.

— Îmi pare rău.

Face un pas înainte, ca și cum ar vrea să mă atingă, dar se oprește.

— Nu mă pot întoarce să trăiesc în vise, Alice. Am muncit prea mult pentru realitatea mea.

— Chiar dacă visele tale sunt aici? întreb, iar vocea îmi sună frânt și pițigăiat.

Mai am câteva clipe până să izbucnesc în plâns.

Max se mulțumește să scuture din cap. Eu nu spun nimic. Nu fac decât să mă aplec și să-l scarpin în creștet pe Jerry, astfel încât Max să nu vadă că ochii mi se umplu de lacrimi. Probabil că așa te simți când te desparți. De o persoană normală, într-o relație normală.

Max pare să priceapă, căci nu mai așteaptă un răspuns.

— Ne vedem, îmi spune, apoi se întoarce la mașină.

Durerea mă cuprinde din nou când îmi dau seama că nu spune „curând”.

17 septembrie

Îmi mișc încoace și încolo degetele de la picioare prin iarba unei pajiști verzi și bogate, uitându-mă în sus, la un turn din lemn, înalt de câteva etaje. Când îl privesc mai îndeaproape, observ că e făcut în întregime din cuburi Jenga[4]*.*

— E rândul tău, draga mea! strigă Petermann.

E lângă mine, tolănit pe un șezlong, sorbind dintr-un coctail în care plutește o floare roz. Departe, în fundal, pare să fie palatul de la Versailles, însă fațada e incrustată cu nestemate uriașe, de parcă ar fi fost cumpărat și proaspăt renovat de o familie din serialul de desene animate Micul meu ponei.

— Dar cum să ajung cât mai sus? întreb eu, ochind mișcarea perfectă: un cub desprins, aflat la vreo șase metri înălțime.

— O să te ajute Sergio, bineînțeles! răspunde Petermann.

Chiar în clipa aceea, Sergio apare gâfâind pe după o latură a turnului, penele lui albastre căpătând o nuanță electrică în lumina după-amiezii. Dar nu e Sergio pe care mi-l amintesc eu. Acesta e mare cât un dragon adolescent și poartă în jurul gâtului o frumoasă eșarfă din lână italienească.

— Ciao, Alicia! zice el cu entuziasm. Toată lumea la bord! Veniamo!

Mă urc pe spinarea lui, iar el dă roată turnului, în vreme ce eu mă aplec și îi arăt unde vreau să ajung. Apoi scot un cub și îl țin în brațe, în vreme ce Sergio mă poartă în zbor către vârf, unde așez cu grijă cubul.

— Brava! strigă Sergio și, de jos, Petermann își ridică paharul în semn de aprobare.

Pasărea mă duce înapoi pe pământ și mă așez ca s-o urmăresc pe Brunilda jucând la rândul ei. Poartă un uriaș colier de smaralde care i se asortează perfect cu penele. Își folosește ciocul pentru a scoate cu îndemânare un cub, pe care îl așază grațios în vârful turnului, făcându-mi cu ochiul atunci când o felicit.

---

4 Joc de îndemânare în timpul căruia participanții scot pe rând câte un cub dintr-un turn ce conține 54 de piese. Fiecare cub extras e adăugat apoi în vârful turnului, înălțând progresiv construcția, dar făcând-o mai instabilă, jocul ia sfârșit când turnul se dărâmă. (N.t.)

— Destul de distractiv, hm? spune cineva de alături, iar când mă întorc îl văd pe Max stând chiar lângă mine, cu coatele sprijinite de genunchii îndoiți.

— Tu când ai ajuns aici? îl întreb, trăgându-mă mai aproape, ca să-mi sprijin bărbia de umărul lui.

— Sunt mereu aici, Alice, îmi răspunde cu glas scăzut.

Apoi își lipește obrazul de creștetul meu.

Mă surprinde că un gest atât de mic poate să pară atât de important. Că uneori nu ne dăm seama câtă neliniște ori tristețe ținem în noi până când atingerea unei persoane dragi descătușează totul, ca și cum întregul trup ar răsufla ușurat. Așa te simți. Închid ochii ca să savurez pe deplin senzația.

— Atenție! strigă cineva de deasupra și ridicăm ochii pentru a-l vedea pe Petermann coborând în viteză pe spinarea lui Sergio, în vreme ce piesele din turnul Jenga încep să cadă. Adăpostiți-vă!

Dar când aterizează primul cub, țopăind și rostogolindu-se pe pajiște, ne dăm seama că nu e niciun pericol. De fapt, sunt doar bureți uriași, tăiați în fâșii lungi și groase. Brusc, înotăm într-o groapă cu bureți, ca aceea de la vechea mea sală de sport din Bronx.

— Max? spun eu. Max? Unde ești?

Dar până să apuc să intru cu adevărat în panică, chipul lui răsare din morman, cu un zâmbet uriaș întipărit pe el.

— Sunt aici! îmi strigă. Ți-am spus deja. Sunt mereu aici.

11. Fetal

Mă trezesc simțind o greutate care îmi apasă spatele de cealaltă parte a plăpumii și știu că trebuie să fie Jerry, care, din câte se pare, crede că suntem membrii celei mai ciudate familii de cățeluși din oraș. Stau cu genunchii ridicați la piept și mi-i strâng în brațe aproape cu disperare. Soarele se revarsă prin fereastra dormitorului meu, scăldând întreaga încăpere într-o lumină aproape angelică.

Într-o neobișnuit de frumoasă zi din toamna trecută, tata m-a întrebat dacă vreau să vin și să văd un meci de fotbal la Universitatea Columbia. El nu se dă în vânt după sport, însă fotbalul îi place mai mult decât altele, iar unul dintre jucători era studentul său. Din păcate, până la urmă acel student a suferit o căzătură destul de dură, s-a rostogolit și a aterizat pe umăr. Toți spectatorii au făcut liniște, în vreme ce antrenorul și arbitrii s-au repezit lângă jucătorul care stătea făcut ghem, cu picioarele strânse la piept, ținându-se de umăr cu mâna cealaltă.

În timp ce îl scoteau de pe teren, tata mi-a explicat în șoaptă că în momentele de stres extrem sau atunci când suferă o traumă, oamenii de toate vârstele recurg la poziția fătului, deoarece e o cale instinctivă de a proteja toate organele vitale și ne amintește de locul cel mai sigur din care am ieșit cu toții: uterul. În timp ce dădeam din cap pentru a-i arăta că auzisem și înțelesesem această informație științifică, tata a adăugat:

— Și, în caz că informația asta s-ar dovedi vreodată vitală, e totodată cea mai bună poziție pentru a supraviețui unui atac din partea unui urs în sălbăticie.

Acum, în timp ce stau sub plapumă într-o poziție perfect fetală, înțeleg ce voia să zică. Parcă așa doare ceva mai puțin. Durerea a început să-mi galopeze prin trup din clipa în care am deschis ochii. Chiar dacă Max din Vis o să-mi fie mereu alături, Max din Realitate mi-a frânt inima.

Dar dacă e așa, atunci ce caută el în visele noastre? Cum poate să se joace cu mine prin mormane de bureți și să-mi amintească de ce-l iubesc, dacă apoi va anula totul?

— Hotărăște-te, Max! spun cu voce tare.

— Gândăcel?

Vocea tatei răsună de nicăieri, slabă și acoperită de pârâituri.

— Tată? întreb. Unde ești?

— Gândăcel, dacă mă auzi, continuă el, părând în continuare că vorbește de la un milion de kilometri distanță, găsește telefonul mare și pătrățos care arată de parcă ar fi fost cumpărat de la o casă de avocatură din anii ’90.

Oare încă visez? mă întreb în sinea mea, în vreme ce mă ridic în pat, îmbrăcată în pijama, și cercetez camera până când ochii îmi cad pe un telefon bej cu un milion de linii și luminițe, așezat pe o măsuță din colț. E un adevărat kitsch printre lămpile chinezești pictate și pernele din mătase.

Ridic receptorul cu precauție.

— Alo?

— L-ai găsit! zice tata, iar acum vocea i se aude tare și clar, mult prea jovială pentru ora asta matinală. Interesantă chestie! Nu-i așa că-s tari lucrurile astea? Cred că bunica le-a cumpărat după plecarea noastră.

— Ce sunt, mai exact? întreb eu, frecându-mă la ochi și uitându-mă în jos, către telefon. Și, serios acum, tu unde ești?

Tata izbucnește în râs.

— Sunt în bucătărie. Și se numește interfon. Te ajută să suni direct din interiorul casei, de la un etaj la altul. E mai bine decât să urli de pe scară. Mișto, nu-i așa?

— Mda, foarte mișto, zic eu, obosită. Mai e ceva?

Tresar ușor când îmi aud propriul ton. Nu-i vina lui că mă simt așa.

— Da, de fapt mai e, îmi răspunde el sec. Mai sunt două lucruri. Unu, sunt tatăl tău și n-o să-mi vorbești obraznic atât de devreme dimineața. Doi, ca urmare a punctului unu, sunt obligat prin lege să-ți spun că o să întârzii la școală dacă nu-ți miști fundul jos în următoarele zece minute.

*

Dacă o să cauți pe Google „cum să vindeci o inimă frântă”, lucru pe care eu l-am făcut pe telefon azi-dimineață, în timp ce mă spălam pe dinți, o să obții mai multe rezultate decât ai putea probabil citi într-un an. Unele dintre sfaturi sunt ok (Fă o listă cu tot ce urai la el! Nu-ți fie frică să râzi! Mergi la sală și Antrenează-te. Până. Uiți!). Iar altele sunt groaznice (Găsește-ți imediat pe altcineva! Postează fotografii cu tine și cu celălalt pe rețelele de socializare și fă-l pe fostul să fie gelos! Fă o păpușă voodoo care să semene cu el și Dă-i. Foc!). Dar eu știu un

panaceu mult mai bun: Muzica. Am scotocit prin colecția mea până când am găsit genul perfect pentru starea mea de spirit, iar în momentul de față îmi curg pe lângă urechi o grămadă de melodii folk. Tipi triști și îngândurați precum Nick Drake, Jeff Buckley, Elliot Smith și James Vincent McMorrow. Ei cântă despre dragoste și singurătate, iar tu știi că pur și simplu înțeleg cum stă treaba. Cum e să pierzi ceva. Sigur, jumătate dintre ei au și murit. Îi ascult pe toți în timp ce merg cu bicicleta către școală și continui să-i ascult în vreme ce mă târăsc în sus pe scara principală din clădirea administrativă, apoi de-a lungul holului.

Din nefericire aici sunt silită să mă opresc brusc, când îl văd pe Max așteptându-mă undeva mai în față. Sinceră să fiu, arată puțin ridicol stând pur și simplu în loc, uitându-se la mine cu ochii lui mari, poate chiar puțin umezi. Azi poartă niște pantaloni militărești maro-închis și un pulover albastru-cenușiu care îi scoate în evidență culoarea ochilor în contrast cu pielea. Deschide gura ca și cum vrea să spună ceva și îmi dau seama că prezența lui, pe fundalul sensibilului amestec muzical pentru inimi frânte, mă face să mă simt ca și cum am fi într-adevăr personajele principale ale unei drame romantice. Iar acum e clipa în care el începe să plângă, și eu încep să plâng, și alergăm unul spre celălalt, și…

Și între noi se deschide brusc o ușă, iar decanul Hammer scoate capul afară, îndreptându-și ochelarii și uitându-se către mine.

— Alice. Excelent! Speram să te prind. Te-am văzut de la fereastra mea urcând scările. Se poate să-mi acorzi o clipă?

— Sigur, răspund eu, șovăind puțin.

Oare Max urma să-mi spună ceva? Vreau măcar să-l ascult?

— Grozav, zice decanul, pășind într-o parte și făcând semn către ușa deschisă.

Fără tragere de inimă, intru prima în încăpere.

— Deci, cum merge treaba? întreabă Hammer cu ambele sprâncene ridicate (cea mai entuziastă atitudine pe care am văzut-o până acum la el), în timp ce se așază vizavi de mine, pe un fotoliu de piele.

Îmi dau seama că, de fapt, ăsta e locul perfect în care să mă aflu acum, când sunt sleită și cu inima frântă. În compania cuiva a cărui atitudine firească oglindește actuala mea apatie

interioară. Uneori oamenii prea entuziaști mă fac să mă întreb: oare chiar sunt atât de veseli sau se prefac în speranța că se vor simți așa, în cele din urmă? Toată povestea aia cu „Zâmbește și o să te simți fericit”.

Ca dracu', îmi vine să zic.

— Destul de bine, răspund în schimb.

Acasă la mine, dacă spui „destul de bun”, practic rămâi nemâncat la cină. *Nu te simți* bun, *te simți* bine! îl aud pe tata corectându-mă de parcă ar sta la catedra lui.

— Am discutat cu câțiva dintre profesorii tăi și mi-au spus același lucru, dă din cap decanul. Domnul Levy te admiră în mod deosebit.

Asta chiar îmi smulge un zâmbet. Levy o părea el desprins din *Cercul poeților dispăruți,* dar trebuie să recunosc că e deștept. Vreau să aibă aceeași părere despre mine.

— Așa că acum vine următorul pas, continuă decanul Hammer. N-am voit să-ți arunc asta în cârcă de cum ai venit, dar trebuie să te punem în legătură cu consilierul nostru care se ocupă de înscrierea la facultate. Tuturor celorlalți elevi dintr-a unsprezecea li s-a repartizat câte unul la sfârșitul clasei a zecea.

— Câte unul? întreb eu. Aveți mai mulți consilieri care se ocupă de înscrierea la facultate?

Decanul Hammer dă din cap cu un aer solemn.

— Un alt *beneficiu Bennett,* zice el, de parcă ar face reclamă unei asigurări auto în care nu crede. De fapt, avem patru. Majoritatea sunt ocupați la capacitate maximă, dar nu-ți face griji, l-am găsit pe cel tocmai potrivit pentru tine. Mai avea câteva locuri libere.

*

În timp ce mă îndrept către biroul lui Delilah Weatherbee îmi dau imediat seama că, la fel ca și mine, nici ea nu-și găsește locul. În primul rând, biroul ei nu se află în aripa administrativă. E în podul centrului de activități artistice și trebuie să-mi croiesc drum pe lângă manechine, sculpturi uitate și șevalete rupte ca să ajung să bat la ușă. Pe lângă asta, miroase a bețișoare parfumate, iar de după ușă se aud acorduri de flaut în stil New Age.

Delilah deschide aproape instantaneu. Nu spune decât „Alice”, ținându-și fața strălucitoare și îmbujorată ușor

înclinată într-o parte, iar brațele larg deschise. Pricep aproape prea târziu că trebuie s-o îmbrățișez. Ceea ce și fac. Miroase a patchouli. Mă împinge de lângă ea, dar continuă să mă țină strâns de umeri și îmi șoptește.

— Bine ai venit.

Mă conduce înăuntru, lejeră, ca și cum s-ar afla desculță în valuri, iar fusta ei lungă din pânză mătură podeaua.

— Ia loc, îmi spune, arătând cu capul către un colț, în vreme ce toarnă niște ceai.

Mă uit într-acolo, dar nu există niciun scaun. Apoi observ pernele așezate pe podea.

— Deci, zice Delilah după ce ne-am așezat turcește, una în fața celeilalte, fiecare ținând strâns în mâini câte o ceașcă cu ceai verde aromat. Cine e Alice Rowe?

— Cred că nu pricep întrebarea, îi zic.

— Exact! răspunde ea, ceea ce nu face decât să mă zăpăcească și mai tare. Știu că te-ai întâlnit cu decanul Dean Hammer și ați discutat despre notele tale. Apropo, bravo!

Mă strânge de genunchi.

— Dar acum vreau să te întreb: ce altceva?

— Ce altceva ce? spun eu.

— Ce altceva mai face Alice? Ce te interesează? În ce cluburi te-ai înscris? Cu cine ți-ai petrecut timpul? Vezi tu, Bennett e o școală grozavă, dar ca să devii un bun candidat pentru o facultate, trebuie să cultivăm cu adevărat o înțelegere a sinelui. Îmi place să-mi încurajez studenții să practice un anume fel de *grijă.* Să-ți acorzi timp, să fii atentă la ce îți place și la ce nu, la tendințele tale comportamentale, pentru a-i ajuta să-și dea seama cine ești.

Nu cred că își dorește realmente să afle cu cine îmi petrec timpul, fiindcă, în prezent, e vorba despre Oliver, cea mai mare pușlama din școală; despre tata, un neurolog de vârstă mijlocie; despre Jerry, un buldog bătrân; și despre băiatul de aur Max Wolfe, dar numai la nivel subconștient. Mi se pare amuzant că ea și decanul Hammer pot fi atât de diferiți și totuși atât de asemănători. Delilah nu e departe de a mă întreba ce vreau să mi se scrie pe piatra de mormânt.

— Ăăm, cred că am ratat data-limită pentru înscrierea în cluburi? încerc eu. Nu prea m-am gândit la asta…

Delilah mă studiază, dând iar și iar din cap. Privirea ei fixă

mă stânjenește, așa că mă uit pe fereastră și atunci îi văd pe Sergio și Brunilda privindu-mă dintr-un copac de afară. Sergio ridică o aripă, mă salută, apoi amândoi își iau zborul.

Ce naib...? Oare dorm? Clipesc de câteva ori.

— Păi, ce ai făcut la fosta ta școală? mă întreabă Delilah.

Am explorat. Am vizitat muzee. Am jucat șah cu câțiva bătrâni în Central Park. Am încercat să-l împiedic pe Jerry să mănânce rățuștele din lac, lucru la care am avut o rată de succes de doar nouăzeci și opt la sută.

— Am petrecut mult timp pe afară, răspund.

Și pe loc îmi dau seama că sună ca și cum aș fi luat o grămadă de droguri.

— Asta-i de ajutor! zice Delilah. Ce-ai zice despre asociația de orientare turistică? Organizează excursii săptămânale cu cortul, drumeții pe munții din împrejurimi...

Fac ochii mari de groază.

— Nu în natură! Am crescut în orașul New York.

Delilah ridică din sprâncene.

— Ce cosmopolit! spune.

Apoi întinde mâna spre raftul cu cărți de lângă noi și scoate un teanc uriaș de pliante.

— Uite, ce-ar fi să te uiți peste astea? S-ar putea să-ți dea niște idei.

— Pot să le iau cu mine și să mă hotărăsc mai târziu? întreb.

Pot să le iau cu mine și să le arunc? mă gândesc.

Delilah îmi zâmbește cu un aer de cunoscător.

— Aș prefera să alegi trei azi, înainte de a pleca din biroul meu. Îți promit că o să găsești ceva pe gustul tău. Aici, la Bennett, avem peste patruzeci de cluburi și asociații.

Mă uit în jos la pliante și pe primul pe care îl văd scrie: „Asociația Jonglerilor Amatori”.

— Sunt sigură că o să găsesc ceva, zic eu, întorcând imediat pagina. Până la urmă.

12. Vă rog să alegeți o sferă

Într-o alta dintre rarele ei epistole trimise din Africa, mama mi-a povestit despre un explorator german care, în 1878, a scris despre cum a fost condus prin jungla Madagascarului de către un trib numit Mkodo. Exploratorul a pretins că, sub ochii lui, o femeie a fost strangulată și apoi ingerată de către un copac în formă de ananas, ale cărui tentacule s-au înfășurat în jurul trupului ei, în vreme ce frunzele o înveleau ca într-un cocon greţos sau, în imaginația mea, ca într-un film horror de prin anii cincizeci, cu un decor prost conceput. Mai târziu s-a ajuns la concluzia că întreaga poveste, tribul care l-ar fi adăpostit și exploratorul însuși constituiau o escrocherie, dar asta nu i-a împiedicat pe unii să creadă în continuare în existența plantei ucigașe.

În clipa de față, în timp ce stau pe o bancă din sera Academiei Bennett, o superbă clădire dărăpănată, compusă în întregime din pereți de sticlă și un schelet de metal verde, sunt dispusă să admit că mă număr printre acei oameni. Pentru că în colțul cel mai îndepărtat de intrare se află o plantă ce nu pare doar a se uita la mine. Mai dă și impresia că m-ar putea mușca dacă m-aș apropia prea mult. Pe măsură ce o privesc, chiar mi se pare că o văd aplecându-se pentru a-i adulmeca mâna unei fete îmbrăcate într-o fustă purpurie, care stă lângă ea, așa cum adulmecă Jerry o gustare pe care se pregătește s-o devoreze. Dar când mă uit din nou, planta nu s-a mișcat, iar fata e nevătămată.

Am făcut realmente tot posibilul pentru a evita să vin aici. Cred că în viața mea nici măcar n-am udat o floare. Dar Delilah mi-a spus că nu e suficient să intru în echipa de bocce[5], iar încercarea mea de a mă alătura ieri organizației ERS (Elevi împotriva Rețelelor de Socializare) n-a mers prea bine.

La prima întâlnire ne-am așezat în cerc și ne-am prezentat pe rând, iar când eu mi-am pronunțat numele, o fată pe nume Gigi a tastat energic ceva pe un laptop.

— Alice Rowe, în trecut ai locuit în Manhattan? m-a întrebat

---

5 Joc de origine italiană în care se urmărește plasarea unei serii de mingi din lemn cât mai aproape de o minge reper a adversarului. (N.t.)

ea.

— Corect, i-am răspuns.

— Văd aici că ai un cont de Facebook.

A ridicat privirea spre mine peste marginea eleganților ochelari argintii.

— E activ?

— Nu-l deschid niciodată, i-am spus.

— Dar pe Instagram? m-a întrebat. JerrysWorld?

— Asta chiar se pune? am replicat, simțindu-mă brusc puțin înfierbântată.

Dădusem examene la chimie mai ușoare decât ăsta.

— Sunt doar fotografii… îmi place foarte mult fotografia.

— Și mie, a zis Gigi. Dar n-am nevoie ca întregii lumi să-i „placă” fotografiile mele ca să am o senzație de satisfacție și apartenență.

Când a rostit cuvântul *placă,* a ridicat arătătorul și a împuns cu el aerul din față, de parcă ar fi apăsat pe o inimioară invizibilă dintr-un flux invizibil de poze pe Instagram.

— Nu-l folosesc așa de mult… am încercat eu.

— Deci n-ai postat chiar azi-dimineață o poză cu un buldog întins într-un morman de frunze? m-a întrebat.

— Era foarte entuziasmat de prima zi de toamnă, am spus, de data asta pe un ton puțin mai defensiv.

— Și pe Spotify? Văd că ai peste o sută de persoane care te urmăresc.

Nu mai e nevoie să spun că mi s-a sugerat să nu mă întorc la Elevii împotriva Rețelelor de Socializare.

— Ok, copii! zice acum un tip pe nume Parker, ridicându-se și întorcându-se cu fața către o mână de elevi așezați în jurul rafturilor cu plante și pământ de flori.

Poartă o cămașă în carouri cu mâneci scurte, tenișii ăia ciudați care au spații individuale pentru degetele de la picioare și tocmai strânge dopul unei sticle de plastic pe care e lipit un abțibild cu mesajul PĂDUREA SĂ FIE CU TINE.

— Sunt foarte entuziasmat să văd așa o prezență numeroasă la Clubul Terariilor. Voi presupune că toți știți ce e un terariu, dar în caz că nu știți, e, în principiu, un ecosistem la scară mică, păstrat într-un recipient. Doar plante, fără animale sau reptile de orice fel. Vom începe cu terariile închise, în care sunt folosite lumina soarelui și mediul închis pentru a stimula

circuitul apei, astfel încât să se autoîntrețină, iar apoi, la sfârșitul semestrului, ne vom îndrepta către terariile deschise, care se concentrează în principal asupra plantelor cărnoase, ce au nevoie de aer mai uscat.

— Am o întrebare, spune cineva, iar eu recunosc numaidecât tonul nazal și slaba modulare a vocii. Am putea începe cu cele deschise? Vreau să construiesc o locuință deșertică de vacanță pentru șopârla mea, Socrate, și mi-ar plăcea să i-o dau de ziua lui, în noiembrie.

Jeremiah își împinge ochelarii mai sus pe nas și clipește de câteva ori.

— Jeremiah, ce-am spus eu adineauri? răspunde Parker, începând deja să-și piardă răbdarea. Terariile sunt menite să fie ecosisteme independente. Nu să adăpostească ființe.

— Nu ești tu șeful meu! zice Jeremiah pe un ton neutru.

Mă întreb dacă Jeremiah mănâncă bătaie în fiecare zi.

— Îmi pare rău că am întârziat, spune Celeste în vreme ce intră grăbită pe ușă, iar în câteva clipe expresia de pe chipul lui Parker trece de la iritare la aceea a unei căprioare prinse în lumina farurilor. Mă întorceam de la ora a treia când am găsit pe marginea drumului un pui de veveriță rănit. I l-am dus doamnei Hakes și ea o să-l îngrijească până când o să se vindece. Ar trebui să-i vedeți ghipsul minuscul!

Își aruncă geanta din piele lângă un ghiveci turcoaz și își trântește degajată fundul pe podeaua murdară, încrucișându-și picioarele.

— Ce-am pierdut?

O studiez pe Celeste. Poartă blugi perfect uzați, cizme împodobite și genul ăla de tricou ce pare luat la mâna a doua, dar, de fapt, a fost cumpărat cu cel puțin cincizeci de dolari și mă întreb dacă, la fel ca Frumoasa Adormită, e îmbrăcată în fiecare dimineață de un stol de vesele păsărele albastre. Doar că astea ar fi vesele păsărele din specia hipsterilor, cu pălărioare din fetru și veste minuscule. Iar Max ar fi prințul ei.

Câh.

Nu sunt singura care se holbează la ea. La fel fac și Parker, Jeremiah și ceilalți elevi din încăpere pentru că, spre norocul meu, Celeste stârnește reacții exact ca o vedetă. Se uită în jur, zâmbindu-le tuturor. Apoi își întoarce ochii spre mine. Încremenesc, întrebându-mă ce urmează. O privire atentă? O

căutătură care spune: *stai departe de iubitul meu, ciudată visătoare?*

— Ah, salut! îmi strigă Celeste, făcându-mi semn cu mâna.

Zâmbesc fără vlagă și mă sperii când o văd întorcându-se, dintre toți, către Jeremiah. Oamenii ca ei n-ar trebui să se deteste reciproc?

— Salut, Jer, spune Celeste. Cum se mai simte Socrate?

Jeremiah îi aruncă o privire lui Parker.

— Fără adăpost.

Parker își dă ochii peste cap.

— Las-o baltă! Și nu-i nicio problemă, Celeste! Tocmai explicam cu ce o să ne ocupăm restul semestrului. Azi o să începem cu construcția unui terariu de bază, la scară mică, doar ceva ușor, apoi o să vă cer chiar să vă cultivați propriile plante, pentru că am o surpriză…

Își mușcă buza de jos legănându-se ușor pe călcâie, încercând din greu să-și țină în frâu entuziasmul.

— Azi-dimineață am vorbit cu decanul Hammer și, având în vedere că în curând se vor termina lucrările la noul laborator științific, ne-a însărcinat cu un proiect: un perete la scară mare, format din plante suculente!

Parker își întinde mâinile ca și cum ar zice *ta-da!* toți izbucnesc în oo-uri și *aa*-uri, iar eu încerc să caut pe Google *perete din plante suculente,* fără ca nimeni să observe.

— Acum, alegeți, vă rog, fiecare câte o sferă din sticlă și luați câte o pungă cu pietre și pământ de pe masa din spate, iar eu o să încep demonstrația pentru terarii, zice Parker.

După ce ne luăm materialele, Celeste vine să se așeze lângă mine, la una dintre mesele de lucru.

— Cum merge? mă întreabă. Decanul Hammer te presează?

Ridic ochii spre ea.

— De unde știi?

Celeste chicotește.

— Pentru că am fost nouă anul trecut. Lasă-mă să ghicesc! Potențial și oportunitate?

Dau încet din cap în semn de încuviințare, iar ea îmi pune o mână pe antebraț și zice:

— Nu-ți face griji, curând o să apară altcineva în care să întrezărească elevul perfect de la Bennett. Tu ține-te tare!

Încep să pricep de ce oamenii reacționează în prezența ei așa

cum o fac. E împreună cu tipul de care am fost îndrăgostită de când mă știu. Ar trebui s-o urăsc… dar, din nu se știe ce motiv, n-o fac.

— Mersi, îi spun, apoi mă aplec spre ea. Apropo, ce e un perete din plante suculente?

Celeste scoate un caiet albastru, îmbrăcat în desene făcute cu tuș, și îl deschide la o pagină pe care sunt lipite niște fotografii. În ele apar superbe decorațiuni murale pe lateralele unor clădiri, dar făcute în întregime din plante de tipul cactușilor, în nuanțe de mov, verde și gri-albăstrui. Pe marginile imaginilor sunt schițate flori și vițe, tentacule lungi ce se întind de la o pagină la alta.

— Mișto, zic eu și vorbesc serios.

— Sunt destul de mișto, dă din cap Celeste, punându-și la loc caietul. Deci, de ce ai ales clubul ăsta dacă nici măcar nu știai ce e o plantă suculentă? mă întreabă.

Tonul ei nu e unul acuzator, ci curios.

— Sincer? Doamna Weatherbee mi-a zis că trebuie să aleg trei cluburi și ăsta e primul pe care mi-au căzut ochii.

Ridic din umeri.

— Dar tu?

— Părinții mei dețin o fermă în afara orașului, la vreo trei sferturi de oră de mers, răspunde Celeste. Acolo locuim. Am grădina mea practic de când am crescut suficient ca să pot căra o stropitoare. Și mă interesează destul de mult designul… pur și simplu mi s-a părut oarecum mișto să le combin.

Mă uit atent la superba piele măslinie a lui Celeste, la ochii ei căprui, adânci și sinceri, apoi îmi dau seama cu doar o ușoară uimire că fata asta e cea mai șmecheră dintre șmecheri. Și, mai important, e *de treabă.* Ideea că ea și Max formează o pereche dinamică supraomenească e mai ușor de imaginat decât mi-ar plăcea să recunosc.

— Deci, simt că trebuie să discutăm despre ceva, zice Celeste în timp ce scoate niște pământ dintr-o pungă și îl așază într-un strat subțire pe fundul sferei ei.

Îi urmez exemplul, dar mâna îmi tresare și vărs niște pământ pe masă. Celeste nici măcar nu face vreun comentariu pe tema asta. Acuși începe! Oare Max i-a spus ceva?

— E vorba de Max, începe ea, zâmbind timid.

O, Doamne! Las jos punga cu pământ de flori.

— Nu trebuie să-ți faci griji… încep eu.

— Nu, nu, lasă-mă să termin, zice Celeste. Simt doar că ți-a lăsat o impresie tare proastă în curte, în prima zi de școală. Oliver pur și simplu scoate la iveală o… latură destul de respingătoare a lui.

— Ah? exclam eu, ușurată că nu e vorba de mine. De ce?

— Acum câțiva ani erau prieteni, dar au început să se îndepărteze unul de altul. E o poveste destul de lungă, însă pe atunci Max era altfel. Mai reținut.

Îmi trec limba peste partea interioară a dinților de jos, ca să nu-i spun că *știu.* Că el mi-a povestit totul săptămâna trecută, chiar înainte să-mi frângă inima. Dar pentru a-i explica lui Celeste că Max și cu mine ne-am petrecut timpul împreună, ar fi nevoie să-i explic și unde, iar eu categoric n-am de gând să deschid cu ea o discuție despre CDV. E singurul lucru pe care îl împărtășesc cu el și care e doar al nostru… în afară de vise, bineînțeles. Iar dacă ea o să apară vreodată într-unul dintre ele, atunci o să-ncerc să nu mai adorm niciodată.

Celeste continuă să-mi spună povestea.

— Oricum, într-o zi a început să se schimbe. S-a apucat să se concentreze mai mult pe școală, a intrat în echipa de fotbal, sport la care s-a dovedit a fi foarte bun!

Râde de parcă ar fi cel mai trăsnit lucru din lume, gen *Of, Max ăsta, nu-i așa că-i tare nostim?* și mă silesc să râd la rândul meu. Îmi iese mai mult ca o tuse din piept.

— Pe urmă a intrat într-un cu totul alt grup de prieteni… Cred că Oliver n-a fost prea încântat de treaba asta. Iar pe Max l-a dezamăgit faptul că Oliver nu voia să-l știe fericit.

— Uau!

Am senzația că citesc o poveste în care Oliver și Max sunt personaje fictive. Nici măcar n-am auzit despre cartea asta, dar Celeste o știe pe toată. Și e foarte simpatică. Iar eu sunt o persoană îngrozitoare deoarece trăiesc cu ideea că iubitul ei ar trebui să fie al meu.

Doar că el a fost mai întâi al meu, îmi șoptește un glăscior din străfundul minții.

— Mă rog, zice Celeste. Știu că vorbesc mult. Pur și simplu nu vreau să-ți faci o impresie greșită despre Max. E cu adevărat grozav, odată ce ajungi să-l cunoști.

Treaba asta chiar se întâmplă cu adevărat? Celeste îmi dă

sfaturi despre un tip pe care îl cunosc de pe vremea când ea nici măcar nu era în stare să-și scrie numele? Dar ironia e că are oarecum dreptate. Încep să-mi dau seama că, poate, nu l-am cunoscut niciodată. Oricum, nu în întregime. Și că visele și realitatea nu sunt nici pe departe același lucru.

13. Bine ați venit în peștera liliacului

— Hei, Alice! o aud pe Celeste strigându-mă după Clubul Terariilor, tocmai când îl deblochez pe Frank ca să plec spre casă.

În clipe ca asta îmi doresc din suflet să fi avut căștile în urechi și s-o fi putut șterge din parcare fără să arunc nici măcar o privire în urmă, ca și cum n-aș fi auzit-o deloc. Sunt epuizată. Între decan, Delilah și Celeste, s-au adunat multe informații de procesat. Dar căștile mele sunt, ca de obicei, pe fundul genții, încâlcite într-un nod imposibil de desfăcut.

— Hei! îi zic, întorcându-mă și afișând cel mai mare zâmbet posibil.

— Vreau să-ți cer o favoare destul de mare, spune Celeste, mușcându-și buza în timp ce se îndreaptă către mine. Aș putea cumva să vin la tine acasă înainte de petrecerea din seara asta? Probabil că locuiești prin apropiere, din moment ce ai venit cu bicicleta până aici, nu? Chestia e că eu stau destul de departe de oraș și n-aș vrea să mă duc până acolo și să mă întorc. Ar putea fi oarecum distractiv! Ne-am pregăti împreună, iar eu ți-aș da informații din interior despre cei care o să fie acolo.

Multe gânduri îmi trec prin minte. De exemplu, având în vedere că e una dintre cele mai iubite fete din școală, Celeste nu cunoaște un milion de oameni cu care și-ar putea petrece timpul? Mă întreb dacă nu cumva aplică strategia aia cu „ține-ți prietenii aproape, iar dușmanii și mai aproape”, dar alung ideea aproape imediat. Pur și simplu nu e genul ăla de fată. Oare chiar vrea să ne împrietenim? Dau la o parte toate întrebările, căci, de fapt, există doar una care îmi stă pe limbă.

— Ce petrecere? întreb.

Apoi continui:

— Ești sigură că am fost invitată?

Celeste râde.

— La Oliver, răspunde ea.

Pe urmă se neliniștește.

— Stai așa, voi doi nu sunteți prieteni?

Închid ochii și îmi las capul să cadă pe spate din pricina oboselii.

— E deja vineri? întreb.

— Știu cum te simți, spune Celeste. Însă ar trebui să mergi!

Și pe Max îl pun să vină. Așa o să-l poți cunoaște mai bine, ca să-ți demonstreze că nu e un neghiob atât de mare pe cât l-ai văzut săptămâna trecută.

Ridică din sprâncene și râde. Mă silesc să râd și eu, dar ceva din afirmația ei îmi stârnește o mică flacără prin vene. Da, știu foarte bine că Max și Celeste sunt împreună. Am discutat despre el toată după-amiaza. Dar îmi vine să vomit, ori să sparg ceva scump, ori amândouă, când mă gândesc că el și-a fixat o întâlnire cu ea, o oră prestabilită la care să se vadă, în timp ce eu practic îi simt încă obrazul sprijinit de creștetul meu, sub turnul Jenga, în timp ce privirea cu care mă fixa pe hol îmi e încă atât de proaspătă în memorie.

N-o lua razna, Alice! îmi spun. *O să treci peste asta. Celeste e cu adevărat grozavă și îți cere să petreceți timp împreună, iar ție ți-ar prinde bine niște prieteni. În plus, meriți câteva răspunsuri.*

— Mi-ar plăcea foarte mult, spun cu voce tare, deși e ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

*

— Aici e mai bine decât pe Newbury Street! exclamă Celeste poate pentru a zecea oară, privind cu uimire în jur.

Ne-am instalat în mijlocul uriașei debarale a bunicii, cu o cutie de pizza așezată pe podea, între noi.

— Bunica ta avea gusturi impecabile.

Tata nu glumea când mi-a zis că bunica păstra orice. Suntem înconjurate pe trei laturi de haine. Tata nu glumea nici în legătură cu organizarea pe culori. E aici un ROGVAIV al textilelor. Frumoasele costume din lână pe care le purta la bătrânețe, în nuanțe de crem și verde-mușchi, din stofe de calitate. Și lucruri pe care cu siguranță nu le mai purta de ani buni, cum ar fi rochiile fără bretele, rochiile scurte și strâmte, croite după moda britanică a anilor șaizeci, și pantofi cu toc cu care nu mai avea cum să se încalțe după vârsta de optzeci de ani.

Celeste și cu mine ne pregăteam la mine în cameră, când ea m-a întrebat dacă ar putea împrumuta ceva „de efect”, iar eu, fiindu-mi prea frică să-i spun că n-am nimic măcar pe departe interesant, am adus-o aici.

— Ce-i așa de interesant pe Newbury Street? întreb eu.

Am fost pe acolo de câteva ori de când ne-am mutat, odată ca

să iau niște cafea decentă de la un bistro franțuzesc, după ce nouă ni se stricase râșnița, iar altădată ca să-mi cumpăr o pereche nouă de cizme din piele.

— Fără îndoială cel mai bun magazin *vintage* din oraș, răspunde Celeste, ridicându-se și scotocind într-o măsuță de toaletă zidită în perete, cu becuri uriașe în jurul oglinzii, așa cum vezi în culisele unui teatru de pe Broadway. Apropo, în lumina asta pielea ta arată perfect. Ok, ce zici de astea?

Se întoarce de la oglindă, fluturându-și larg brațul pe care se întinde un set de brățări groase, în stil *art deco.*

— Îmi plac la nebunie! zic eu și mai iau o gură de pizza.

Aș vrea să-l pup pe gură pe ăla care a inventat pizza, oricine ar fi el.

— Ia-le!

— Alice!

Celeste pare scandalizată.

— O să le *împrumut.* Nu pot să le iau! Nu fi ridicolă!

Eu ridic din umeri.

— Nu e ca și cum o să le revendice cineva, îi spun. Mama nu e prin preajmă.

Celeste se așază pe podea în fața mea, strângându-și picioarele sub ea.

— Te deranjează dacă te întreb de ce?

— E primatolog, îi explic, în speranța că va fi îndeajuns ca să ocolesc subiectul. Studiază lemurii în Madagascar.

Dar apoi Celeste îmi pune întrebarea, acea temută întrebare pe care nădăjduiesc că oamenii o vor trece cu vederea.

— Când o să se întoarcă?

— Ăăm… a plecat acum zece ani și nu s-a întors încă… ridic eu din umeri, apoi o privesc pe Celeste cu coada ochiului.

Dar nu pare deloc stânjenită.

— Așadar părinții tăi sunt divorțați? mă întreabă ea.

— Nu chiar… îi zic.

Nu-mi vine să cred că-i vorbesc despre toate astea. Sunt genul de lucruri pe care i le spun doar lui Sophie.

— Pur și simplu nu s-au ocupat niciodată de asta. De căsnicia lor. Dar cu siguranță nu sunt împreună.

— Deci nu ți-ai mai văzut mama de zece ani.

Aș vrea să mă enerveze afirmația asta, și Celeste pentru că insistă, dar, în mod ciudat, nu e cazul. Există o notă critică în

tonul ei, dar îmi dau seama că nu îmi e adresată.

— Păi, am *văzut-o*...

Îmi întind picioarele și încep să-mi lovesc tălpile una de alta, ca un copilaș căruia i s-a pus o întrebare dificilă.

— Vorbim pe Skype din când în când... dar de obicei e prea penibil. Ne descurcăm mai bine în scris. La fiecare două luni primesc de la ea câte o scrisoare sau carte poștală, în care îmi povestește despre ultimele ei aventuri și despre orice descoperire interesantă apărută în cercetările ei.

— Și tu ce-i spui *ei?* mă întreabă Celeste.

Iau încă o felie de pizza.

— Niciodată nu se interesează cu adevărat, explic.

Pe urmă mușc zdravăn, ca să nu trebuiască să mai zic nimic. Dar nici Celeste nu zice nimic, așa că simt nevoia să umplu tăcerea.

— Deci, ideea e că bijuteriile sunt la dispoziția oricui, spun, arătând cu felia de pizza înspre măsuța de toaletă, cu gura încă plină. Vreau să zic, uită-te la mine! N-o să le port *eu.*

În prezent am pe mine o cămașă uzată din batist, o pereche de blugi negri, Keds albi și zero „efect”.

Celeste se uită la mine, în timp ce stă lăsată pe spate, sprijinită în mâini și cu capul înclinat într-o parte.

— De fapt, zice ea, o să le porți. Și dacă faci asta, o să-ți conturezi și ochii.

Zâmbesc și îmi doresc să n-o îndrăgesc tot mai tare pe Celeste cu fiecare secundă care trece.

*

Când Oliver mi-a spus că stă la câteva străzi distanță de mine, am presupus că se referă la o casă ca a mea. Veche și prăfuită, cu atâtea trepte în ea, încât un agent imobiliar i-ar putea face reclamă adăugând pe lista avantajelor și întărirea garantată a mușchilor fesieri. N-am bănuit că, de fapt, el s-a referit la apartamentul de lux de pe terasa hotelului Taj, dotat cu portari în uniformă, un recepționer elegant și un lift ce se mișcă atât de lin și tăcut, încât la început m-am temut că am rămas blocate.

Când Celeste și cu mine ajungem la destinație, croindu-ne drum printr-o încăpere cu covoare opulente, pline de colegi de-ai noștri, îl găsim pe Oliver stând singur pe balconul ce dă către Grădina Publică, ținând perfect echilibrat în mâna stângă

un pahar cu ceva întunecat.

— Da, e corect, spune politicos la telefon, de parcă și-ar face o programare la dentist. Vreau să mi se livreze treizeci și șase de pizza la hotelul Taj. Jumătate brânză, jumătate *pepperoni* și ceapă. Oliver Healey. Aveți înregistrate datele cardului meu. Și pe tine cum te cheamă? Denise? Îți mulțumesc foarte mult, Denise. Ești un înger.

Oliver închide telefonul și se întoarce, iar privirea i se luminează când ne vede.

— Doaaaamnelor! zice el, punându-și câte un braț pe umerii fiecăreia dintre noi. Bine ați venit în Peștera Liliacului! Pot să vă ofer o băutură?

*

— E pur și simplu de vis! zice Leilani Mimoun, dar eu abia dacă o aud.

Ea, Celeste și cu mine suntem înghesuite într-un colț al mesei de lucru din bucătărie, în vreme ce petrecerea continuă să se încingă în jurul nostru, căci, din câte se pare, toată lumea a aflat despre ea.

— Le știe *pe toate.* Și, of, *Doamne*, Marți, când a purtat cămașa aia Black Watch și pantalonii Levi's? Am crezut că o să leșin.

Leilani își face vânt cu o mănușă de bucătărie rătăcită.

— Ador un bărbat îmbrăcat în blugi de calitate. Știu că e proful nostru, dar nu-i ca și cum ar fi cu *mult* mai bătrân, știți?

— Ce e Black Watch? întreb.

— Un tip de stofă cadrilată, mă lămurește Celeste. Oricum, eu am ieșit cu un student când aveam cincisprezece ani. Tabăra de vară. N-a fost mare lucru.

Ia o gură de bere. Celeste e cu siguranță genul de fată care la cincisprezece ani a ieșit cu un student și care știe mult mai multe despre viață decât o să aflăm vreodată oricare dintre noi.

Deschid gura ca să zic ceva, când Max intră pe ușa bucătăriei, dar se oprește brusc în clipa în care ne vede pe mine și pe iubita lui umăr la umăr, prinse într-o discuție.

— Mă crezi super-dubioasă, nu-i așa? mă bate la cap Leilani când vede că nu-i răspund.

— Nu! o asigur. Nu-i deloc vorba despre asta. Te înțeleg perfect. Levy e adorabil.

— Salut, iubire! zice cu glas drăgăstos Celeste, apropiindu-se

încet pentru a-l săruta pe Max pe obraz. O mai știi pe Alice, nu? Ne-am întâlnit în curte. Probabil că o știi și de la ora de psihologie.

Și de când am intrat prin efracție în Luvru și am organizat un picnic cu *Mona Lisa.* Și de când am gonit într-un Porsche din anii ’60 pe drumurile lăturalnice ale Italiei. Și de când am călărit elefanți roz de-a lungul Marelui Zid Chinezesc.

— Salut, spun, zâmbindu-i doar cu buzele.

— Salut, îmi răspunde Max, zâmbindu-mi mai slab.

Clipesc. Știu că situația dintre noi e stânjenitoare, dar de ce se poartă atât de rece? La urma urmei, el e cel care mi-a frânt *mie* inima și, după toate astea, eu sunt cea care stau aici și mă port frumos cu iubita *lui.*

Apoi îmi dau seama: e *speriat.* Când m-a văzut pentru prima oară la ora de psihologie și mi-a întors spatele. Când m-a tratat cu răceală în curte. Când și-a trântit tava la sala de mese. Și acum, aici, când crede că încep să mă împrietenesc cu iubita lui. Max urăște nesiguranța, iar eu fac ca lumea lui să fie mai puțin sigură.

Și el habar nu are cum să se descurce cu treaba asta.

— Alice a fost de treabă și m-a primit la ea înainte de petrecerea din seara asta, ca să ne împopoțonăm puțin, spune Celeste, fluturându-și încă o dată podoabele de pe braț. Mișto, nu-i așa? O, Doamne, Max, ar trebui să-i vezi casa! Și dulapul bunicii ei. Seamănă cu magazinul ăla care-mi place mie la nebunie, *Second Time Around,* dar e mai bun!

— Drăguț, spune Max, ridicând din sprâncene în timp ce se uită când la Celeste, când la mine, încercând să pară fericit, dar părând încă speriat.

— Ce să fie, Wolfe? întreabă Oliver.

Max clipește.

— Poftim? îi spune lui Oliver.

— Ce vrei să bei? răspunde încet acesta. Nu te-am pus să proiectezi o rachetă cosmică!

— Ah! zice Max, măturând aerul cu mâna. O să beau doar o Cola. Mâine am meci.

— Plic-tisitor! replică Oliver.

Apoi se întoarce către un puști înalt, cu păr castaniu-închis, care stă sprijinit de frigider.

— Jonathan, o Cola!

Ridică un singur deget, iar Jonathan deschide ascultător frigiderul și începe să scotocească prin el.

— Doar să nu fie dietetică, spunem eu și Max în același timp, după care ne uităm jenați unul la altul.

Max ar prefera să bea acid decât Cola dietetică. Celeste izbucnește în râs.

— Ce ciudat! De unde ai știut că Max nu bea decât Cola obișnuită? mă întreabă.

— N-am știut, zic eu repede. Doar voiam și eu una.

Îmi dreg glasul.

— Ăăm, Jonathan, încă una, te rog? strig, iar Jonathan îmi aruncă două cutii din frigider.

Celeste îl trage pe Max către ea, îi cuprinde mijlocul cu brațele, sprijinindu-și bărbia de pieptul lui și privindu-l în ochi precum un pui de căprioară. Mie începe să mi se întoarcă stomacul pe dos și am impresia că văd totul mișcându-se cu încetinitorul, precum o scenă violentă dintr-un film, pe care mi-aș dori s-o derulez în viteză. Credeam că pot să fac față. Credeam că sunt îndeajuns de furioasă pe el, încât să apar la petrecere, poate să stau suficient cât să-l fac să se simtă groaznic. Dar Max îi zâmbește lui Celeste, iar de data asta *chiar zâmbește* cu ochii.

Niciodată nu te-ai priceput să-ți ascunzi sentimentele, o aud în sinea mea pe Sophie. *Ți se văd pe față precum fardul turcoaz.*

Cutia de Cola îmi tremură în mână și știu că trebuie s-o șterg de aici.

*

În mare, aș zice că prefer să fiu aproape oriunde altundeva în lume decât într-un lift. Dar definiția claustrofobiei nu mi s-a părut niciodată foarte logică, deoarece e ca și cum ai spune că te deranjează spațiul în sine. Eu nu sunt neapărat deranjată de locurile strâmte, atâta vreme cât am o cale de a ieși din ele. Mai bine să fiu într-o cameră micuță cu acoperiș deschis, decât într-un stadion cu toate ușile închise. Pur și simplu nu-mi place să mă aflu într-un loc pe care să nu-l pot părăsi când vreau. E împotriva naturii mele sau ceva. Am nevoie să fiu liberă.

Așa că mă pregătesc deja pentru o coborâre cu palpitații până la parter, dar, în vreme ce ușile de la liftul lui Oliver se închid, o mână se întinde între ele. Max urcă, sfredelindu-mă cu

privirea, în timp ce eu hotărăsc să mă uit drept înainte. Singura problemă cu planul ăsta e că interiorul liftului a fost căptușit cu oglinzi, prin urmare, după ce ușile se închid, o mie de imagini ale mele ajung oricum să se uite la Max.

— M-am oferit să mă duc după gheață, zice el, apoi se oprește. Ești ok? Știu cum te simți în spațiile închise.

Eu îl ignor.

— Alice… începe el.

Dar îl întrerup.

— Nu!

— Nici măcar nu știi ce voiam să spun, oftează Max. Voiam să zic că și mie mi-e greu.

— Nu vreau să aud! îi răspund. Îmi pare rău că ți-e greu. Dar te-ai gândit cum e cu adevărat pentru mine? Să te văd alături de ea?

— Știu, spune Max.

— Și, apropo, cu ea cum rămâne?

Încep să-mi pierd cumpătul și exact asta mi-am promis că n-o să fac.

— Pentru că e grozavă. O simpatizez sincer. Dar ce-ar face dacă ar ști că noaptea, când dormi, tu practic faci schimb de iubite?

— Știu, spune din nou Max.

Faptul că pare plin de remușcări nu face decât să mă enerveze și mai tare.

— O faci intenționat? îl întreb încet. În visele noastre. Te porți intenționat așa cum o faci în vise, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat, când în timpul zilei abia dacă am voie să mă uit la tine?

— N-am ce-i face, răspunde blând Max.

Mă privește în ochi, de data asta nu în oglindă, ci în persoană, lăsându-și ușor capul într-o parte, ca să se uite în jos, la mine.

— Știu ce e corect și ce ar trebui să vreau, dar în vise nu mă pot controla. Felul în care mă port se întâmplă pur și simplu. Știi asta la fel de bine ca și mine. Nu noi alegem ce se petrece în vise.

Îmi iau ochii de la el și mă uit într-un colț al podelei, unde nu trebuie să-i întâlnesc din nou privirea. Știu că, în principiu, are dreptate, dar nu e suficient. Un timp coborâm în tăcere, apoi

Max vorbește în sfârșit.

— Arăți altfel în seara asta, spune el, deși nu se uită la mine, ci la butoanele liftului. Ți-ai făcut ceva la ochi. E frumos.

Ușile s-au deschis deja, am ajuns la parter, iar mie îmi ard obrajii de furie.

— Doar pentru că nu putem influența ce visăm, nu înseamnă că lucrurile care se petrec acolo n-au importanță, spun cu răceală, în timp ce ies din lift. Mai ales pentru mine.

— Știu, zice Max pentru ultima oară, în clipa în care ușile se închid iar.

23 septembrie

E o zi superbă la talcioc, iar eu mă uit într-o veche oglindă crăpată, în timp ce probez un poncho viu colorat, din lână de alpaca.

— Îți stă grozav, zice vânzătoarea, iar când mă întorc îmi dau seama că e Kate Moss.

— Tu l-ai purta? o întreb.

— Sigur, draga mea! gângurește ea, cu fermecătorul ei accent britanic.

Nehotărâtă, trag de ciucurii galbeni.

— Aș vrea să aflu ce părere are Max. Știi unde s-a dus?

— Cred că l-am văzut îndreptându-se către zona cu cărți, îmi răspunde ea, netezind niște rochii vechi din dantelă.

Plec, având încă ponchoul pe mine. Îl văd pe Max drept în față, îndepărtându-se de mine cu pași mari, printre corturile viu colorate. Îl strig pe nume, dar nu se întoarce. E o zi aglomerată, așa că mă strecor la stânga și la dreapta, printre cumpărători. În cele din urmă îl pierd.

Reușesc să ajung la vânzătorii de cărți, dar Max nu-i acolo. Însă este decanul Hammer.

— L-ați văzut pe Max? îl întreb.

— Zicea că vrea să-și ia niște înghețată, îmi răspunde decanul. Ce părere ai de ăștia?

Se întoarce cu fața spre mine, purtând o pereche de ochelari de soare roșii, în formă de inimi.

— Îmi plac la nebunie! îi strig.

De data asta nu mai merg, ci alerg. Simt că încep să intru în panică. Mă uit la tarabele cu mâncare, urmată de mirosul clătitelor proaspete cu Nutella. Pătrund printr-un perete de eșarfe colorate, chinuindu-mă să ajung de partea cealaltă. Se pare că oriunde mă duc, aflu că Max tocmai a plecat.

— Adineauri a fost aici, îmi spune bunica între vânzătorii de bijuterii.

Stă la taraba de lângă mine, îmbrăcată într-un costum Chanel roz, și probează o broșă cu diamante și pene uriașe de păun. Jerry e în lesă alături de ea, purtând un papion din catifea.

— Unde s-a dus? o rog să-mi spună.

— Părea nefericit, zice bunica. V-ați certat?

— Buni, ascultă-mă!

Îmi pun o mână pe umărul ei mic, fragil.

— Unde s-a dus Max?

— Parcă a zis că vrea să înoate, îmi zâmbește bunica, gândindu-se deja la altceva.

Alerg afară din talcioc și de-a lungul Vanderbilt Avenue, până când ajung la șantierul maritim, știind cumva exact unde trebuie să merg. Te așteaptă, așa cum face întotdeauna, *îmi spun în timp ce gonesc către docuri. Dar când ajung la capătul drumului, cu răsuflarea tăiată, tot nu găsesc nici urmă de Max. Doar apă fără sfârșit. Când dau s-o iau pe drumul pe care am venit, găsesc și acolo doar apă, cenușie și neprimitoare. N-am pe unde să mă întorc, nici pe unde să înaintez și, mai rău decât toate, nu e nimeni aici care să-mi spună că totul o să fie bine.*

Sunt complet singură.

14. Toți suntem suprarealiști

Nu e ca și cum n-aș ști ce sunt coșmarurile. Și, bineînțeles, știu că le-am mai avut, pentru că tocmai visele urâte au fost motivul pentru care m-am dus la CDV de la bun început. Doar că n-am reușit niciodată să-mi *amintesc* vreunul. De parcă tot ce au făcut cei de la CDV, lumile fermecate pe care le-au creat, nu doar că mi-au oferit ceva nou, mai bun, dar au și șters tot răul. Până acum.

După visul cu talciocul, toată ziua nu m-am simțit în apele mele, ca și cum aș fi fost pe cale să mă îmbolnăvesc. Ca și cum cineva mi-ar fi strecurat ceva ciudat în cafea sau, mai rău, ca și cum cineva mi-ar fi pus tot timpul ceva în băutură, ceva care să mă facă fericită, iar azi s-ar fi hotărât să înceteze. Și nimic nu îmbunătățește situația. Nici cele trei cafele pe care le-am băut de la micul dejun, nici drumul cu bicicleta până la școală, în aerul proaspăt al dimineții de toamnă, sub un cer impresionant de albastru. Nici nota de zece luată pentru lucrarea la engleză, nici faptul că, la Clubul Terariilor, chiar am reușit să construiesc un aranjament fără instrucțiuni din partea nimănui. Nu sunt deprimată sau ceva de genul ăsta, pur și simplu nu mă simt bine. Ceea ce mă face și mai nerăbdătoare să ajung azi la CDV și să încep să îndrept situația.

— Sus.

Când dau buzna pe ușa centrului, Lillian nu face decât să arate către tavan. După Clubul Terariilor, când am ajuns la Frank cu noua mea sferă, mi-am dat seama că n-am niciun recipient în care s-o țin în siguranță, așa că a trebuit s-o așez cu grijă în coșul bicicletei și apoi să-l duc pe Frank de ghidon de-a lungul celor peste trei kilometri dintre Bennett și MIT.

— Mersi, spun. Apropo, ăsta-i pentru tine.

Așez micul ecosistem pe biroul ei și, fără să mă uit înapoi, mă reped pe scări în sus, unde Petermann așteaptă răbdător la el în birou, iar Max dă din picior.

— Scuze că am întârziat! Am avut de-a face cu un terariu în stare precară. Nu mă întrebați! anunț eu, cu ochii la doctorul Petermann.

Mi-e frică să mă uit la Max, după întâlnirea noastră din lift. Nu mai spumeg de mânie, dar tot supărată sunt. Și chiar dacă ce s-a întâmplat azi-noapte a fost doar un vis, tot sunt rănită de

faptul că a fugit de mine.

— Nicio problemă, Alice, zice doctorul Petermann și mă surprinde să văd că poartă aceiași ochelari de soare în formă de inimi pe care îi avea decanul Hammer în visul meu.

— Alice? spune Petermann.

Eu clipesc.

— Te simți bine?

Clipesc din nou, iar ochelarii lui arată perfect normal.

— Cred că da…

Apoi mă uit la Max și observ că râde pe înfundate, în timp ce răsucește în mâini un prespapier sub formă de craniu argintiu.

— Ce? îl întreb.

— Nimic, îmi zice și își îndreaptă spatele, de parcă ar fi fost prins asupra faptului, iar fața îi redevine serioasă.

— Nu, spune-ne! îl îndemn, încrucișându-mi brațele la piept. Mor de curiozitate să aflu ce e așa amuzant.

Max oftează.

— Ești exact la fel.

Ridică din umeri.

— În general uitucă, deseori în întârziere, dând buzna în cameră cu părul ciufulit.

Își flutură mâinile în jurul capului cu un zâmbet caraghios, dar apoi își drege vocea și redevine serios, când îmi remarcă expresia de pe chip.

Eu îi arunc priviri tăioase, dar nu pot să nu observ că se uită la părul meu de parcă ar vrea să se întindă și să-l atingă.

— Mersi pentru remarca asta, zic, încercând să nu-mi tremure vocea.

Max se uită la mine.

— Tu ai întrebat, zice. N-am vrut să te supăr.

Ne privim în ochi câteva clipe. Lui Petermann se pare că nici nu-i pasă.

— Tocmai îi spuneam lui Max mai multe despre știința viselor și despre motivul pentru care le studiem. Tu ai idee?

Mă gândesc puțin la papagali și la cuburile Jenga, la cât de fericită eram în visul ăla alături de Max, chiar dacă partea rațională a minții mele știa probabil că nu mai eram împreună.

— Probabil pentru că deseori sunt foarte ciudate, dezlânate și par să vină din senin, răspund eu.

Petermann bate din palme.

— Bravo, Alice! Ești foarte aproape. Majoritatea oamenilor spun doar prima parte. Dar cea de-a doua e cu adevărat fascinantă. Izvoarele istorice ne spun că, de la bun început, visele au fost poate cel mai captivant subiect de pe pământ. Poeți, filosofi, personalități religioase și, desigur, oameni de știință, toți s-au luptat să afle ce înseamnă visele și de ce există ele.

Petermann se lasă pe spătarul scaunului, uitându-se când la mine, când la Max.

— În termeni de bază, ne definim visele ca fiind o succesiune de imagini, idei, emoții și senzații ce ne trec involuntar prin minte în timpul anumitor etape ale somnului. Într-o analiză mai amănunțită, Freud a afirmat că visele sunt locul în care ne dezvăluim cele mai profunde temeri și dorințe.

Mă uit spre Max cu o expresie care spune: „Vezi? *Eu sunt cea mai profundă dorință a ta”.*

— De exemplu, grecii din Antichitate credeau că visele unui bolnav vor transmite ce îl supără. Dar, încă o dată, pentru mine adevărata întrebare este: în primul rând, de ce există această obsesie? De unde dorința de a dovedi ce înseamnă toate astea?

Face o pauză de parcă ne-ar aștepta să răspundem, dar când deschid gura să zic ceva, el vorbește pur și simplu peste mine. Petermann e în largul lui.

— Se pare că nu atât conținutul e cel care ne supără, cât cuvântul *involuntar* din definiție. Nu ne place că visele ni se întâmplă pur și simplu. Nu acceptăm, sau nu vrem să acceptăm, lucruri care ne scapă de sub control… mai ales când ele provin din mintea noastră.

Max se uită cu atenție la Petermann și îmi dau seama că asta e marea diferență dintre noi. Max e un astfel de om. El se află aici pentru că nu-i plac pierderea controlului, ambiguitatea, întreruperea vieții lui cotidiene. Pe mine nu mă deranjează ce mi se întâmplă în vise. Nu mă deranjează nici măcar faptul că visele mele fac acum parte din realitate. Dar Max nu poate să suporte asta.

Petermann se ridică repede.

— Deci asta e! De aceea suntem cu toții aici, iar azi vom încerca să începem să îndreptăm lucrurile. Vă rog să mă urmați.

Iese din biroul său fără să privească în urmă. Max și cu mine

ajungem la ușă în același timp. Ne privim unul pe altul cu răceală, după care el se dă la o parte, făcând un gest de genul *după tine.* Îi răspund scuturând din cap și imitându-i gestul, întinzându-mi mâna către ușă. Dar în clipa în care fac asta, iPhone-ul îmi zboară dintre degete și se prăbușește pe podea cu un zgomot ce răsună pe holuri.

— Chiar ar trebui să-ți iei o husă pentru ăla, zice Max de deasupra mea, în timp ce eu mă aplec să-mi culeg telefonul.

Mă ridic la loc, strângând aparatul în pumn. Știu că nu glumește. Vorbește serios. Dar chiar nu am nevoie să-și bage nasul în viața mea.

— *Du-te!* îi zic.

— Bine, spune Max și îl urmează pe doctorul Petermann de-a lungul coridorului cu pardoseală în alb și negru.

Pereții sunt acoperiți cu tablouri. Mă uit cu atenție la imaginea unui ceas ce se topește într-un peisaj deșertic, apoi la un tablou în care apare un glob ocular cu un cer albastru înnorat în locul irisului, urmat de portretul unui bărbat ce poartă pe cap o uriașă pălărie neagră tip melon, dar are fața acoperită de un măr mare și verde. Elementele care apar în tablouri sunt clare și distincte, însă, puse laolaltă, nimic nu pare să aibă sens.

— De ce ai face portretul cuiva, dacă urmează să-i acoperi pur și simplu fața cu un fruct? întreb cu voce tare.

— Sunt tablouri suprarealiste, zice Max din fața mea.

— Știam! replic eu.

Oarecum.

— De ce există fascinația pentru suprarealism, domnule doctor Petermann? strigă Max.

Auzind asta, Petermann se răsucește pe călcâie pentru a se întoarce cu fața spre noi, cu brațele întinse.

— Pentru că, în visele noastre, toți suntem pictori suprarealiști, creând povești și imagini frumoase și absurde în același timp.

Petermann ne face semn să intrăm într-o încăpere în care o găsim pe Nanao așteptându-ne cu un aer plictisit, ținând în mână o mapă cu clamă. La stânga ei se află o mașinărie ce seamănă cu o uriașă gogoașă albă și lucioasă, cu o gaură cât o gură de canal.

Nu pot gândi decât: *Nu.*

— Vreți să intru acolo? întreb, simțind cum trupul îmi îngheață brusc acolo unde se află.

— Știu că nu e un hamac pe o plajă tropicală, dar trebuie să obțin o citire standard a activității voastre cerebrale înainte să vă adormim și să vedem cum se schimbă atunci când visați, îmi explică Petermann.

Drept răspuns încep pur și simplu să dau repede din cap, iar și iar, incapabilă să rostesc vreun cuvânt.

— Alice suferă de claustrofobie, îl aud pe Max explicând, iar când mă uit spre el, îl văd zâmbindu-mi.

E enervant.

— Anxietatea mea ți se pare amuzantă? îl întreb și simt cum încep să mi se încingă obrajii.

— Nu, răspunde Max pe un ton care dă de înțeles că renunță. Dar ai o bucățică de cactus în păr.

Îngrozită, îmi duc repede mâinile spre bucle, unde găsesc un pasager clandestin de la Clubul Terariilor. Întotdeauna îmi rămân chestii înfipte în cuibul ăsta de șobolani!

— Atunci poate că n-ar trebui să te mai *uiți* la mine, mormăi eu și încerc să-mi scot pe furiș frunza din păr.

Mă uit din nou către Max și văd că încă îmi surâde oarecum, deși pare că încearcă să se abțină.

— Ai prins-o? mă întreabă.

— Taci din gură! îi spun.

— Intru eu primul, ne anunță Max pe toți.

*

În timp ce urmărim din spatele unui geam cum silueta înaltă a lui Max se retrage în adâncul maleficului monstru în formă de gogoașă, Petermann ne explică (prin intermediul unui interfon, ca să-l audă și Max) exact ce face mașinăria. Un RMN funcțional cartografiază fluxul sanguin înspre creier pentru a evidenția părțile cele mai active. În cartografierea viselor se folosește un RMN funcțional în combinație cu o electroencefalogramă. O EEG monitorizează activitatea electrică de la nivelul creierului, stabilind momentul în care subiectul se află la începutul ciclului REM și e probabil să aibă visele cu cele mai multe imagini. RMN-ul funcțional cartografiază apoi părțile din creier care se activează, pentru a ne ajuta să înțelegem cum visează mintea. Apoi persoana e trezită pentru a descrie ce a văzut.

După ce Max termină, eu îmi scot telefonul din buzunar cu un gest teatral.

— Oh, ia te uită! zic cu voce tare. Ora șase după-amiaza? Probabil că va trebui să terminăm curând, nu-i așa, domnule doctor Petermann? E în regulă, pot să revin altădată.

— O să fie bine, Alice! spune Petermann, punându-mi o mână pe umăr. Noi o să fim aici tot timpul, chiar în spatele geamului. Și tu trebuie doar să ne spui când vrei să ieși.

— Ok, îi răspund încet, uitându-mă la mașinărie de la un metru și jumătate distanță. Sunt gata să ies.

Petermann se uită lung la mine.

— Mai întâi trebuie să *intri.*

*

Mi-am spus că o să fie mai bine după ce mă voi întinde în aparat, că totul se va termina cât ai clipi, dar nu mă simt deloc mai bine. Înțeleg că nu sunt captivă, că există o gaură acolo unde îmi țin picioarele, că, teoretic, aș putea să-mi trag fundul afară din capcana asta a morții dacă s-ar opri curentul sau dacă toți cei din cameră ar leșina brusc din cauza unui accident ciudat ori a unei invazii extraterestre. Dar capacul mașinăriei nu face decât să-mi dea senzația că se strânge peste mine… ceea ce, într-un fel, și face.

— Trebuie doar să stai perfect nemișcată, Alice, se aude vocea lui Petermann prin interfon.

— Stau, îi zic.

— Îți tremură piciorul stâng de parcă ai avea o capcană pentru șoareci pe cracul pantalonului, îl aud pe Max observând.

— Îl puteți goni de-aici, vă rog, domnule doctor Petermann? cer eu.

— N-o să meargă, îl aud pe Petermann șoptind. E prea speriată.

În ciuda bănuielii mele că tot sângele mi s-a scurs deja din obraji cu multă vreme în urmă, tot reușesc să mă înroșesc la față. Mi-e foarte rușine. Testul ăsta face parte din cercetarea pe care eu am insistat s-o facem și nu sunt în stare nici măcar să-l duc până la capăt. Dar asta nu mă împiedică să-mi doresc totuși să ies naibii din mașinărie. Am început să respir prea repede și îmi simt plămânii cât niște pungi pentru sendvișuri. Oare mă ia cu amețeală sau totul e doar în imaginația mea?

— Alice?

Glasul lui Max e precum ochiul ciclonului. Singurul loc calm drept în mijlocul unui uragan, pătrunzând prin zgomotul din mintea mea.

— Mai ești cu noi?

— Da, reușesc eu să-i răspund.

Vocea îmi e atât de slabă, încât mă sperie și mai tare.

— În ce loc din lume ți-ar plăcea să mergi, dar n-ai fost niciodată, nici în vis, nici în realitate? mă întreabă Max.

Inspir superficial și mă concentrez. Ușoară întrebare. Pe asta pot s-o fac.

— Plaja Porcilor, răspund.

Îl aud pe Petermann chicotind.

— Am auzit corect?

Max explică:

— Plaja Porcilor e o insulă din Bahamas înconjurată de oceanul albastru și limpede, plină de palmieri, dar locuită în întregime de niște uriași, pufoși și prietenoși… porci. E locul preferat al lui Alice din întreaga lume, dar n-a fost niciodată acolo. Vorbește mereu despre el.

Are dreptate. Majoritatea oamenilor visează la o vacanță într-o destinație tropicală, iar eu nu fac excepție. Doar că pe insula mea tropicală se află și o grămadă de porcușori grași și veseli. Și există în realitate! Dar tata refuză să mă ducă acolo, scoțând din discuție locul respectiv, pe care îl consideră o evidentă capcană pentru turiști și, pe deasupra, fără îndoială foarte murdar.

— Legenda spune că porcii au fost lăsați pe insulă de către un grup de marinari care intenționau să se întoarcă și să-i gătească, dar n-au mai reușit, zice Max pe un ton liniștitor. Sau că animalele au supraviețuit unui naufragiu și, cumva, au înotat până la țărm. Oricum, au rămas în viață și acum au parte de un deznodământ fericit, hrăniți de către turiști și localnici.

Mă relaxez în timp ce ascult cântecul de leagăn al vocii lui Max care descrie locul meu preferat.

— Remarcabil! spune Petermann. De unde știi toate astea?

— Ea mi le-a spus cândva, într-un vis… eram în Thailanda… iar Alice s-a întors către mine și mi-a zis doar: „aș vrea să fie și câțiva porci aici”.

Max izbucnește în râs, ca și cum n-ar putea să se abțină. Eu zâmbesc.

— Se pare că avem tot ce ne trebuie, zice Petermann prin intermediul interfonului. Poți să ieși acum, Alice. Data viitoare o să vă adormim.

Aș vrea să-i mulțumesc lui Max fiindcă a intervenit pentru a mă calma, dar el pleacă înainte ca Nanao să-mi scoată toate firele ce mă leagă de aparat. Când cobor scările înapoi în holul principal al CDV, mă aștept să-mi găsesc terariul în coșul de gunoi sau tot acolo unde l-am lăsat. În schimb, Lillian i-a făcut un loc special pe raftul cu cărți din spatele biroului ei, cuibărit între niște ghivece minuscule cu cactuși și fotografia unui tip arătos, purtând un coc bărbătesc.

Lillian nu-mi mulțumește pentru terariu, dar îmi spune:

— Iubitul tău și-a lăsat telefonul aici.

— Nu e iubitul meu!

Îi întorc spatele.

— Sinceră să fiu, puțin îmi pasă după ce scenariu dubios jucați voi doi, continuă Lillian, coborându-și din nou ochii către hârtiile ei, dar îmi închipui că o să aibă nevoie de el.

Îmi întinde telefonul, dar tot nu se uită la mine.

— Nici măcar nu știu unde stă! mă vait eu.

— Mergeți la aceeași școală, spune Lillian. Sunt sigură că o să te descurci tu.

15. Atacul pechinezului

— Alice e una dintre cele mai uituce persoane pe care le-am cunoscut vreodată, spun eu cu voce tare, fără a mă adresa cuiva anume.

Când îl imit pe Max semăn mai mult cu un om de Neanderthal decât cu un adolescent (dacă există vreo diferență).

— Cine-i uituc acum, Max?

Dar când cobor ochii spre telefonul lui pe care îl țin în mână, observ că, spre deosebire de al meu, are o husă. Și pare făcut din același material ca și Batmobilul. Indestructibil.

— Ce responsabil! observ.

E ora opt seara, iar eu stau pe veranda casei lui Max. Seamănă mult cu locuința mea, are patru etaje, cu ușa și obloanele negre (Nimeni de pe aici nu dă dovadă de puțină creativitate? Ce n-aș da să văd măcar o singură ușă vopsită în albastru…), dar clădirea lui Max are o fațadă curbată, de parcă ar fi mâncat prea mult la cină. Mai că mă aștept ca ușa din față să pocnească precum un nasture din încheietoarea lui.

Fără niciun avertisment, ușa din față se deschide, speriindu-mă. Nici măcar n-am apăsat încă pe butonul soneriei.

— Alice, ce cauți aici? mă întreabă Max, încruntându-și sprâncenele în timp ce se oprește la câțiva pași de mine.

Poartă o cămașă de culoarea cărbunelui, nebăgată sub curea, și pantaloni verzi, militărești. Probabil e plăcut să te trezești dimineața și să arăți pur și simplu grozav în orice te-ai îmbrăca.

— De unde ai știut că sunt aici? îl întreb, ignorându-i primirea prea puțin primitoare.

Max din Vis adoră surprizele, dar Max din Realitate probabil le detestă.

— Am auzit voci, îmi răspunde el și se uită în jur când mă vede tresărind. Sau… o voce.

— Cum se face că nimeni nu-și mai vopsește ușa în albastru? îl întreb făcând semn cu capul către celelalte case de pe strada din spatele meu.

Însă Max dă deja să intre la loc, înapoi în hol.

— Conservarea clădirilor istorice, îmi strigă el. În esență, e ilegal să-ți schimbi în vreun fel exteriorul casei.

Apoi se întoarce și se uită la mine ca la un cățeluș ce trebuie

dresat.

— Hai, îmi spune, făcând un gest scurt, iar eu îl urmez.

Curând stau așezată pe un taburet din bucătăria superb renovată a lui Max, în timp ce el scotocește printr-un sertar. Exteriorul casei o fi arătând el ca oricare altul de pe deal, însă în interior nu găsești decât instalații moderne și design curat. Nimic nu e în dezordine. Nici cuvertura albă de pe canapeaua crem, nici felul în care sunt orânduite cărțile pe măsuța pentru cafea, nici măcar sertarul cu condimente pe care tocmai l-am deschis. *Cine are un sertar cu condimente ordonat?* mă întreb înainte de a-l închide. Acasă la noi, ai noroc dacă porția ta de clătite cu scorțișoară n-are, din greșeală, gust de chimen.

Max scoate un tirbușon și ia din frigider o sticlă cu ceva alb și rece. Dopul scoate un pocnet scurt, după care se lasă tăcerea, iar eu mă simt brusc foarte stânjenită de faptul că mă aflu în casa lui Max fără ca nimeni altcineva să fie prin preajmă.

— Oh, eu nu vreau vin, mersi! îi spun, ridicând o mână ca pentru a-l opri.

— Mă bucur, fiindcă nu e pentru tine, zice Max și saltă o sprânceană. Mă întorc imediat.

Fără nicio explicație, iese din cameră, iar eu aud cum zgomotul făcut de niște voci și tacâmuri ce ating farfuriile crește și descrește pe măsură ce el deschide și închide o ușă.

Văzându-mă nesupravegheată, profit de ocazie pentru a cerceta interiorul care, în afara decorului de bun gust, e compus în mare parte din fotografii. Acestea sunt peste tot: înșirate pe polița căminului, în rame de argint lustruit, atârnând pe pereți, în șiruri perfect îngrijite. În majoritatea imaginilor apare o femeie cu ochii mari, migdalați și cu păr castaniu despre care presupun că e mama lui Max. E fotografiată alături de câțiva oameni pe care îi cunosc (figuri din guvern, câteva vedete) și de mulți alții pe care nu-i știu. Sunt și multe poze cu Max. Într-una apare îmbrăcat în echipamentul de fotbal, transpirat după un meci, iar un bărbat, care bănuiesc că e tatăl lui, îl ține de umăr. În alta pare murdar, dar fericit, stând pe un versant de munte împreună cu niște ghizi nepalezi, iar în a treia etalează cu mândrie o placă de argint care trebuie să fie vreun premiu.

— Pun pariu că pe ăla nu l-a primit pentru hula-hoop, zic eu.

Apoi mă uit la scara ce se înalță din holul de la intrare, acoperită cu un covor luxos, și, până să mă pot abține, mă trezesc întrebându-mă cum o arăta dormitorul lui Max. Pun pariu că e clasic, ca pentru adulți, cu mobilă din lemn închis la culoare și un dulap bine organizat. Un birou imaculat, cu manualele așezate într-o parte și un computer curat în cealaltă. Max nu e genul de tip care să-și fi păstrat vechiul pat în formă de mașinuță de curse. Ideea de a intra acolo îmi dă și mai multe emoții decât am deja. Un spațiu care îi aparține în întregime, unde totul ține de Max. Mă cutremur.

— Ți-e frig? mă întreabă el, întorcându-se în cameră cu un aer nedumerit. Încă ai haina pe tine.

— Nu, răspund și schimb repede subiectul.

Mă întorc către primul obiect pe care îmi cad ochii: un dispozitiv negru cu argintiu, fixat în perete, cu un pătrat de sticlă în mijloc și o tastatură.

— Ala-i interfonul vostru? întreb. Și noi avem unul acasă! Tocmai am învățat să-l folosesc.

— Ala-i sistemul de alarmă, îmi răspunde Max din cealaltă parte a încăperii, cu mâinile în buzunare.

Fața îi tresare de parcă i-ar veni să zâmbească, dar ar fi prea politicos ca s-o facă.

— Ah! spun eu și strâng din buze cu un aer serios. Știai că, în China antică, ultima linie de apărare a unui împărat împotriva intrușilor era un mic câine pechinez, ascuns într-una dintre mânecile chimonoului? Poate că ar trebui să-ți iei și tu unul.

Am citit informația asta zilele trecute, pe unul dintre blogurile dedicate iubitorilor de animale, concepute exclusiv pentru ciudații ca mine.

— Știi tu, dacă îți faci probleme privind siguranța... mai zic și las vocea să mi se stingă treptat.

Max clatină din cap, dar acum zâmbește în sfârșit, iar eu răsuflu ușurată.

— Nu știam, îmi răspunde, dar nu mă miră că tu știai.

— Ce se întâmplă acolo?

Fac un semn cu capul înspre ușa pe care tocmai a venit, dincolo de care se aude simfonia clinchetului de tacâmuri.

— Doar dineul cu numărul un milion din sezonul ăsta. Părinții mei au mulți prieteni, îmi răspunde Max, așezându-se lângă mine, la masa de lucru din bucătărie.

Pare extenuat.

— Deci, ce-i asta, Alice? Știi și câștigi? Ce cauți aici?

Își încrucișează brațele la piept, apoi le așază pe blatul mesei, după care și le lasă, în cele din urmă, în poală. Eu mă uit urât la el.

— Telefonul tău e la mine, îi zic. Relaxează-te! De ce te porți așa ciudat?

— Nu mă port ciudat, îmi răspunde Max cu glas neobișnuit de subțire și pițigăiat. Telefonul meu e la tine?

— De asta sunt aici, îi replic cu răceală.

— Deci, poți să mi-l dai? mă întreabă iritat.

— Știi ce? îi spun, împingându-i atât de tare aparatul pe blatul din marmură, încât am impresia că o să zboare pe partea cealaltă (și, într-un fel, sper să și zboare). Am venit aici în seara asta ca să-ți fac o favoare. Și m-am cam săturat să te porți precum un maniac.

— Ce vrei să zici? mă întreabă Max, părând sincer încurcat.

Își prinde cu ușurință telefonul, înainte ca acesta să se rostogolească pe podea. *Desigur.*

— Vreau să spun că acum te porți ca naiba la petrecerea lui Oliver, dar în clipa următoare îmi ceri scuze în lift, apoi îmi sari în ajutor când am impresia că o să mă sufoc în aparatul RMN, iar acum te porți de parcă aș fi vreo obsedată care și-a făcut apariția din senin la tine acasă. Zău așa! Alege o tabără, Max! Mă simt de parcă aș trăi într-o poveste de dragoste cu vampiri, în care tu nu te poți apropia de mine pentru că sângele meu miroase delicios.

Glumesc, evident, dar brusc Max pare mai stânjenit ca oricând. Își coboară jenat privirea spre propriile mâini.

— Ce? îl întreb, uitându-mă la el.

Apoi rămân cu gura căscată.

— Asta era? Ți-e teamă să rămâi singur cu mine?

Max tot nu zice nimic și își încleștează fălcile.

— Oarecum, recunoaște el până la urmă.

Îmi trebuie câteva clipe ca să-mi recapăt glasul, iar când reușesc, vorbele îmi ies șoptite și nesigure.

— De ce… ce ți-e teamă că o să se întâmple?

Max se uită în sfârșit în ochii mei, cu o privire care spune: *Tu ce crezi?* Iar eu cred că s-ar putea să leșin.

Suntem întrerupți de o voce venită de afară.

— Max? Ai putea să aduci și o sticlă de vin roșu?

Mama lui își face apariția de pe holul dintre salon și sufragerie. E impecabilă, cu un chip deschis, prietenos.

— Oh! exclamă femeia când mă vede.

— Mamă, ea e prietena mea, Alice. Tocmai pleca, zice repede Max, ridicându-se de la masă.

Am priceput aluzia.

— Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, doamnă Wolfe.

— Nu așa de repede! zice mama lui Max. Alice, în primul rând, și mie îmi face plăcere să te cunosc. Și, te rog, spune-mi Katherine! În al doilea rând, îmi pare rău că Max e așa de prost dispus. Urăște dineurile noastre. Ce-ar fi să vii și să ni te alături la desert? Cineva a contramandat în ultimul moment și avem un loc liber.

Mă uit la Max, dar el îmi evită intenționat privirea.

— N-nu sunt sigură… mă bâlbâi.

— Ei bine, eu sunt, zice Katherine și îmi pune pe spate o mână împodobită cu diamante strălucitoare. În plus, avem la desert o tartă de ciocolată fără făină și dacă nu sunt aici mai mulți oameni care s-o mănânce, o s-o înfulec eu pe toată.

Îmi face cu ochiul.

*

Tarta de ciocolată e materia primă din care sunt făcute visele. Ca o negresă coaptă exact cât trebuie, caldă și moale în interior, cu o delicioasă crustă crocantă. Aș înota în ea dacă aș putea. Sau i-aș face o gaură, m-aș așeza înăuntru cu o lingură și mi-aș croi drum mâncând până la exterior. Poate că la noapte, când o să adorm, o să visez la prăjitura asta.

— Deci, Alice, spune Jacob Wolfe.

Cât timp mâncăm desertul am aflat că tatăl lui Max e șeful secției de chirurgie pediatrică de la spitalul Mass General, aflat la câteva străzi distanță. Mama lui, pe de-altă parte, lucrează pentru cea mai mare fundație filantropică din oraș. Nici nu mă simt copleșită.

— Cum se face că nu te-am mai văzut niciodată până acum? Unde te-ai ascuns?

Îmi pun jos lingura, rușinându-mă când îmi dau seama că n-am mai lăsat-o din mână de când m-am așezat.

— De fapt, abia m-am mutat aici.

— Alice și cu mine avem un curs în comun la școală, zice

Max.

Se poartă altfel, de parcă și-ar juca rolul propriei persoane. Tonul îi e mai formal, pronunția mai clară, postura mai rigidă. De parcă i s-ar adresa unui om tare de urechi. Nu tatălui său.

— Da, de psihologie, adaug eu.

Încercam doar să particip, dar imediat îl văd pe Max tresărind.

— Psihologie? întreabă Jacob.

Însă nu mai vorbește cu mine, ci cu fiul lui.

— Credeam că te-ai hotărât să nu mai urmezi cursul semestrul ăsta.

Max trage adânc aer în piept și dă din cap în semn de încuviințare, iar eu înțeleg că am făcut o greșeală.

— Am discutat despre asta, da, dar e singurul semestru în care domnul Levy predă psihologie de nivelul doi și n-am voit să ratez ocazia. Mai ales pentru că intenționez ca la anul să intru la cursul lui de nivelul trei.

Jacob își drege vocea, iar trupul îi e încordat ca piatra.

— Credeam doar că ne-am înțeles să aștepți până în primăvara clasei a douăsprezecea ca să mergi la cursurile mai ușurele, zice el.

— Tocmai a spus că nu se poate primăvara, dragule, intervine Katherine pe același ton liniștitor.

Un ton care spune: *Stâng focul ăsta și nu te obosi să încerci să-l reaprinzi.* Dă la o parte o șuviță de păr de pe fruntea lui Max.

— Și, în plus, ai o relație grozavă cu Levy. O să arate și mai bine în CV-ul tău faptul că dovedești un interes constant pentru o anume materie.

Conversația asta mă uimește. Acasă la mine discutăm despre lucrurile pe care le-am văzut sau învățat de-a lungul zilei. Noul centru de împrumutat biciclete din Harvard Square sau cafeneaua ce tocmai s-a deschis pe Marlborough Street. Părinții lui Max par să știe fiecare detaliu din viața lui, și tot ce n-au aflat încă, par să fi planificat deja.

— Max e de departe cel mai deștept din clasă, intervin eu. Pot să jur că știe ce întrebări o să pună Levy înainte ca Levy să le rostească.

Drept răspuns, Jacob radiază.

— Mă bucur grozav să aud asta. Bravo! îi spune lui Max.

— Și nu ezită să se asigure că știm cu toții asta, îl tachinez eu, moment în care toți cei de la masă izbucnesc în râs, inclusiv Max, ai cărui ochi strălucesc în timp ce mă privesc cu recunoștință din celălalt capăt.

*

După ce le mulțumesc părinților lui Max pentru desert, el mă conduce până la ușă. Tocmai mă întorc pentru a-i face cu mâna, când îl văd punându-și haina.

— Ce faci? îl întreb.

— Te conduc până acasă, ridică el din umeri. E târziu.

— Parcă nu voiai să rămâi singur cu mine, îl tachinez eu.

— Cred că mă descurc, îmi spune râzând, intrând în joc.

Dar observ că i-a scăpat un nasture de la haină și, fără să mă gândesc, întind mâna ca să-l închei. Brusc, cu o clipă prea târziu, îmi dau seama cât de aproape e de mine și, chiar dacă nu ridic privirea ca să mă uit în ochii lui, se simte tensiunea dintre noi.

— O să fiu bine, zău! spun, făcând un pas înapoi. Îmi place să mă plimb singură. Îmi limpezesc gândurile. În plus, tata mă obligă să folosesc o aplicație cu ajutorul căreia poate să dea de mine când vrea.

Oftez și îmi doresc să nu fie adevărat.

Spre surprinderea mea, Max pare puțin jignit. Și puțin caraghios, stând acolo în haina lui din bumbac cerat maro, cu un fular cadrilat, nu atât înfășurat în jurul gâtului, cât aruncat pe după el, unde n-o să-i folosească la nimic.

— Ah! exclamă el. E în regulă.

Îl aștept să mai zică ceva, dar n-o face.

— Ok, păi… Ne vedem la școală.

Mă întorc și dau să plec.

— Alice! mă strigă Max.

— Da? spun.

— Mersi, continuă el.

Îi zâmbesc și, în timp ce cobor dealul, nu-mi pot alunga senzația că s-a schimbat ceva între noi. Acum nu mai e vorba doar despre amintirile noastre. Reîncepem să ne cunoaștem. Clădim ceva în viața reală. Și nu e mereu plăcut, dar prefer ca lucrurile să stea așa, decât să nu-l am pe Max deloc.

26 septembrie

Primul lucru care îmi vine în minte e că, în mod evident, am mâncat aceleași ciuperci pe care Alice, cealaltă Alice, le-a mâncat în Țara Minunilor. Cele care o făceau să descrească și să crească în același timp. Eu am mâncat din primul fel. Umblu prin sufrageria casei bunicii, dar sunt atât de mică, încât reușesc să merg drept pe sub pian fără să mă las în jos nici măcar cu un centimetru, iar covoarele îmi par mai moi ca de obicei, le simt mai pufoase sub tălpi.

Urc încet scările, lăsându-mă pe burtă și cățărându-mă pe fiecare treaptă în parte. Mă agăț cu pumnii de bucăți de covor și mă țin din răsputeri. Aud voci în depărtare și vreau să înaintez mai repede, dar nu știu ce caut.

Ajunsă în bucătărie, mă salt pe un scaun și ridic de pe o farfurie o ceașcă de ceai mare cât o piscină gonflabilă, care stă cu gura în jos. Îmi bag capul dedesubt și verific dacă e cineva acolo, dar nu e nimeni. Sunt dezamăgită, însă pentru o clipă atenția îmi e atrasă de un morman de choux à la crème aflat în mijlocul mesei. Sunt mari cât niște franzele. Iau o prăjitură, o rup cu mâinile, apoi încep să ciugulesc de pe margini și o iau cu mine în timp ce îmi continui drumul.

Aud un râset, un râset sonor de femeie, și, dintr-odată, mă cuprinde entuziasmul. Zâmbesc și iuțesc pasul, grăbindu-mă să străbat din nou sufrageria, uitându-mă pe sub fiecare piesă de mobilier pe lângă care trec. Dar n-o găsesc. În holul de la intrare simt un miros încântător. Dulce și puțin iute. Familiar. Precum șamponul. Închid ochii și îl inspir, însă parfumul dispare așa cum a și apărut.

Unde e ea?

Neliniștită și singură, mă îndrept către draperiile de la fereastră și mă înfășor în mătase verde-închis. Aștept. Ce anume? Nu sunt sigură.

Atunci aud răsuflarea cuiva —gemete și pufăituri zgomotoase. Cred că ar trebui să-mi fie frică, dar nu mi-e. Sunt mai puțin speriată ca oricând. Mă simt ușurată. Sunetele se apropie, iar eu aștept răbdătoare. Brusc, draperia e dată la o parte, iar eu mă trezesc față în față cu Jerry, doar că el e mare cât un bivol. Își freacă nasul lui umed de fața mea în timp ce mă adulmecă, apoi mă împunge ușor, după care mă ia de

gulerul puloverului și mă cară înapoi prin casă.

Saltă pe scări în sus și mă așază la loc în pat, trecându-și zdravăn limba peste fața mea și ghemuindu-se lângă mine. Adorm imediat.

16. Lebedele se împerechează pe viață

Jerry are insuportabilul obicei de a zgâria din toate puterile la ușa din față de fiecare dată când trebuie să-și facă nevoile, iar apoi stă o veșnicie pentru a se hotărî unde să facă. Sau, mai rău, se oprește pur și simplu pe trotuar și mă fixează indignat, de parcă ar aștepta să-i spun eu ce căutăm afară și de ce l-am trezit așa devreme.

— Tu glumești? îi zic, uitându-mă în jos la el, cu mâinile în șolduri.

E ora nouă într-o sâmbătă dimineață, iar eu sunt desculță, îmbrăcată cu jeanși și cu un vechi pulover de culoarea levănțicii, pe care l-am scos dintr-un sertar al mamei.

— Ai la dispoziție exact un minut ca să-ți faci nevoile. Pe urmă intrăm și nu-mi pasă dacă o să trebuiască să te ții toată dimineața.

Jerry clipește o dată, apoi se repede spre marginea trotuarului ca să-și facă treburile.

— Așa mă gândeam și eu! îi spun.

Azi-dimineață m-am trezit ținându-l în brațe, de parcă ar fi fost un ursuleț de pluș viu, cu trupușorul lui în formă de cârnat cuibărit confortabil între pături și cu capul lui uriaș culcat pe pernă, ca al unui om. M-am mai trezit și cu o ciudată senzație de gol în stomac. Dar nu genul de gol pe care l-am simțit în dimineața de după visul cu talciocul din Brooklyn. De data asta era altfel. Mă simțeam nu atât îndurerată, cât mai degrabă pierdută. Ca și cum mi-ar fi fost dor de ceva ce nu puteam găsi, ceva ce nu mai reușisem să găsesc de mult timp. Senzația se estompează puțin câte puțin, însă amintirea e încă vie. Ridic ochii spre fațada frumoasei noastre case vechi și în clipa aceea știu. De ea îmi era dor. De mama mea. Pe ea o căutam în vis.

— E timpul să intrăm înapoi, Jer-Bear! zic, dar când mă întorc, descopăr că nu suntem singuri.

Capul ciufulit al lui Oliver îi acoperă fața lui Jerry, pe care s-a aplecat să-l bată pe spate.

— Bună! spun cu entuziasm, însă Oliver își ridică fața și mijește ochii la mine.

— Îmi pare rău, ne cunoaștem? mă întreabă.

— Of, haide! îi spun, dându-i un ghiont.

Ochii lui albaștri se fac mari de uimire, iar umerii i se

cocoșează, de parcă s-ar apăra.

— Doamnă! Vă rog! Eu sunt aici doar ca să-l vizitez pe prietenul meu Jerry. Am fost colegi de cameră în facultate.

Se întoarce din nou înspre câine.

— Jer, tu o cunoști măcar pe femeia asta?

Sunt destul de sigură că un câine nu poate să-și dea ochii peste cap. Dar dacă totuși ar putea, atunci Jerry tocmai asta face.

— Foarte amuzant! spun eu. Ce cauți aici, de fapt?

Oliver îmi zâmbește larg.

— Ei bine, în mod evident am venit să vă iau pe amândoi într-o aventură.

Deschid gura, gata să protestez (la urma urmei, sunt desculță), după care îmi dau seama că exact de o aventură am nevoie.

— N-o fac decât pentru Jerry. Are nevoie de puțină distracție.

Ne întoarcem și îl găsim pe Jerry stând într-o rână pe caldarâm, în timp ce o fetiță cu un balon în formă de fluture îi mângâie burtica.

— Bietul Jerry! exclamă Oliver, clătinând din cap. Are o viață așa de grea!

Apoi se lasă pe vine, cu mâinile sprijinite pe genunchi, și îl întreabă pe câinele meu:

— Îți plac bărcile?

*

Dintre toate cărțile minunate scrise despre orașul Boston, *Faceți loc pentru rățuște* e de departe cea mai bună. Povestea e despre o mamă-rață care își aduce pe lume bobocii pe o mică insulă din mijlocul râului Charles și care trebuie să găsească o cale de a-i duce înapoi în iazul din Grădina Publică. Așa că străbate Bostonul cu ei aliniați într-un mic șir indian și tot orașul se oprește pentru a le „face loc”, până când bobocii își așază în siguranță fundulețele pufoase în apă și totul e bine în lume.

În Grădina Publică, aflată chiar vizavi de casa noastră, există și bărci în formă de lebede. Pentru trei dolari poți să te urci la bordul a ceva ce arată, în esență, ca două canoe verzi sudate sub șase rânduri de bănci din lemn, urmate îndeaproape de o sculptură uriașă în formă de lebădă, în spatele căreia stă ghidul tău. Apoi ești împins cu ajutorul pedalelor de jur-împrejurul

iazului, care nu poate să aibă mai mult de opt sute de metri lungime, vreme de cincisprezece minute în care nu se întâmplă nimic, după care te dai jos.

— Asta nu e un soi de atracție turistică? îl întreb pe Oliver în vreme ce așteptăm la coadă să ne plimbăm cu barca.

— Tu nu ești încă un soi de turistă? mi-o întoarce el.

— Întrebarea ta mă jignește, îi spun. La fel și pe Jerry.

Oliver nu-mi răspunde, ci doar îmi întinde un plic.

— Poftim, ține ăsta! îmi zice.

— De ce?

— Fă-o, A-lice! îmi spune iritat, lungind silabele, în timp ce se uită la încasator, iar eu, din nu știu ce motiv ridicol, mă supun.

— Oliver!

Când ne vine rândul, încasatorul îl îmbrățișează strâns.

— Ne lipsești pe aici. Te întorci la vară? Aveai mare succes printre vizitatori.

— Cum aș putea să nu mă întorc, Sam? zice Oliver. E cea mai bună slujbă pe care am avut-o vreodată.

Sam ridică o sprânceană.

— Sunt destul de sigur că e singura slujbă pe care ai avut-o vreodată, dar accept complimentul. Din păcate, nu-l pot accepta și pe tipul ăsta.

Arată către Jerry, care îi adulmecă blând pulpa unei femei aflate la coadă în fața noastră, de parcă ar fi o bucată de brânză scumpă.

— Știi regulile: fără câini dacă nu sunt câini utilitari.

Oliver scoate un oftat exagerat.

— Sam, ce crezi, că am uitat tot ce-am învățat vara trecută? Jerry e un animal dresat pentru sprijin emoțional. E al prietenei mele, Alice. Ea are chiar și o scrisoare de la terapeutul ei, nu-i așa, Alice?

Brusc înțeleg ce era cu plicul. Și îmi vine să-l omor.

Sam îmi ia scrisoarea din mână și o cercetează, apoi se uită pieziș la Oliver.

— Nu pare să ofere prea mult sprijin, zice el.

Ne uităm și vedem că o rață grasă, maronie, a înotat până la mal, iar Jerry se apleacă înspre ea, chiar pe deasupra apei, scoțând un mârâit gutural. Lesa e singurul lucru care îl mai ține pe picioare.

— E atât un animal dresat pentru a oferi sprijin emoțional,

cât și un câine de pază, zice repede Oliver.

Sam oftează.

— E ridicol! bombăn eu, foarte conștientă de faptul că Oliver și-a așezat un braț pe spătarul scaunului meu, în vreme ce Jerry s-a lungit mârâind sub banca noastră. Și greșit, din foarte multe puncte de vedere.

— Dar nu-i așa că-i distractiv?

Oliver îmi face cu ochiul, apoi își întinde picioarele în față. Locul lui e pe o plajă din Malibu, nu într-o ambarcațiune cu o uriașă lebădă falsă pe ea. Nu pot să nu mă gândesc la toate inimile pe care le-ar frânge dacă nu s-ar comporta mereu precum Iepurașul Energizer.

— Știai că lebedele se împerechează pe viață? mă întreabă el, ridicând din sprâncene.

Eu îmi dau ochii peste cap.

— Deci, unde ai fost miercuri? continuă Oliver. Te-am căutat la Clubul Terariilor, dar Jeremiah mi-a spus că ai fugit. Credeam că o să mergem la magazinul ăla cu discuri vechi din Harvard Square, cel despre care ți-am spus.

Mă las în față și îmi cuprind fruntea cu mâna.

— Am uitat complet! îi spun. Îmi pare rău, Oliver!

— Eu o să fiu bine, zice el, fluturându-și o mână ca pentru a spune că e ceva neînsemnat. Sally e cea cu inima frântă.

— Sally? îl întreb, storcându-mi mintea.

Nu-mi amintesc să fi întâlnit pe nimeni la școală cu numele ăsta.

— Sally Segway-ul. Nu-i spune că ți-am zis, dar s-a cam îndrăgostit de Frank… Cred că s-a simțit sedusă și abandonată, asta-i tot. Au stat o dată legați unul lângă altul într-un rastel pentru biciclete și pe urmă el n-o mai sună niciodată? Foarte elegant, Frank!

Pufnesc în chip de răspuns. Tocmai am trecut pe sub micul pod pietonal care traversează iazul și o fetiță îmbrăcată într-o haină verde din lână ne face semne cu mâna. Ne fluturăm și noi mâinile înspre ea.

— Serios vorbind, unde ai plecat? mă întreabă Oliver și simt o strângere de inimă când văd cu câtă sinceritate se uită la mine.

Inspir adânc.

— E cam ciudat, încep eu. Nu știu sigur ce părere o să ai.

Nu-mi vine să cred că mă gândesc măcar să fac asta.

Să-i spun totul. Dar Oliver mi-a oferit întotdeauna o senzație de siguranță. Și îmi dau seama că acum se simte ușor jignit.

El scutură din cap.

— Alice, din ziua în care te-am cunoscut n-ai fost altfel decât ciudată. Știre de ultimă oră: îmi place asta. Spune-mi ce se întâmplă și poate o să-ți fiu de ajutor.

— Ok, păi…

Mă aplec spre el, nesigură.

— Se pare că nu la Bennett l-am întâlnit prima oară pe Max Wolfe.

Lui Oliver i se întunecă privirea.

— Păi, atunci unde?

Maxilarul i se încordează ușor. Am ajuns la capătul iazului, iar acum virăm, luând-o înapoi pe drumul pe care am venit. Observ pentru prima dată sălciile plângătoare presărate pe mal și îmi par cunoscute, dar nu-mi dau seama dacă le-am mai văzut într-o amintire adevărată din copilărie ori într-un vis pe care l-am avut când eram mică.

Inspir adânc. *Oare pot să am încredere în el?*

— În visele mele, zic, rupând pisica în două.

Oliver se întristează și își ia brațul de pe spătarul scaunului.

— Știu că-l placi, Alice, dar nu crezi că e puțin crud să ieși la o plimbare în barca-lebădă cu un admirator, doar ca să-i zici că altcineva e bărbatul viselor tale?

Admirator. Aleg să ignor cuvântul.

— Nu, n-ai înțeles.

Râd și îmi așez o mână pe genunchiul lui, apoi mi-o retrag repede, când văd că își îndreaptă ochii țintă spre ea.

— Max și cu mine chiar ne visăm unul pe altul. Ni se întâmplă încă de când eram copii. Dar chestia e că nu ne-am mai întâlnit niciodată până acum. În… realitate.

Îi spun mai departe totul, întreaga poveste, cum l-am văzut pe Max pentru prima oară la școală și cât de greu mi-a fost.

— Ok, ăsta-i momentul în care îi ceri lui Sam să oprească de urgență ca să poți fugi mâncând pământul.

Expresia de pe chipul lui Oliver nu s-a schimbat. Continuă să se uite la mine, dar îmi dau seama că rotițele minții i se învârt cu o sută treizeci de kilometri la oră.

— Tu și Max, zice el.

— Eu și Max.
— În subconștient? mă întreabă.
— ...Da? răspund eu.
— Ai dreptate, e o nebunie de la un capăt la altul.
— Știu!
Îmi vine să-mi îngrop fața în palme. Știu exact cum sună. Păcat că e adevărat.
— Dar sunt sută la sută interesat.
— Serios? îl întreb. Vrei să zici că mă crezi?
Oliver ridică din umeri.
— Sunt interesat. Când eram mic și mă uitam la câte un film de groază, mă trezeam în dimineața următoare că dormisem pe holul din fața ușii părinților mei, fără să-mi amintesc cum am ajuns acolo. Zău, cum îți explici asta? Și, sincer să fiu, îmi place mai mult așa. Te purtai foarte ciudat în preajma lui Max și nu-mi dădeam seama de ce. Poate că îl iubești, dar măcar nu-i dragoste la prima vedere... ar fi fost greu de concurat cu așa ceva.
Îmi zâmbește larg. Eu mă îmbujorez și îmi cobor privirea.
— Doar o întrebare, zice Oliver.
— Atât? Doar una? râd eu.
— Pe mine m-ai visat vreodată?
Se uită drept în ochii mei când îmi pune *întrebarea.* Oare se teme de ceva? Mă gândesc la piscină, la șosete și la iPad.
— Da, oarecum, îi răspund.
Tot trupul i se relaxează și Oliver se lasă pe spate, oftând fericit, în vreme ce brațul lui își găsește din nou drumul către spătarul scaunului meu.
— Excelent.
Brusc îmi dau seama că și eu m-am relaxat cu totul. Discuția cu Oliver despre Max și vise e o mare ușurare. O mai am pe Sophie, însă ea e foarte departe. Faptul că mi-am deschis inima în fața lui Oliver mă face să mă simt mai puțin singură.
Din nefericire, momentul e stricat în clipa în care auzim un plescăit în apă și vedem că Jerry, care a reperat din nou rața pe care o țintea mai devreme, s-a aruncat din barca în formă de lebădă, precum un Ishmael mic și păros în căutarea propriei sale Balene Albe. În plus, se pare că Jerry nu știe să înoate prea bine.
Mă întorc speriată către Oliver și îmi dau seama că el nu mai

e lângă mine. Se află deja în apă, apucându-l pe Jerry de mijlocul lui durduliu și trăgându-l înspre barcă.

— Nici măcar să nu te gândești să urci din nou cu animalul ăla la bord! îi strigă Sam din spate, continuând să pedaleze. E deranjant! Ăsta-i un comportament foarte neprofesionist, Oliver.

— Dar e câinele meu! țip eu peste capetele turiștilor îngroziți.

— Dacă aveți o problemă cu politica firmei, domnișoară, vă poftesc să vă alăturați lor, îmi răspunde el.

E evident că nu vorbește serios. Nu crede că o s-o fac. Dar apoi mă uit la Oliver, care calcă apa cu frenezie, la Jerry, care stă pe spate, cu burtica lui de buldog la vedere, iar Oliver se luminează la față. Ridică din sprâncene, ca și cum ar vrea să spună: *Deci?*

— Știi, de fapt cred că asta o să și fac! zic eu.

Și plonjez după ei. Înotăm toți trei spre mal, Oliver și cu mine ținându-l pe Jerry în vreme ce înaintăm. Un mic grup de oameni s-a strâns ca să vadă dacă ne simțim bine. Dar de îndată ce urcăm pe uscat, noi izbucnim în râs.

— A fost o nebunie! gâfâi eu.

— A fost distractiv, spune Oliver. Ți-am zis că o să avem parte de o aventură.

Îmi place la nebunie felul în care mă simt acum. Ca și cum tocmai aș fi avut un vis, dar fără să fi visat. Totul a fost real. Oliver n-are nevoie de lumea viselor ca să se distreze. Mă gândesc la Max și mă posomorăsc.

Apoi arunc privirea la stânga și zăresc două superbe lebede albe, lebede adevărate, curățându-și penele una lângă alta.

— Sunt Romeo și Julieta, îmi explică Oliver când mă vede holbându-mă la păsări.

Își scutură iute părul, precum un labrador auriu care tocmai a ieșit din apă.

— Sunt celebre. Sunt împreună de ani de zile.

— Formează un cuplu drăguț, observ eu.

— Și amândouă sunt femele, zice Oliver, chicotind. Administrația parcului nu și-a dat seama de asta când le-a pus laolaltă. Depun ouă în fiecare an, dar din niciunul nu ies pui. Însă ele tot par să se placă foarte mult una pe alta.

— Există multe feluri de a iubi pe cineva, zic eu, privind

lebedele și apoi întorcându-mă spre Oliver, pe care îl găsesc uitându-se atent la mine.

În clipa aceea o umbră se așază peste trupul lui și, când ridicăm ochii, dăm de Sam. Nu pare foarte fericit.

Inutil de spus că lui Oliver i s-a transmis că nu mai e binevenit la bărcile-lebădă, nici în calitate de lucrător, nici altfel.

În după-amiaza aceea, făcută ciuciulete, l-am lăsat pe Jerry, ud leoarcă, să intre în holul casei și am pus cheia de rezervă la locul ei, sub ghiveciul din dreapta ușii. Tata și cu mine suntem prea uituci ca să avem vreodată cheile la noi. Înainte să-l urmez pe Jerry înăuntru, arunc o privire către urmele de labe ude pe care tocmai le-a lăsat pe treptele din piatră.

Sunt cât niște mingi de baschet. De parcă ar fi fost făcute de un câine mare cât un bivol. Mă uit înăuntru după Jerry și îl văd așa cum mi-a apărut în visul de azi-noapte, dând la o parte draperia cu capul lui uriaș, gata să mă ia de acolo. Apoi mă uit din nou la urme, după care intru și închid ușa, de parcă dacă nu le-aș mai vedea, ele ar dispărea.

Se întâmplă ceva foarte ciudat.

17. Am ratat totul

— Știai că de fiecare dată când visăm, devenim, în esență, nebuni de legat? îmi strigă Max.

E o altă frumoasă după-amiază de toamnă, dar noi nu putem vedea asta, căci ne aflăm în Centrul Somnului, care e ținut într-un întuneric perfect, pentru un confort optim. Nici nu pot să-l văd pe Max, așa că-mi lungesc gâtul peste marginea „păstăii” mele de dormit. „Păstăile” sunt o soluție genială concepută de Petermann pentru a-și ajuta subiecții să se relaxeze și, în cele din urmă, să adoarmă. Azi, când am venit pentru prima noastră zi de cercetare propriu-zisă, era atât de entuziasmat, încât credeam că o să facă apoplexie.

— Acum începe adevărata distracție! ne-a spus el, frecându-și mâinile.

Apropo, o „păstaie” pentru somn e exact ce pare c-ar fi: o uriașă canapea în formă de scoică ori de floare precum aceea din sera Bennett, care părea că o să mă înfulece. Te cuibărești drept în mijloc și aparatul se închide în jurul tău, cufundându-ți corpul într-un confort total, ca și cum ai sta întins pe un nor. E atât de plăcut, încât nici măcar pe un suferind de claustrofobie ca mine nu-l deranjează.

— Eu am spus întotdeauna că în somn iese la iveală adevărata mea nebunie, îi răspund lui Max, apoi chicotesc.

— Ce? mă întreabă el.

Îmi place felul în care îmi pune întrebarea, ca și cum ar fi deja entuziasmat, ca și cum ar fi convins că, indiferent ce o să spun, o să fie ceva interesant.

Mă opresc, pentru a-i explica.

— Mă gândeam doar că noi vorbim despre cum ne înnebunește somnul, în timp ce stăm întinși aici, ca niște crenvurști în chifle, de parcă ar fi ceva perfect normal.

Max râde sincer, iar eu mă întreb de ce, după atâta timp, faptul că-i stârnesc râsul încă mă face să mă simt ca și cum tocmai aș fi tras de maneta unui joc mecanic și milioane de monede din aur s-ar fi revărsat peste mine.

— Am citit câte ceva pe tema asta, continuă el. Se pare că cele cinci caracteristici principale ale viselor pot fi toate atribuite și bolilor mintale. Unu, emoțiile puternice. Doi și trei, gânduri și organizare lipsite de logică. Patru, acceptarea

faptului că tot ceea ce vedem, oricât de bizar ar fi, e adevărat. Și, desigur, cinci, dificultatea de a ne aminti experiența. Toate aceste cinci elemente sunt resimțite și de pacienții afectați de delir, demență sau psihoză. Singurul motiv pentru care credem că *nu* suntem nebuni e faptul că, în timpul viselor, dormim și nimic din ceea ce se petrece în mintea noastră nu e voluntar.

Încerc să dau din cap în semn că am înțeles, însă „păstaia” nu-mi permite să mă mișc prea mult și, oricum, el nu mă poate vedea. Mă gândesc la urmele uriașe lăsate ieri de Jerry și mă întreb ce înseamnă asta în cazul meu.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat seara trecută, zice Max.

Și îmi ia câteva clipe ca să-mi dau seama la ce se referă.

— Cu părinții tăi? îl întreb. Au fost grozavi.

Apoi tresar. Uit că, deși Max din Realitate poate nu mă cunoaște încă foarte bine, Max din Vis cu siguranță mă știe. Și știe când mint.

— Ei bine, fără îndoială sunt niște figuri, spune el.

O vreme tăcem amândoi și nu mai auzim decât ticăitul repetitiv al mașinăriei conectate la „păstăile” noastre, care ne urmărește semnele vitale și undele cerebrale. Lillian întreabă dacă vreunul dintre noi vrea un sunet de fundal. Au nouăzeci și două de variante, totul de la ciripit de păsări până la valuri ce se sparg de țărm, ba chiar și simplul zgomot al unor voci din camera vecină. Max zice că i-ar plăcea acesta din urmă, fiindcă i-ar aminti de vremea când era copil și adormea ascultând sunetele de la dineurile organizate de mama lui la parter. Dar până la urmă hotărâm că ar fi mai bine să vorbim pur și simplu unul cu altul.

— Părinții tăi te iubesc foarte mult, încerc eu. Asta-i tot. Doar că n-au tocmai cea mai potrivită cale de a o arăta.

— Hei, copii! intervine Miles prin interfon. Îmi place foarte mult acest înduioșător schimb de replici, dar vreau doar să vă spun că timpul trece și mai aveți la dispoziție șapte minute ca să adormiți, dacă intenționăm ca ședința asta să fie de vreun folos.

— Asta ne ajută mult, Miles! spun eu. Nimic nu relaxează corpul mai bine ca puțină presiune.

— Mă rog. Eu mă duc să-mi iau un cappuccino, zice el. Ați face bine să adormiți până mă întorc.

Cum să adorm când stau la doar câțiva centimetri distanță de Max? Dacă vorbesc în somn sau, mai rău, vorbesc despre *el?* Vestea bună e că, din nu se știe ce motiv, nici el nu pare să poată adormi. Max, elevul perfect. Așa că nu mă mai simt atât de agitată. Și cu cât mă agit mai puțin, cu atât sunt mai aproape de somn.

— De ce ai venit aici? mă întreabă Max din senin. La CDV, vreau să spun. Când erai mică.

— Nu prea îmi amintesc, îi răspund. Dar, conform spuselor tatei, totul a început după ce mama a plecat să se ocupe de maimuțe.

Nu i-am spus lui Max toată povestea, dar am fost împreună în prea multe locuri exotice și am văzut prea multe specii rare din cercetările lui Madeleine ca să nu fi venit vorba despre ea.

— Așadar te-a părăsit pur și simplu? Nu cred că mi-am dat seama vreodată de treaba asta, șoptește Max și mă surprinde faptul că nu i-am povestit niciodată.

Mă mai surprinde și cât de sincer jignit pare. Dar apoi tonul îi devine mai blând.

— Cred că mereu am avut alte subiecte de discuție... ca atunci când făceam scufundări în jurul bătrânei corăbii de pirați.

Zâmbesc.

— Dar atunci când am plutit de-a lungul unui râu din lapte, pe o plută făcută dintr-o uriașă felie de pâine prăjită cu scorțișoară?

— Delicios! răspunde Max și eu chicotesc.

Însă îmi amintesc încă o dată că, la urma urmei, ce știm noi unul despre celălalt? Câte lucruri am ratat deja?

— Oricum, da. Cred că ne-a părăsit, zic eu, după care mă corectez. Vreau să spun: *da.* Ne-a părăsit. Tata ar zice că nu e definitiv. Dar e. În mod cert ne-a părăsit.

Mă gândesc la visul pe care l-am avut, pierdută în propria casă, la felul în care m-am simțit când m-am trezit. Mă întreb dacă e genul de vis pe care îl aveam când eram mică. Mă hotărăsc să schimb subiectul.

— Dar tu? Cum ai ajuns aici? Mi te imaginam un copilaș perfect, lipsit de orice problemă. Ca puștiul ăla care mânca spaghete fără să le verse vreodată pe bavețica lui albă.

Max pufnește.

— N-am fost niciodată așa, nici pe departe, zice el. Dar pe urmă a intervenit chestia cu sora mea…

— Care soră? îl întreb. E la facultate? Ai pomenit-o și aseară, iar eu nici măcar nu știam că ai vreo soră.

Max nu zice nimic multă vreme și mă întreb dacă a adormit deja. Dar în adâncul sufletului meu știu că nu doarme. Și că urmează ceva îngrozitor.

— Pentru că a murit, spune el.

Simt o strângere de inimă, iar „păstaia” pentru somn îmi pare brusc prea strâmtă în jurul corpului. Aș vrea să mă duc la el, însă aparatul mă ține în ghearele lui.

— Max! Îmi pare foarte rău. N-am știut.

— Mersi, spune el și pot să mi-l închipui întins lângă mine, cu ochii lui cenușii larg deschiși, privind țintă înspre tavan. S-a întâmplat acum multă vreme. Eu aveam șapte ani, iar ea, cincisprezece.

Se oprește preț de câteva clipe.

— Ai fi plăcut-o. Era un spirit complet liber. Părinții mei nu reușeau s-o controleze și detestau treaba asta. Dar ea îmi era mereu alături atunci când ei lipseau, adică mai tot timpul. Pe urmă, într-unul dintre nenumăratele weekenduri în care era pedepsită, s-a furișat afară din casă. Iar puștiul care era cu ea băuse și Lila n-avea permis, așa că n-a putut…

Ochii mi se umplu de lacrimi, nu doar din pricina Lilei, ci și pentru că mi-l imaginez pe Max, doar un copil, rămas brusc foarte singur. Atâtea lucruri capătă sens. Cine era, ce-a spus Celeste. Cine e atât de hotărât să devină acum. Și înțeleg că n-am ratat doar un pic, am ratat totul. Max a trăit o întreagă viață fără mine.

— De aia sunt părinții tăi atât de zeloși.

Acum pricep.

— Dacă pot să planifice totul, pot să-și explice orice greșeli neprevăzute.

— Cred că zicala e: „și-au pus toate ouăle într-un singur coș”, spune Max. Eu sunt coșul. Probabil că atunci am devenit copilul care nu-și varsă niciodată spaghetele pe bavețică. Vreau doar să fie fericiți, știi? Au trecut deja prin destule.

— Dar, Max, și tu ai trecut!

El își drege vocea.

— Mersi, Alice! spune din nou.

Apoi schimbă treptat subiectul și eu îl las, deoarece îmi dau seama că așa simte nevoia să facă.

— E oarecum ciudat că amândoi am trecut prin chestiile astea când eram mici: plecarea mamei tale, sora mea care…

Glasul i se stinge la finalul frazei, lăsând-o neterminată. Intervin eu.

— Da, e ciudat. Dar am venit aici din cauza coșmarurilor. Nu-i așa? Și pentru coșmaruri trebuie să existe o cauză.

— Corect, zice Max, cu voce mai moale, mai nesigură.

Îl fură somnul. De-a lungul anilor ajungi să cunoști semnele. De obicei, Max se oprește la mijlocul frazei.

— Vise plăcute, Max! îi spun.

— Ne vedem curând, Alice! zice el.

Apoi adormim amândoi.

10 octombrie

Pentru o clipă îmi spun că probabil sunt într-o reclamă la detergent.

Sunt înconjurată de o plapumă. Moale, pufoasă, netedă și răcoroasă la atingere. Trag aer în piept, îmi întind brațele deasupra capului și mă rostogolesc pe o parte.

Și ajung față în față cu Max.

Nu sunt surprinsă să-l văd și, judecând după expresia de pe chipul lui, nici el nu se miră să mă vadă. Ne zâmbim doar, până când zâmbetul nu mai e o parte din fața mea, ci fața mea e o parte din zâmbet. Gura mea, ochii mei, pun pariu că până și gropițele mele au gropițe. Totul e puțin neclar. Ca atunci când mă simt fideluță, dar într-un fel foarte plăcut. Asta-i senzația pe care mi-o dă statul în plapuma asta uriașă și uitatul la Max. Firește că într-un concurs de privit fix unul la altul există un moment în care oamenii încep să se simtă stânjeniți și, până la urmă, cineva spune ceva. Ești vulnerabil când te uiți țintă la fața cuiva. Dar pentru noi acel moment nu mai vine. Habar nu am de când stăm aici. De câteva minute, ore, zile. Nu-mi pasă.

Apoi, chiar deasupra feței lui Max, văd un balon uriaș plutind pe lângă noi. E colorat în milioane de nuanțe de mov și roz, de la fucsia, până la culoarea merișoarelor și a strugurilor. Mă ridic în fund și îmi dau seama că nu stăm întinși într-o plapumă. Ci într-un nor. Iar dedesubt, împânzesc cerul milioane de mici baloane cu aer cald, aflate în diferite etape de zbor.

Max se ridică și el. Niciunul dintre noi nu scoate o vorbă. Mă aplec pe lângă el, ca să mă uit mai îndeaproape la baloane, fiindcă nu văd niciun om în ele, de parcă s-ar mișca singure. Apoi îmi dau seama că Max nu le privește deloc. Simt ceva în păr și, când îmi cobor ochii, îl găsesc trecându-și ușor mâna prin el, cu un gest aproape imperceptibil. Doar că nu e deloc imperceptibil. Poate că nu-l simt în păr, dar îl percep în stomac.

Foarte încet, mă întorc cu fața către Max. Dar nu sunt în stare să mă uit imediat în ochii lui. Stăm prea aproape unul de altul. Mă simt atrasă de el, de parcă ar fi un frigider, iar eu aș fi făcută numai din magneți în formă de litere. În cele din urmă ridic privirea și descopăr că nici Max nu se uită la mine.

Se uită la buzele mele.

Îmi dau seama că ne îndreptăm lent unul către celălalt abia

când buzele lui mai au puțin și le ating pe ale mele.

18. Trezirea

Deschid ochii, întorcându-mă la *blip-blap-bleep-ul* „păstăii” pentru somn.

— Trezirea! zice Nanao și mă ajută cu grijă să ies din aparat, în vreme ce ochii mei se obișnuiesc cu trecerea de la strălucirea blândă a norului la lumina slabă din încăpere.

Îmi dau seama că e pentru prima dată când o aud pe Nanao vorbind.

— Unde-i Max? întreb eu, aruncând o privire înspre „păstaia” goală de lângă mine și încercând să-mi controlez panica din glas.

— Nu-ți face griji! Urmează-mă!

Vocea ei nu e doar blândă, liniștitoare, dar are și accent britanic.

— Datele noastre nu sunt suficient de clare, spune Petermann în momentul în care Nanao mă conduce în laboratorul principal.

De data asta doctorul poartă pantaloni de călărie și un tricou polo. Cu coada ochiului, îl zăresc pe Max stând pe un pervaz din fier, dar mă simt prea emoționată ca să mă uit la el. Însă când îmi iau, în sfârșit, inima în dinți, el mă privește la rândul lui, puțin precaut, pe sub gene, în timp ce stă cu coatele sprijinite de genunchi și cu mâinile încleștate. Tot trupul mi se zdruncină din pricina senzației pe care mi-o dau ochii lui atunci când îi întâlnesc pe ai mei și n-am nicio îndoială că obrajii mei tocmai și-au schimbat culoarea din roz, în fucsia și apoi în mov.

Petermann se apleacă deasupra unui birou, cu o pereche de ochelari așezați pe vârful nasului, și se uită la două ecrane mari de calculator. Pentru că au fost alcătuite din încăperile renovate ale vechiului observator, laboratoarele CDV nu sunt nici pe departe mediile sterile la care te-ai aștepta. Au podele în carouri alb cu negru, ferestre uriașe și statui clasice. Dacă n-ar fi tot echipamentul tehnic, ai crede că te-ai întors cu o sută de ani în urmă. Îmi place aici.

Petermann continuă:

— Dacă datele noastre nu sunt îndeajuns de clare, nu-mi pot da seama ce gândești.

Se scarpină în cap.

— Vezi tu, Max, adineauri mi-ai spus că visul a fost despre un

balon cu aer cald.

Arată către o serie de date afișate pe ecranul din stânga.

— Dar pe monitorul din dreapta mie nu-mi apare decât un balon de la parada organizată de Macy's cu ocazia Zilei Recunoștinței.

Nu minte. Pe monitorul aflat la dreapta lui apare imaginea unui uriaș Snoopy umplut cu heliu.

Scopul ședinței de azi a fost să ne petrecem prima parte dormind în „păstăi", în vreme ce un monitor întocmea harta activității noastre cerebrale, apoi să ne trezim și să-i povestim lui Petermann tot ce am visat. El urmează să pună cap la cap imaginile descrise de noi cu părțile din creier care s-au luminat, pentru a încerca să înțeleagă logica viselor noastre și traiectoriile din mintea noastră care ne-au dus la ele.

Doar că, din câte se pare, nu există prea multă logică, după cum o demonstrează confuzia privind balonul în formă de Snoopy. E ca și cum creierele noastre ar încerca să-l păcălească pe Petermann, deoarece nu vor ca el să-și dea seama ce se petrece. Iar asta mă face întru câtva fericită.

Doctorul își freacă fața cu mâinile, având un aer obosit.

— Alice, tu îmi poți spune mai multe despre vis? Se pare că Max nu-și amintește cine știe ce în clipa de față.

— Sigur, zic eu, ocupând singurul loc pe care îl văd, pe pervaz, lângă Max. A fost destul de simplu. În esență, n-am făcut decât să dormim pe un nor.

— Împreună? întreabă Petermann.

Eu ezit. Max își privește șireturile.

— Da...

— Și pe urmă ce s-a întâmplat? se interesează doctorul.

— Ăăm... zic, ridicând ochii către Max.

Acum pe chip îi înflorește un surâs, în timp ce continuă să se uite la șireturi.

— Da, Alice, spune el, încruntându-se cu un aer prefăcut iscoditor. Ce s-a întâmplat pe urmă? Pare un vis destul de plicticos.

Îmi vine să-l pocnesc, dar zâmbesc fără voia mea.

— Nu știu, zic eu. Cred că s-ar putea să mă fi trezit chiar înainte să devină un vis bun.

Max ridică brusc ochii, sfredelindu-mă cu privirea, surprins și curios. Simt un fior prin tot trupul. El zâmbește.

Ar trebui să-i spunem pur și simplu lui Petermann despre aproape-sărutul nostru. De ce n-o facem? Pentru asta ne aflăm aici. Dar a-i povesti doctorului despre aproape-sărut ar însemna să renunțăm la momentul nostru, la ceva ce doar noi doi împărtășim. Și ar mai însemna să recunoaștem că s-a întâmplat, un lucru pe care nu sunt sigură că suntem pregătiți să-l discutăm.

— Ce ciudat! zice Petermann, fără a lua în seamă tensiunea din încăpere. De obicei visele voastre sunt mult mai diverse. De obicei există mult mai mult material cu care să lucrăm. Cu toate astea, datele noastre sunt neconcludente. „Păstăile” pentru somn pur și simplu nu sunt atât de conductoare pe cât am sperat. Nicio teamă, am o altă idee.

Se așază pe un taburet, cu fața către noi.

— E cineva interesat s-o audă?

Uitați ce-am spus mai devreme. Acum Petermann pare să fi observat că Max și cu mine ne holbăm unul la altul.

— Sigur că suntem.

Max își schimbă poziția și se așază mai drept, acordându-i lui Petermann toată atenția. Eu rămân pe loc, sprijinită de fereastră, de unde pot să stau cu ochii pe el, de parcă m-aș aștepta să se repeadă cu buzele la mine dintr-o clipă în alta. Dar nu mă pot abține. Suntem la un pas de a merge prea departe. Sigur, ne-am trezit înainte să se întâmple ceva. Dar dacă n-am fi făcut-o? Ce s-ar fi petrecut? El ar fi îngăduit?

Când eram în clasa a șaptea, verișoara mea, Jane, a venit să locuiască împreună cu noi în New York. Jane urma să înceapă în toamnă cursurile la Colegiul Barnard, dar avea de efectuat un stagiu în luna precedentă, înainte să se deschidă căminele. Iar în acea lună m-a înnebunit, îmi împrumuta cărțile și mi le înapoia cu paginile pătate de mâncare. Lăsa fire de păr pe fiecare centimetru al chiuvetei din baie. Și avea vreo optzeci de mii de restricții alimentare. De exemplu, Jane era o „pescetariană”, dar numai dacă peștele fusese omorât omenește. *Mă scuzați,* mi-o imaginam pe Jane adresându-i-se unui chelner de la un elegant restaurant franțuzesc, *dar peștele acesta a fost eutanasiat cu blândețe, folosindu-se o seringă, în timp ce pe fundal se auzea muzică simfonică liniștitoare? Sau a murit din cauze naturale, cum ar fi un atac de cord ori un anevrism cerebral, chiar în clipa în care barca de pescuit trecea*

pe lângă el?

În clipa de față, în vreme ce mă uit la Max, îmi închipui că inima mea e unul dintre îndrăgiții pești ai lui Jane. În câte feluri ar mai putea fi ucisă înainte ca Max să termine cu mine definitiv? Acum mi-o imaginez înotând în josul unui râu, împreună cu alte câteva inimioare, înainte ca toate să fie prinse într-o plasă, sărind și zvârcolindu-se.

— Deci, care-i noul plan? întreabă Max, părând mai calm și mai concentrat ca oricând, lucru pe care îl detest.

La un moment dat am impresia că stau lângă iubitul meu, tipul pe care îl știu și pe care l-am sărutat de mii de ori până acum. Iar în clipa următoare e Max cel perfect, un Max pe care abia dacă-l cunosc, un Max pe care nici măcar nu pot să-l pup. Urăsc toate mișcările astea înainte și înapoi. M-am săturat să mă tot gândesc la ele. Brusc îmi doresc doar să se termine cu ziua asta, ca să pot merge acasă, să mă îngrop în plapuma mea reală, fără nicio legătură cu vreun nor, și să mă silesc ca, la noapte, să visez orice altceva în afară de Max.

— Cred că ar trebui să încercăm se reconstituim un vis pe care l-ați avut deja unul despre altul, spune Petermann.

E o cale de a vă aduce în starea de spirit potrivită. Dacă ați fost la un meci de baseball, mergeți la un meci de baseball și încercați să vă așezați pe aceleași locuri. Sau, dacă ați mers să înotați, căutați o piscină. Încercați să purtați exact aceleași haine și să vă comportați întocmai ca în vis.

— De ce? îl întreb și îmi dau seama că vorbesc precum un copil mofturos.

Dar nu mă pot abține. Ăsta e ultimul lucru din lume pe care aș vrea să-l fac, nu-mi doresc deloc așa ceva. E tortură pură!

Petermann își scoate ochelarii și începe să-i curețe cu o batistă bleu.

— Pentru că ne trebuie material. Lucruri pe care să le examinăm în detaliu. Vreau ca amintirile și imaginile să vă fie proaspete în minte înainte să visați din nou.

— Sigur, încuviințează Max. Deși visele noastre sunt cam ciudate. Nu știu dacă ne putem aminti toate detaliile…

— Le am eu scrise. Însă și dacă nu le-aș fi avut, tot nu le-aș fi uitat vreodată.

Ultima parte îmi iese pe un ton ceva mai defensiv decât am intenționat, dar Max nu pare să observe. Petermann, însă, se

întoarce uluit către mine.

— Ții un jurnal al viselor.

Dau din cap în semn de aprobare.

— E un caiet.

— Alice, asta ar fi fost o informație incredibil de fructuoasă la începutul acestui proces, continuă doctorul. De ce n-am fost înștiințat?

— Pentru că e ceva intim, îi zic, încrucișându-mi brațele la piept.

— Felul în care scrii și îți descrii trăirile ar putea fi o mină de aur pentru experimentul de față și pentru cercetarea viselor în general, spune Petermann.

— Scopul experimentului ăstuia nu e doar unul științific, îi atrag atenția.

Nu știu sigur de ce, dar brusc simt că-mi vine să plâng. Omul ăsta pur și simplu nu pricepe.

— N-aveți dreptul să-mi luați amintirile personale și să le distribuiți unui grup de cercetători asistenți. Max și cu mine le putem folosi drept scenariu, dar considerați că eu sunt regizorul.

Max mă privește cu înțelegere.

— E ok, Alice, îmi spune el. Nimeni n-o să facă așa ceva. Nu-i așa, domnule doctor Petermann?

Petermann strânge din buze, dar dă din cap în semn de încuviințare.

— Am înțeles, dar uite care sunt condițiile mele: veți merge în locul respectiv și veți reconstitui visul, apoi vă veți întoarce și veți dormi o noapte întreagă în laborator. Gata cu ațipitul după-amiaza!

— Toată noaptea? întrebăm eu și Max în același timp.

Vocea mea sună pițigăiată, ca a unui șoricel din desene animate, în vreme ce a lui e exact invers: incredibil de puternică.

— Toată noaptea, zice Petermann cu hotărâre. Dacă lucrul ăsta e atât de important pentru voi pe cât pretindeți că ar fi, n-ar trebui să aveți o problemă.

Max își drege glasul și mă privește pieziș.

— Cred că adevărata întrebare e: ce vis să alegem? spune el. Nu prea putem să sărim acum într-un avion către Thailanda.

— Nu sunt sigură. N-avem nevoie de ceva atât de exotic cum

e Thailanda, dar trebuie să fie un vis mai interesant decât cel cu umbrela roșie. Ceva ieșit din comun și totuși accesibil.

Max se uită pe fereastră preț de câteva clipe, cufundat în gânduri. Apoi zâmbește.

— Cred că știu exact locul potrivit.

19. Nocturnă

În vara în care tata și cu mine am locuit la Roma, îmi doream cu disperare o excursie la Veneția. El nu voia să meargă, nici măcar pentru două zile, zicând că, pe timp de vară, Veneția e, la fel ca și Plaja Porcilor, doar o capcană pentru turiști, prin care e imposibil să te miști orice ai face. Dar pe mine mă fascina locul acela. Mi se părea un oraș ca niciunul, în care totul era vechi, iar străzile erau făcute din apă.

— Haide, trebuie să mergem înainte să se scufunde! i-am spus tatei și n-avea cum să mă contrazică, deși a bombănit ceva despre faptul că atunci va exista turismul dedicat pasionaților de scufundări.

Lăsând turiștii la o parte, excursia a fost mai frumoasă decât m-am așteptat. Cel mai mult mi-a plăcut cât de ușor mi-am imaginat cum trebuie să fi fost viața acolo cu un secol în urmă. În Veneția parcă mă simțeam cu un pas mai aproape de viața și energia pe care tablourile din muzeele mele dragi doar o sugerau. Apa ce se revărsa peste treptele unei biserici în momentul fluxului, porumbeii din piața San Marco, bărcile ancorate de-a lungul canalelor. Îți venea foarte ușor să ți-i închipui pe venețieni organizând petreceri grandioase în palatele lor cu fațada orientată spre apă, în vreme ce oaspeții se apropiau în gondole.

Răposata Isabella Stewart Gardner, care a călătorit prin acele locuri la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, pe când lumea de acolo era încă în plin avânt, se pare că a îndrăgit Veneția la fel de mult ca și mine, căci, la întoarcerea în casa ei din Boston, a conceput o întreagă vilă inspirată de orașul italian, apoi a umplut-o de sus până jos cu obiecte de artă. Nu cred că am văzut vreodată ceva mai frumos. Patru etaje de design venețian, așezate de jur-împrejurul unei curți uriașe, pline cu plante și ocrotite de un acoperiș din sticlă.

— De-a lungul vieții ei, Isabella Stewart Gardner a călătorit prin toată lumea și s-a împrietenit cu artiști, muzicieni, scriitori, adunând o colecție și formând o rețea de creatori ce rivalizau, la acea vreme, cu oricare alta din Statele Unite, ne spune Emmet Lewis pe un ton melancolic, în vreme ce ne oferă, mie și lui Max, un tur al locului.

Emmet era invitat la dineul părinților lui Max, în seara în

care eu am apărut pe neașteptate la petrecerea lor. L-am îndrăgit imediat pentru zâmbetul lui prietenos și pentru costumul din tweed impecabil pe care îl purta. El e directorul muzeului Gardner.

— Însă locul ei preferat era, de departe, Palazzo Barbaro din Veneția, unde a și locuit. Iar astăzi îi puteți vedea influența în acest loc.

Arată cu mâna înspre arhitectura complicată.

— Vă mulțumesc că ne-ați lăsat să vizităm muzeul după program, domnule Lewis, spun eu. E un vis devenit realitate.

— Cum aș fi putut să rezist? exclamă Emmet. Îmi plac la nebunie tinerii interesați de artă. Iar când Max m-a sunat și mi-a spus că aveți un proiect școlar de care trebuie să vă ocupați numaidecât, am fost bucuros să vă ajut.

Îl bate pe umăr pe Max.

— Acum, eu i-am anunțat pe toți paznicii. Dacă aveți nevoie de ceva de la mine, mă găsiți la etajul al patrulea, ocupându-mă de niște e-mailuri urgente. I-am pus să transforme baia personală a Isabellei în birou pentru mine.

Se apleacă și îmi șoptește la ureche.

— Uneori îmi place să citesc în cada ei cu picioare în formă de gheare!

Zicând acestea, Emmet ne face cu ochiul și începe să urce treptele.

— Îmi cam place de el, zic eu, urmărind cum trupul lui îmbrăcat în tweed dispare în capul scării.

Apoi mă întorc către Max.

— Și nu-mi vine să cred că ai pus la cale toate astea.

Max ridică din umeri, rușinat.

— Știu că îți plac mult muzeele, zice el. E locul perfect în care să reconstituim visul nostru de la Metropolitan.

Tocmai am intrat într-o încăpere de la etajul al doilea, la fel de frumoasă și bogat împodobită ca aceea de dinainte, dar cu o singură mare diferență. Pe unul dintre pereții îmbrăcați în tapet luxos, de-o parte și de alta a șemineului, se află două uriașe rame aurii care dau impresia că nu încadrează nimic.

— Pare o alegere ciudată, zic eu, arătând către ramele goale.

E un aranjament pe care mai degrabă m-aș aștepta să-l găsesc în apartamentul părinților lui Sophie, lângă o sculptură uriașă în formă de hamburger.

Max, însă, pare încântat.

— Astea trebuie să fi rămas de pe vremea jafului. În anii nouăzeci, câțiva tipi, care se dădeau drept ofițeri de poliție, și-au făcut apariția la poarta muzeului după orele de program, zicând că au venit ca răspuns la un apel de urgență făcut din interior. Un paznic a încălcat regulamentul și i-a lăsat să intre. În dimineața următoare, gardianul care ar fi trebuit să-i schimbe pe cei doi din tura de noapte și-a găsit colegii la subsol, legați unul de altul cu bandă adezivă… iar câteva opere de artă neprețuite lipseau.

— I-au prins vreodată? întreb eu.

— Ziarul *Boston Globe* mai publică din când în când câte un zvon sau două… un obiect identificat într-o mică galerie din Europa sau într-o colecție privată dintr-o reședință, dar niciodată n-a ieșit la iveală vreo informație oficială.

Coborâm din nou și ajungem într-o mică sufragerie de la primul etaj. Pereții sunt îmbrăcați în tapet galben ca soarele și în tablouri reprezentând portrete ori peisaje, toate păzite de un bărbat est-european foarte solid, care poartă un cercel în ureche și un sacou, dar care nu ne ia câtuși de puțin în seamă.

— Aici ar trebui să fie lucrarea pe care o caut, zice Max, cercetând pereții. Acolo!

Îi urmăresc privirea înspre o pânză aflată în colțul îndepărtat al camerei, lângă fereastră, un tablou ce, la prima vedere, nu e deloc așa cum m-am așteptat. E mai mic decât celelalte și pictat în diverse nuanțe de gri. Nu are tutuurile de un turcoaz-strălucitor și cortinele roz-aprins ale balerinelor lui Degas, nici crinii colorați ai lui Monet. Dar, pe măsură ce mă apropii, văd că griul e presărat cu stropi de un portocaliu-înflăcărat, ce apar ca prin ceață. NOCTURNĂ, JAMES MENEILL WHISTLER, scrie pe plăcuță. Cumva liniștitoare și ușor misterioasă, e una dintre cele mai frumoase picturi pe care le-am văzut vreodată. Lasă lucrările suprarealiste ale lui Petermann! Privind în profunzime *Nocturna,* nu mă pot gândi decât la faptul că așa arată *cu adevărat* materializarea unui vis. Înțeleg de ce l-a ales Max și îl iubesc și mai mult pentru asta.

— Ești gata?

Mă întorc către Max și îl găsesc uitându-se deja la mine cu un aer amuzant, aproape precaut, de parcă ne-am gândi la același lucru. Nu reușesc să-i răspund decât dând din cap. Nu-

mi vine să cred că facem asta.

— Dă-mi voie doar să mă schimb, zice Max. Mă întorc imediat.

Eu îmi scot haina de lână și o așez în colț, sub o masă din lemn sculptat care probabil costă mai mult decât mașina noastră, scoțând la iveală o rochie de bal lungă, de culoarea prunei, pe care am găsit-o în dulapul bunicii. Nu e tocmai stilul lui Beyonce, dar îmi scoate în evidență tenul. Apoi îmi deschid caietul la visul cu Muzeul Metropolitan și cercetez paginile, ca și cum mi-aș recapitula încă o dată replicile, înainte de a intra în scenă.

Aud un zgomot, mă întorc și îl găsesc pe Max stând *în pragul ușii,* cu un aer îngrozit. Și arătând perfect într-un frac elegant.

— Ești… superbă, recunoaște el.

— Atunci ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Nimic, zice Max, oftând. Tu doar citește din jurnal, Alice.

Îmi deschid caietul și o iau de la începutul visului, descriind șampania sclipitoare, rochia de ocazie și mulțimea elegantă, până când ajung la: „Și așa mă găsește Max, stând în fața balerinelor lui Degas, în secțiunea dedicată pictorilor impresioniști.”

Când trec la partea următoare înghit în sec, dar continui:

— Și aici tu spui…

— Știu ce spun, mă întrerupe Max, cu glas scăzut și o privire blândă. Să știi că și eu pot să dansez.

Îmi cuprinde talia cu brațul. Cât de mult mi-a lipsit brațul ăsta!

— Corect, bine.

Întorc o pagină.

— Și tot trupul mi se… hai să sărim peste bucata asta.

Arunc o privire înspre chipul lui Max, care e mult prea aproape, și descopăr că își înăbușă cu greu un surâs îngâmfat. Parcă i-ar plăcea faptul că toată treaba asta e o tortură pentru mine.

— Și eu zic: „Dovedește-o!”. Iar acum, tu…

Fără să stea pe gânduri, Max mă învârte. În timp ce fac pirueta, pot să jur că văd lumini sclipitoare zburând pe alături, precum niște mici licurici care se strâng în jurul meu. Dar când mă liniștesc iar, nu mai zăresc decât strălucirea candelabrelor.

— Bun, bun, reușesc eu să spun după vârtejul de adineauri.

Îmi netezesc fusta la spate, pentru a mă asigura că nu s-a ridicat. Prin urmare sunt deja într-un echilibru precar atunci când Max mă strânge lângă el, iar eu îi simt mirosul de pe gât și închid ochii preț de o clipă.

— Iar acum tu spui…

Îi aud glasul ca de la mare distanță, așa că deschid din nou ochii.

— Arăți bine în frac, îi șoptesc cu voce stinsă, căci aproape am renunțat la scenariu.

Îmi vine să-mi lipesc nasul de gâtul lui, chiar sub ureche.

— Mersi! E cel pe care l-a purtat Beyonce la premiile Grammy.

Rostește replica de parcă ar fi obosit, de parcă și el ar fi renunțat, iar eu îi simt inima bătând sub coaste. De data asta nu râdem. Stăm pur și simplu pe loc, deoarece amândoi știm ce urmează. Și e evident că nu poate urma, suntem conștienți, pentru că el are o iubită, și pentru că suntem în viața reală, nu într-un vis, și pentru că ar însemna poate mai mult decât suntem pregătiți să înfruntăm. Jur că aud de undeva discuții în surdină și muzică simfonică, ceea ce n-are niciun sens, de vreme ce ne aflăm într-un muzeu strașnic păzit, după orele de program, iar singurii oameni de aici suntem noi, Emmet, aflat la etaj, într-o cadă din secolul al nouăsprezecelea, și paznicul, care probabil ne crede nebuni de legat.

— Ok, grozav! declar eu, mult prea tare, și îmi folosesc toată energia pentru a mă desprinde de Max.

Dar tocmai când ajung la o distanță sigură, îmi dau seama că el mă ține încă în brațe. Și cu mișcări ferme, aproape în forță, mă trage înapoi spre el, apoi mă lasă pe spate.

Și mă sărută.

Iar buzele lui au gust de biscuiți Oreo. Dar ăsta-i un gând care îmi vine mai târziu. Undeva, în adâncul minții mele, știu că atunci când o femeie primește un sărut galant, ar trebui să se lase pur și simplu sărutată. În filme nu se întâmplă mereu așa? Dar eu sunt incapabilă să joc rolul. Nimic nu mă poate împiedica să-mi ridic mâinile și să mi le afund în părul lui Max, brațele mă trag spre el, apropiindu-ne și mai mult. De parcă n-aș mai fi fost sărutată niciodată până acum. De parcă aș vrea să-l devorez. De parcă am fi ultimii doi oameni rămași pe planetă, iar sărutul ar fi singurul lucru care ne poate ține în

viață.

Max se retrage suficient cât să-și lipească fruntea de a mea.

— Mi-a fost dor de tine, îmi spune.

Și nu-mi dau seama dacă ne mai ținem sau nu de scenariu.

*

În timp ce paznicul, pe care am aflat că-l cheamă Igor, ne descuie ușa din față a muzeului Gardner, mă simt ca și cum aș fi făcut mai mult decât să vorbesc despre șampania pe care o sorbisem în vis. Mă simt ca și cum aș fi băut-o. Poate nu doar un pahar. Poate vreo douăsprezece. Când Max mă ia de mână, îmi zic: *Uite încă unul,* apoi mă uit în urmă, către ușa muzeului, și îl văd pe Igor stând în spatele ferestrei.

Îmi face cu ochiul.

Cea mai mare parte a drumului cu mașina până la laborator o parcurgem în tăcere, fiindcă mie nu-mi vine în minte nimic de spus. Mă uit pe geam și mă întreb dacă el regretă tot ce s-a petrecut, cu excepția unui singur lucru. Încă o dată, pe genunchiul meu stau două mâini, iar una dintre ele e a lui Max.

— Unde i-ai spus tatălui tău că o să rămâi peste noapte? mă întreabă el.

— I-am zis că elevii de a unsprezecea protestează baricadându-se în școală, râd eu. Aș fi putut să-i spun și că plec în Portugalia și abia dacă m-ar fi auzit. Tu ce le-ai zis alor tăi?

— Sunt plecați din oraș, zice Max. Ce nu știu, nu-i poate supăra, atâta vreme cât am mobilul deschis.

Știu că trebuie să discutăm, dar, sinceră să fiu, mă tem să nu stric momentul. Acum, doar noi doi în mașină, îmbrăcați în haine ridicol de elegante, chiar am putea fi într-un vis. Nici măcar nu ne-am da seama. Cine e de față să ne contrazică?

*

Se dovedește că Lillian e de față, atunci când ne întâmpină în holul rotund al CDV, lângă scară, ținând în mâini două pijamale din bumbac albastru (modelul standard al centrului), două periuțe de dinți și două săpunuri de voiaj. Mă simt ca în tabăra de vară. O tabără de vară foarte proastă, în care nu apuci niciodată să ieși pe afară.

— Unde-i Petermann? întreabă Max, în timp ce Lillian ne întinde produsele de toaletă.

— O să ajungă în curând, zice ea. A trebuit să participe la o strângere de fonduri. Între timp, sunt eu la datorie. Dacă aveți

nevoie de ceva, trebuie doar să mă strigați.

— Mersi, Lillian, zice Max.

— Cu plăcere, răspunde ea, aruncându-mi o privire poznașă atunci când Max se întoarce pentru o clipă cu spatele.

Îi întorc privirea. *Ce?* Cum e posibil să fi aflat?

Dar când intru în baie îmi dau seama cum. Sunt varză. Părul meu arată de parcă tocmai m-aș fi trezit după un somn de douăsprezece ore, iar o roșeață mi se întinde în jurul nasului și al obrajilor, fără îndoială de la barba puțin crescută a lui Max.

Dar asta nici măcar nu e partea care atrage cel mai mult atenția. Apropo de obrajii mei, aceștia strălucesc. Nu ca și cum tocmai aș fi alergat zece kilometri, ci mai mult, ca și cum tocmai aș fi înghițit zece licurici. Hotărât lucru, sunt luminată din interior, iar ochii îmi par mari și rotunzi.

Se pare că dragostea te înfrumusețează.

Îmi pun pijamaua, mă spăl pe față și pe dinți, apoi îmi pieptăn părul cu degetele, astfel încât să aibă din nou un aspect parțial decent. Apoi Max și cu mine intrăm în „păstăile” noastre alăturate.

— Mi-aș dori să te pot ține de mână, recunoaște Max după ce ne cuibărim.

— Și eu, îi răspund.

— Vrei să-ți spun o poveste? mă întreabă.

Zâmbesc.

— Da, te rog.

— Ok, zice Max. Într-o zi, un băiețel stătea pe podeaua sufrageriei lui, jucându-se cu niște camioane. Vruum!

Max imită cu entuziasm sunetul.

— Îl împinge pe unul dintre ele pe covor, dar acesta se duce prea departe, în spatele canapelei. Și apoi, în mod miraculos, camionul țâșnește drept înapoi. Uimit, băiețelul se uită după canapea și găsește o fetiță cam de aceeași vârstă cu el, cu o tunsoare foarte atrăgătoare tip castron, care construiește un uriaș castel din Lego. Ea îl întreabă dacă vrea să se joace, după care bagă în gură un cub Lego, informându-l că, dacă îi e foame, piesele sunt făcute din ciocolată.

Max face o pauză, iar vocea lui capătă un ton mai blând.

— Băiețelul nu s-a mai simțit în viața lui atât de fericit. Construiesc împreună un castel incredibil din ciocolată, cu dragoni, soldați și un șanț de apărare umplut cu lapte. Apoi

adorm unul lângă altul. Băiatul se trezește în sufrageria lui și, cu toate că nu mai există niciun castel și nicio fetiță, se simte în continuare la fel de fericit. Și știe că o s-o revadă.

— Fetița eram eu? îl întreb, căscând.

— Tu erai, zice Max, cu glasul ușor răgușit. Prima dată când ne-am întâlnit.

— Îmi place povestea asta, oftez eu.

— Ne vedem curând, Alice! mormăie Max.

— Ne vedem curând! îi spun la rândul meu.

Și ne cufundăm într-un somn liniștit.

11 octombrie

— Deci cum ți s-a părut Nocturna? *mă întreabă Isabella Stewart Gardner.*

Stăm una în fața celeilalte, în cada ei goală, complet îmbrăcate și sorbind din două milkshake-uri de ciocolată.

— Mi s-a părut că e cel mai frumos tablou pe care l-am văzut vreodată, zic cu răsuflarea tăiată, după ce am înghițit o porție mare de înghețată, având grijă să n-o vărs pe rochia mea de bal de culoarea prunei.

Isabella e îmbrăcată la rândul ei într-o rochie de catifea verde-închis.

— Mă bucur foarte mult că ți-a lăsat impresia asta, răspunde ea.

— Și eu, adaugă Emmet Lewis.

Stă așezat într-un colț, pe un fotoliu cu spătar înalt, îmbrăcat într-un costum albastru-verzui, răsfoind o carte intitulată Tweed, tweed și mai mult tweed!

— Haide! zice Isabella, ridicându-se brusc din cadă și întinzându-mi o mână. Vreau să-ți arăt cea mai recentă achiziție a mea.

Ridicându-ne poalele rochiilor până în dreptul gleznelor, ca să nu ne împiedicăm, coborâm în vârful picioarelor scara de la etajul al treilea al muzeului Gardner, dar când ajungem la baza treptelor, văd că ne-am întors în Muzeul Metropolitan, în secțiunea dedicată pictorilor impresioniști.

— Nu-i așa că e adorabil? mă întreabă Isabella, arătând către un tablou ce înfățișează o strălucitoare câmpie înverzită, pe care un balon mov cu aer cald e priponit de pământ. Abia a sosit.

— E impresionant! zic eu.

Chiar are ceva extraordinar, dar nu-mi pot da seama exact ce. Culorile și detaliile sunt atât de clare, încât par aproape vii.

— Atinge-l! mă îndeamnă Isabella.

— Ești sigură? șovăi eu. E împotriva regulamentului.

— Alice, eu fac regulamentul, spune Isabella. Și insist. N-ai văzut nici jumătate din tablou.

Mușcându-mi buza, întind o mână ca să ating pictura și descopăr că, brusc, mă aflu în ea. Iar mâna pe care am întins-o s-a așezat pe obrazul lui Max, care stă în coșul balonului cu aer

cald.

— Vrei să mergem la o plimbare? mă întreabă el, cu un zâmbet primitor întipărit pe chip.

— Ok, îi spun, luându-l de mână și urcând în coș.

— Lillian, faci tu onorurile? întreabă Max.

Lillian apare ținând în mână o uriașă foarfecă din aur și taie cu ușurință sfoara balonului. Și uite așa ne ridicăm, sus, sus și departe, la început încet, apoi puțin mai repede. Mă uit în jos și văd că sub noi nu se mai întinde un câmp, ci orașul Boston. Parcul Fenway, emblema Citgo, cupola strălucitoare a unei clădiri de stat și râul Charles, șerpuind prin întregul oraș. Totul e scăldat în lumina caldă a amurgului.

— Unde mergem? întreb.

— Înapoi pe nor, răspunde Max. Să terminăm ce-am început.

Vine prin spate și îmi cuprinde umerii cu brațele, aplecându-se pentru a-și sprijini capul de omoplatul meu. Eu mă îmbujorez.

— Nu e obligatoriu să ne întoarcem pe nor, îi spun.

— Nu e? exclamă Max și mă răsucește cu fața către el.

— Nu.

Emoționată, trag aer în piept și ridic ochii către Max.

— Grozav! spune el. Pentru că muream de nerăbdare să fac asta toată noaptea.

Apoi îmi așază o mână pe ceafă și se apleacă să mă sărute.

20. Se contopesc

În dimineața următoare, când suntem conduși în biroul lui Petermann, sunt uluită să-l văd îmbrăcat în altceva decât în echipament sportiv, dar și ușurată să constat că totul e la fel de ciudat. Max și cu mine nu suntem singurii din cameră îmbrăcați în pijama. A lui Petermann e din mătase albastru-cobalt.

— Bună dimineața, somnoroșilor! zice el, scoțându-și ochelarii și lăsând jos hârtia. Vă rog, luați loc și serviți-vă.

Pe biroul lui sunt întinse diverse mâncăruri pentru micul dejun. Plăcinte pregătite cu lapte, chifle cu scorțișoară, covrigi și cornuri. Cu alte cuvinte, paradis. Lillian intră cu un aer obosit, împingând un cărucior pe care se află câteva cești zornăitoare.

— Vrea cineva cafea? întreabă Petermann, arătând către cărucior, iar eu și Max ridicăm mâinile cu nerăbdare.

— Toate astea sunt pentru noi? întreb, sincer emoționată.

— Alice are o slăbiciune pentru produsele de patiserie, intervine Max, iar eu dau din cap cu entuziasm.

— E răsplata voastră pentru că ieri ați muncit din greu, zice Petermann, sprijinindu-se de birou și încleștându-și mâinile. Cred că a meritat cu adevărat, pentru că ați dormit adânc toată noaptea și, mai mult, activitatea voastră cerebrală a fost peste măsură de intensă. Acum mor de nerăbdare să aud ce s-a întâmplat!

Max a uns deja un covrig cu brânză topită și a mușcat zdravăn din el, așa că încep eu, zâmbind când observ că prietenul meu mi-a pus jumătate din covrigul lui pe farfurie. E ceva primitiv în gestul ăsta, ca și cum am fi oameni preistorici, iar el ar fi plecat la vânătoare, ar fi ucis un covrig și l-ar fi adus acasă pentru mine.

— Păi, iar am visat balonul cu aer cald, încep eu să explic.

— Nu! mă întrerupe Petermann, dând agitat din mână. Nu, nu! Mai devreme. Ia-o de la început, de când erați treji. Începe cu reconstituirea și pornește de acolo.

Ezit și mă uit spre Max.

— Totul? întreb.

Însă Max se mulțumește să dea din umeri, ca și cum s-ar întreba *de ce să nu-i zicem?* iar Petermann insistă. Așa că, de data asta, nu mai omit nimic. Îi povestesc despre Emmet,

despre cada cu picioare în formă de gheare, despre obiectele de artă furate, despre *Nocturnă* și cum am stat în fața ei, pentru ca apoi să reconstituim tot visul… îi spun chiar și despre sărut. La ultima parte las ochii în jos, căci mi se pare ciudat să vorbesc despre asta de față cu doctorul Petermann, dintre toți oamenii. Dar el nu pare deranjat.

— Probabil că ideea dumneavoastră a funcționat, zic eu. Pentru că în clipa aceea totul părea cât se poate de real. Chiar auzeam muzica simfonică din visul cu Muzeul Metropolitan.

— Și eu la fel, adaugă Max. Iar buzele tale aveau gust de biscuiți Oreo.

— Alte tale la fel!

Sunt așa de entuziasmată, că practic țip, iar Max izbucnește în râs, se întinde și își așază ușor mâna pe ceafa mea, strângându-mă cu afecțiune. Dar Petermann nu pare încântat.

— Sunt derutat. Vrei să spui că în visul tău buzele lui aveau gust de Oreo?

— Nu, scutur eu din cap. Mă rog, da, în visul pe care l-am avut prima dată, dar și în viața reală.

Petermann se încruntă.

— Presupun că ar fi stupid să vă întreb dacă ieri ați consumat în realitate vreun biscuit Oreo.

Max și cu mine clătinăm din cap.

— Ce-i? întreabă Max.

— Nu sunt sigur, răspunde Petermann, bătând cu degetele în masă. A mai trăit vreunul dintre voi așa ceva până acum? Un moment în care ceva din vise pare să se strecoare în realitate?

Întrebarea îmi zbârlește părul de pe mâini.

— Eu am mai trăit, spun cu băgare de seamă, apoi îi vorbesc despre apariția lui Sergio și a Brunildei la fereastra mea și despre urmele uriașe lăsate de Jerry. Tu? îl întreb pe Max.

El dă din cap în semn de încuviințare.

— Papagalii m-au urmărit și pe mine. Alaltăieri stăteau cocoțați pe bara porții în timpul unui meci și izbucneau în urale când dădeam gol. Iar ieri, când m-am dus să iau rufele din mașina de spălat și să le bag în uscător, am scos o rățușcă de cauciuc dintre haine.

— Ca în visul cu mașina de spălat, șoptesc eu. Eu am văzut una pe râul Charles, acum câteva săptămâni.

— A mai trăit vreunul dintre voi această… „hemoragie a

viselor”, ca să-i zicem așa, înainte să vă întâlniți în realitate? ne întreabă Petermann.

Max și cu mine clătinăm iar din cap amândoi.

— Se contopesc, zice Petermann în șoaptă.

— Ce? întrebăm noi doi la unison.

— Încă nu vreau să vă alarmez, răspunde doctorul. Dar mă tem că acum, după ce v-ați cunoscut în viața reală, e posibil ca mințile voastre să nu mai fie în stare să deosebească realitatea de vise. Cu cât povestea asta durează mai mult, e posibil ca, dacă nu reușim să vă împiedicăm să vă visați unul pe altul, vouă să vă fie imposibil să faceți diferența dintre momentele în care sunteți treji și vise.

Face o pauză și se apleacă în față.

— Și, încet, încet, s-ar putea să pierdeți complet controlul asupra realității.

— Adică să înnebunim? întreb eu.

Mâna lui Max, care mai devreme se juca în părul meu, i-a căzut în poală.

— N-are nicio logică, spune el.

— Privește în jur, Max! zice Petermann. Ce anume din toate astea are vreo logică?

*

— O să fie bine, îi spun lui Max în timp ce ne îndreptăm către mașina lui.

E încă foarte devreme, nici măcar ora opt dimineața, iar curtea e complet goală. Max încă mă ține de mână, dar nu m-a mai privit drept în față de când Petermann ne-a spus teoria lui.

— O s-o scoatem noi la capăt. Petermann o s-o scoată la capăt.

Mă opresc, așteptându-l să-mi dea un semn că m-a auzit. Ca un gentilom ce e, Max nu se duce la portiera lui, ci vine mai întâi la a mea și mi-o deschide.

— Știu că o s-o scoatem la capăt, zice el, punându-și mâinile pe umerii mei. Aș vrea doar să nu mai fie totul atât de complicat. Acum ar trebui să învăț pentru un examen la istorie, în schimb eu îmi fac griji că visele încep să-mi controleze mintea. Știu că e o prostie, dar, într-un fel, mi-aș dori ca balonul din visul de azi-noapte să nu fi coborât niciodată pe pământ.

— De ce? Ce s-a întâmplat în balon? îl întreb, prefăcându-mă

nedumerită.

— Oh, nu-ți amintești? zice Max, intrând în joc. Te-ar ajuta să-ți împrospătez memoria?

— Nu doar că m-ar ajuta, ar fi important, spun eu, îndreptând un deget către el. De fapt, ar fi crucial pentru cercetare ca…

Dar nu apuc să-mi sfârșesc fraza, pentru că Max deja mă sărută. Mă retrag, simțindu-mă dezorientată.

— Uneori, când mă săruți, simt că mă desprind de pe pământ, spun eu.

Apoi văd expresia de pe chipul lui Max. Se uită îngrozit spre pământ. Cobor și eu ochii și îmi dau seama că *suntem* realmente lipsiți de greutate. Plutim. Doar un pic, doar la vreo treizeci de centimetri deasupra solului. Dau din picioare și, dintr-odată, *buf,* suntem aruncați înapoi pe pământ, unde ne sprijinim de mașină pentru a nu ne lua din nou zborul. Inima îmi bate atât de repede, încât am impresia că s-ar putea să-mi sară din piept și simt că-mi vine să vomit.

— Ai văzut asta? întreb.

— Da, răspunde Max, gâfâind.

— Noi tocmai am…

— Da, spune el, dând din cap. Și cred că s-ar putea să fi fost din vina mea.

— Cum să fie vina ta?

— Păi, am zis că n-aș vrea să mai cobor din balon… așa că am început să urcăm.

Max mă privește îngrozit. Îi iau mâna și i-o strâng cu putere.

21. Bună

Capul lui Oliver se ivește cu susul în jos deasupra creștetului meu, având o expresie întrebătoare pe chip, dar nu pot auzi ce îmi spune din pricina versurilor formației *The Cure*, care îmi răsună în urechi, așa că îmi scot căștile. Dacă nu sunteți familiarizați cu stilul post-punk sau cu noul val al muzicii de la sfârșitul anilor ’70, vă recomand cu căldură să îndreptați asta, mai ales dacă sunteți îndrăgostiți până peste cap.

— Ce-i? întreb eu, alegând să nu mă ridic de la locul pe care îl ocup în curte, cel în care mi-am irosit toată ora liberă, nefăcând altceva decât să mă uit la frunze.

Jur că un anume copac își tot schimbă culoarea din obișnuitul lui roșu ca focul în diverse nuanțe de mov și roz-aprins, lucru pe care îl pot pune pe seama faptului că tot ațipesc și mă trezesc. Sau a faptului că, știți voi, așa cum spunea și Petermann, îmi pierd contactul cu realitatea.

— Am zis: ce mai faci? repetă Oliver, continuând să stea deasupra mea, cu buclele căzându-i peste față ca în prima zi în care ne-am întâlnit.

— Poți să fii mai precis?

El se întinde lângă mine.

— Ai un zâmbet ciudat, îmi spune. De parcă ai avea un secret pe care nu-l mai știe nimeni.

Am un secret pe care îl mai știe doar o singură persoană.

— Ah! exclam eu, încercând să adopt un aer mai serios. Nu mi-am dat seama.

Ba mi-am dat seama. Tata mi-a spus același lucru la micul dejun, când mi-am ridicat ochii din cerealele mele Cheerios și l-am găsit privindu-mă într-un fel straniu. A trebuit să-i acopăr fața cu cutia de cereale, pentru că nu mai înceta cu privitul. Zâmbesc ca o idioată de când m-am trezit, pentru că nu-mi pot abate gândurile de la sărut. Sau de la sărutul de azi-noapte, din visul nostru. Sau de la sărutul de ieri, din muzeul Gardner. Atâtea săruturi și toate incredibile. Știu că ar trebui să mă simt vinovată și zău că o parte din mine așa se simte. Dar o altă parte, una mai mare… se simte grozav. Ca și cum mi-ar fi venit inima la loc. Nu vreau să-i fac rău lui Celeste. A fost foarte prietenoasă cu mine. Însă nu-mi pot stăpâni sentimentele și nici Max nu poate. Sinceră să fiu, mă întreb dacă nu cumva am

sentimentele astea pentru că, tehnic vorbind (și iertați-mă că par imatură), eu l-am văzut prima. A fost mai întâi al meu.

— E vorba despre Wolfe? zice acum Oliver. Te rog, spune-mi că nu e vorba despre Wolfe.

— Nu e vorba despre Max, răspund eu. De ce mă întrebi asta?

— Pentru că e chiar aici, zice Oliver, ridicându-se și sprijinindu-se în coate.

— Bună! zice Max de undeva de deasupra noastră.

— Bună! îi răspund cu un chicotit care mă face să mor de rușine și îmi dau părul la o parte de pe față.

— Bună! intervine Oliver pe un ton bănuitor pe care nici măcar nu încearcă să-l ascundă.

— *Salut!* strigă Celeste și ne întoarcem toți către ea.

Iubita lui Max stă cu mâinile în șolduri în mijlocul curții, la câțiva metri distanță de noi.

— E adevărat? întreabă ea, mușcându-și puțin obrajii, în vreme ce se uită la Max.

— Ce să fie adevărat? spune el, încordându-se.

— Voi doi, răspunde fata, cu ochii la el, dar dând din cap către mine. Trebuie să recunosc că am cam avut niște bănuieli. Îmi dădeam seama că te porți ciudat în preajma ei, dar n-am crezut că într-adevăr o să...

Se oprește și se uită în jos, clătinând din cap.

— Despre ce vorbește? îmi șoptește Oliver, dar eu nu mă clintesc.

— Unde ai fost ieri? îl întreabă Celeste pe Max, iar ochii i se umplu de lacrimi.

Max nu face decât să se uite la ea, cu un chip ca de piatră. Urmărindu-l, îmi dau seama de ce lumea l-ar putea considera ticălos sau nepăsător. Dar deja îl cunosc prea bine. Se închide în sine. E speriat.

— Treaba e, continuă Celeste, că mie mi-ai spus că trebuie să mergi la nu știu ce eveniment cu mama ta. Un eveniment stupid, cu niște foarfeci uriașe și cu o panglică mare pe care o detești. Deci, acolo ai mers?

Max deschide gura, ca pentru a vorbi, dar nu scoate niciun sunet.

— Acolo ai fost? întreabă ea din nou, cu glas frânt.

Îmi vine să-mi îngrop fața în palme. Max răsuflă.

— Nu, recunoaște el în cele din urmă.
Celeste rămâne cu gura căscată.
— Deci e adevărat. Când Francesca Dello Russo mi-a dat un mesaj azi-dimineață și mi-a spus că tocmai v-a văzut pe voi doi sărutându-vă într-o curte de la MIT, în timp ce ea își făcea alergarea de dimineață, am zis: nu se poate! Probabil că se înșală. Dar în adâncul sufletului știam că are dreptate.
Acum Celeste se uită spre mine.
— Am fost drăguță cu tine! Te-am *simpatizat,* Alice!
— Celeste! încep eu, neștiind ce o să-mi iasă pe gură. N-am vrut să-ți facem niciun rău. Noi doar…
Dar Max mă întrerupe.
— E vina mea, spune el. Nu da vina pe Alice. Eu am sărutat-o pe ea. Dar pur și simplu s-a întâmplat… noi… eu n-am voit să se-ntâmple așa ceva.
Acum e rândul meu să mă uit cu uimire la Max. Știu ce vrea să spună, e adevărat că pur și simplu s-a *întâmplat.* Muzica simfonică, tabloul, rochia mea, pirueta… și, da, totul a fost puțin cam neclar, ca într-un vis. Dar nu s-a sfârșit acolo. Au mai existat și drumul cu mașina până la CDV, și ținutul de mână. Poveștile dinainte de culcare și sărutul de azi, din curte. Un lucru e sigur: aseară și azi, eu l-am sărutat pentru că așa mi-am dorit. Credeam că și el a făcut la fel.
— N-ai intenționat să mă săruți? îl întreb.
— De parcă așa-i mai bine! spune cu dispreț Celeste, dând să ne întoarcă spatele. Și, apropo, pe viitor v-aș fi foarte recunoscătoare dacă amândoi ați avea amabilitatea de a nu-mi mai vorbi niciodată.
Se îndepărtează cu pași apăsați și abia în clipa aceea îmi dau seama că toată curtea se holbează la noi. Max nu se duce după ea, dar nici către mine nu se întoarce. Doar rămâne pe loc preț de câteva clipe, părând buimăcit, apoi o pornește către hangarul pentru bărci. Eu mă întorc către Oliver și observ că deja a plecat de mult.
După toate semnalele confuze și toate emoțiile, după RMN-uri, EEG-uri și reconstituiri de vise, credeam că începem să pricepem. Nu doar partea științifică… pe noi înșine. Dar nu e așa. Nu suntem mai aproape de a înțelege decât eram în prima zi în care am ajuns aici. În timp ce oamenii din curte reîncep să murmure, fără îndoială bârfind despre cât sunt de îngrozitoare,

îmi pun din nou căștile în urechi și plec pe nesimțite, pentru a mă ascunde într-un loc în care nimeni să nu mă vadă plângând.

22. Nu e iubitul tău

Tocmai vărs niște pământ de flori în grădina bunicii, oprindu-mă pentru a-l goni pe Jerry de lângă un melc pe care îl adulmecă, atunci când îmi zbârnâie telefonul. Inima începe să-mi bată ceva mai tare în clipa în care mă uit dacă e un mesaj de la Max, dar nu e. E vorba despre mama. Se pare că am uitat despre alerta Google pe care am instalat-o acum câțiva ani. Când am înțeles noi despre ce e vorba cu alertele Google, majoritatea prietenilor mei și-au ales vedete de televiziune sau cântăreți pop. *Cu cine se întâlnește ea acum? Ce și-a cumpărat de la supermarket?* Dar mie mama mi se părea la fel de greu de găsit ca oricare altă celebritate, poate chiar mai greu. Alerta pur și simplu n-a dat rezultate niciodată… până acum.

PRIMATOLOGUL MADELEINE BAXTER
VA PARTICIPA LA UN MITING DIN D.C. DEDICAT MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR ȘI VA VORBI LA MUZEUL SMITHSONIAN DESPRE ROLUL DEFRIȘĂRILOR ÎN ACCELERAREA DISPARIȚIEI UNOR SPECII ȘI ÎN SCHIMBĂRILE CLIMATICE

Mă holbez uluită la telefon, apoi îl bag la loc în buzunar și intru în casă, unde tata citește revista *Național Geographic* în sufragerie. El îmi vorbește până să apuc eu să deschid gura.

— Știai că în anumite culturi indigene din Papua Noua Guinee cartofii dulci sunt considerați sacri?

— Nu știam, zic eu. Dar, tată…

— Dacă un om culege un cartof uriaș din recolta sa, trebuie să i-l dea vecinului său, făcându-l astfel de rușine, până când vecinul reușește să cultive el unul mai mare…

— Tată! insist eu.

— Nu știu dacă măcar îi *mănâncă* vreodată! strigă el. Chiar te face să te mai gândești la felul nostru de mâncare preferat pentru Ziua Recunoștinței, nu-i așa?

— *Tată!* practic zbier eu.

Azi n-am chef de informațiile lui din seria *Știați că…*

— Scuze, da?

Ridică ochii spre mine, de parcă m-ar vedea pentru prima dată. Acum că i-am captat atenția, fac o pauză. N-o să-i placă

treaba asta. Trag aer în piept și mă hotărăsc să intru direct în subiect.

— Știai că Madeleine vine în D.C.? întreb.

Chipul tatei trece într-o clipă de la o expresie fericită, la una întunecată, apoi la una perfect controlată.

— Mi-aș dori să-i spui pur și simplu *mama,* zice el.

Când vede că nu-i răspund, mă întreabă.

— De unde știi?

— Am o alertă Google pentru informațiile legate de ea, spun eu pe un ton neutru.

Cu cât sunt mai directă, cu atât mai puține șanse are să mă abată de la subiect.

— Înțeleg… zice tata, lăsând jos revista și strângându-și îngândurat mâinile în poală.

— Crezi că o s-o vedem? îl întreb.

— E posibil, răspunde el, uitându-se la ceas, pe fereastră, oriunde altundeva, doar la mine nu.

— Posibil? exclam eu.

Și îmi vine să adaug: *E posibil ca mama mea să se hotărască să dea o raită pe-aici pentru a-și vizita fiica pentru prima dată în ultimii zece ani?* Dar nu rostesc partea asta.

— Sigur, bineînțeles, spune tata, uitându-se din nou în revista lui. Ar trebui să-i dăm un e-mail și să verificăm.

— Vrei să spui că tu o să-i dai un e-mail? întreb.

Știu că sunt obraznică, dar de ce să fie responsabilitatea mea? El e tata. El trebuie să aibă grijă de mine. El trebuie s-o poată întreba pe mama când vine acasă.

— Sigur, zice tata, întorcând o pagină din revistă. Pot să fac asta.

Se exprimă deliberat vag, fără a-și lua niciun angajament. Iar mie îmi vine să urlu. La el, pentru că mă dezamăgește, pentru că nu-i în stare să discute despre ceva atât de important. La mama, în primul rând pentru că e o mamă atât de nepricepută și pentru că nu mi-a fost niciodată alături atunci când am avut nevoie de ea. La Max, pentru că a spus că nu m-a sărutat intenționat și pentru că a plecat din curte, abandonându-mă.

Și la toți, pentru că m-au lăsat singură.

*

— Vrei s-o lași mai moale cu săpăliga aia? îl aud pe Oliver spunând din spatele meu.

Stau ghemuită deasupra pământului din grădina bunicii, sădind plante suculente care să crească într-un cadru răcoros, pentru peretele din laboratorul științific. Dar acum, când mă uit, mi se pare că am făcut mai mult rău decât bine. N-am plantat cine știe ce, mai mult mi-am înfipt cu sălbăticie săpăliga în pământ.

— Scuze.

Mă uit peste umăr la Oliver.

— O dimineață grea. De fapt, tu ce ai de gând să faci azi? În clipa de față chiar mi-ar prinde bine o aventură.

Mă ridic, îmi șterg mâinile pe genunchi și abia acum văd că ceva e în neregulă cu Oliver. Nu s-a mișcat din dreptul porții și stă puțin cam țeapăn, cu mâinile încleștate pe lângă corp.

— La drept vorbind, nu, zice el. Nu pentru asta sunt aici. Voiam să…

Se oprește, frustrat, apoi încearcă din nou.

— Alice, cum ai putut să faci ce-ai făcut?

Eu oftez.

— Știu. Oliver, pot să explic. Visele…

— Ce, visele te-au *silit* s-o faci, Alice? Acum visele îți controlează mintea? Te-am crezut când mi-ai spus că tu și Wolfe vă visați unul pe altul. Dar pe asta nu pot s-o cred.

Oliver mă privește încruntat, cu umerii încordați. Niciodată nu s-a mai uitat așa la mine.

— Oliver!

— El nu e iubitul tău, Alice!

— Știu asta, încep eu.

— Nu e al tău, Alice! E al lui Celeste. Iar Celeste e un om de treabă, nu merită așa ceva. El e al ei. Nu al tău.

— Dar a fost al meu! urlu eu în cele din urmă. A fost *al meu.* Ani de zile. De când mă știu, a fost al meu. Cel mai bun prieten al meu, iubitul meu. Partenerul meu.

Nu pot să mă opresc pur și simplu, spun, dându-mi brusc seama că nu lui Oliver aș vrea să-i strig toate astea.

Persoana la care aș vrea să țip e Max. Dar când rostesc vorbele cu voce tare, îmi mai dau seama și că, în vreme ce ele descriu exact sentimentele mele pentru Max, ilustrează întocmai și sentimentele lui Max pentru mine. Asta încerca el să-mi spună în seara aceea, în lift. Că uneori nu poți să te oprești pur și simplu, chiar dacă știi că greșești.

— Oamenii nu-și pot opri sentimentele pentru că le spune cineva s-o facă, îi zic acum lui Oliver, pe un ton mai calm decât înainte. Tu n-ai cum să înțelegi.

— Ba da, chiar înțeleg, spune el, fără să mă privească în ochi.

Acum pricep că în micuța grădină cu plante suculente se află două inimi frânte. Iar dacă sentimentele mele pentru Oliver au fost unele nevinovate, nu înseamnă că și ale lui au fost la fel.

— Promit că o să îndrept lucrurile cu Celeste, mâine la prima oră. Merită ceva mai bun, îi zic lui Oliver.

Apoi mă uit la el până când îmi întâlnește în sfârșit privirea, moment în care adaug:

— Și tu la fel.

Oliver flutură din mână ca și cum ar fi o nimica toată.

— Nu contează, zice el, zâmbind. O să-mi treacă.

— Sunt sigură.

— Dar tu trebuie să-i spui lui Sally Segway. Pentru că nu mai suport s-o văd tânjind după Frank, adaugă el. Mă scoate din minți!

În după-amiaza aceea, când Oliver părăsește grădina, îl văd cum e cât pe ce să se ciocnească de o bătrână pe trotuar. Precum un nobil din secolul al nouăsprezecelea, el se dă la o parte, apoi face o plecăciune grațioasă, urându-i femeii să aibă o după-amiază frumoasă. Ea zâmbește încântată. Oliver îmi face cu ochiul.

Dacă aș ști ce e mai bine pentru mine, dacă aș fi altcineva, m-aș îndrăgosti de el. Pentru istețimea și farmecul lui, pentru spiritul lui de aventurier. Pentru felul în care are grijă de mine și pentru că nu se teme să spună ce-și dorește.

Dar, din păcate, nu sunt altcineva. Sunt eu însămi. Și, din păcate, sunt silită să țin seama de faptul că Max Wolfe există pe lume. Și, din păcate, nimeni altcineva nu mai are vreo șansă.

23. Erau niște păsări foarte deștepte

— Stai să văd dacă am înțeles corect, zice Sophie. Tu și cu Max sunteți îndrăgostiți de ani de zile și, în sfârșit, v-ați sărutat în viața reală. Dar în viața reală el e împreună cu Celeste. Iar acum Celeste e furioasă pe tine și Oliver e la fel, pentru că el te iubește, dar tu nu-l iubești pe el, tu îl iubești pe Max, cu care, întâmplător, nici n-ai mai vorbit de două zile.

— Aș da orice să-ți zic că măcar o părticică din ce ai spus nu e adevărată, zic eu la telefon.

— Dumnezeule! exclamă Sophie. În ultima vreme, cea mai mare provocare cu care mă confrunt eu e să-l determin pe tipul cel nou dintr-a unsprezecea, Marco Medina, să observe că exist.

— Oh, nu! gem eu. Ce-ai mai făcut?

O iubesc pe Sophie, dar ea nu are prea mult tact și e extrem de încrezătoare în sine. O combinație nu întotdeauna câștigătoare.

— Mama m-a sfătuit să continui pur și simplu să-l salut, așa că asta am făcut, spune Sophie.

— Nu sună prea rău.

— S-ar putea să fi fost puțin prea agresivă, recunoaște ea. Alaltăieri mai că n-a rupt-o la fugă când l-am salutat. Știi tu, ceva de genul *Bună!*

Ultimul cuvânt îl zbiară în telefon.

— Oricum, n-ai uitat că vin în vizită, nu? mă întreabă ea.

— Sigur că nu! îi spun, amintindu-mi să mă întorc la ultimul nostru schimb de e-mailuri și să văd când vine.

— Grozav! spune ea, entuziasmată. Abia aștept să văd toată drama pe viu.

*

Miercuri după-amiază, Celeste nu vine la Clubul Terariilor, ceea ce îmi provoacă o stare de greață.

— Dă-i drumul, mănâncă-mă! murmur către planta carnivoră. O merit!

Dar apoi Parker ne dă drumul să plecăm, iar eu ies din seră și o găsesc pe Celeste așteptându-mă lângă Frank, moment în care mă apucă din nou greața.

— E foarte probabil să te ucidă, remarcă Jeremiah când trece pe lângă mine cu caracteristicul lui mers grăbit, în drum către

mama lui, care îl așteaptă într-un BMW alb, parcat lângă bordură.

— De unde știi? mă răstesc.

— Toată lumea știe, răspunde Jeremiah. Până și eu.

— Calmează-te! îmi spune Celeste când mă apropii.

Stă cu o mână în șold și e îmbrăcată într-o ținută uimitoare: jambiere din piele neagră și un pulover larg, din lână gri.

— Arăți ca un cățeluș care a făcut ceva rău.

— Asta pentru că am făcut, mărturisesc eu.

— Sigur că da, răspunde calm Celeste. Dar singurul lucru mai grav decât să te săruți cu iubitul altei fete e s-o transformi pe acea fată într-un dușman de temut. Nu-i frumos să te victimizezi.

Mi-aș dori din suflet să nu se comporte atât de matur. Mi-ar face viața mult mai ușoară.

— Știu, spun eu. Habar n-ai cât de rău îmi pare pentru ce s-a întâmplat.

Și atunci înțeleg de ce a spus Max ce a spus. Pentru că *îmi pare* rău de-adevăratelea. Și lui la fel. Indiferent ce sentimente avem noi unul pentru celălalt, n-avem dreptul să-i facem așa ceva unei fete cum e Celeste.

— E pur și simplu ciudat, credeam că pot să reperez fetele ca tine, zice ea. Hoațele de iubiți. Se poartă ca și cum ți-ar fi prietene, dar întotdeauna îți cam dai seama că mint, știi de fiecare dată că nu îți sunt alături sută la sută. Au alte planuri, un alt scop, iar tu ești doar o proptea care le ajută să-l atingă.

Lasă mâna în jos și, cu un gest absent, sună de câteva ori din clopoțelul lui Frank, în timp ce își alege cuvintele potrivite.

— Dar nu e cazul tău. Tu sincer nu mi-ai părut o astfel de persoană. Chiar începusem să cred că am putea fi prietene. Prin urmare nu vreau să te iau la bătaie, vreau doar să știu… ce s-a întâmplat? Ca să-mi pot îndrepta imaginea despre lume și să mă pot întoarce liniștită la Clubul Terariilor.

— Pe cuvântul meu de onoare că nu sunt genul ăla de fată, îi zic eu. Știu că așa par, pentru că am făcut ce am făcut, dar…

Îmi mușc buza, simțindu-mă frustrată. E prea greu de explicat.

— Poți să vii cu mine?

— Unde? mă întreabă Celeste.

— Trebuie să-ți arăt ceva. Povestea o să pară ridicolă fără

nicio dovadă.

*

— Asta voiai să-mi arăți? întreabă Celeste când ne apropiem de rotonda CDV. O clădire veche și înfricoșătoare din mijlocul MIT? Ce-o să faci, o să mă răpești și o să mă ascunzi aici, ca să-l ai pe Max numai pentru tine?

Trage adânc aer în piept.

— Scuze, am o imaginație destul de activă. Tinde să-i alunge pe oamenii care ajung să mă cunoască.

— De fapt, asta explică multe, zic eu, întrebându-mă dacă Max preferă un anume gen de fete.

Atunci observ afișul de un portocaliu-aprins, lipit de ușile din față ale CDV.

ACEASTĂ PROPRIETATE ESTE ÎNCHISĂ DIN ORDINUL PRIMĂRIEI ORAȘULUI BOSTON ȘI TOATE ACTIVITĂȚILE DIN INTERIORUL EI AU FOST SUSPENDATE PE DURATA ANCHETEI
– PRIMĂRIA ORAȘULUI BOSTON

— Ce naiba? exclam eu.

Am fost aici acum trei zile.

— Serios vorbind, de ce ne aflăm aici? întreabă Celeste. Ai la dispoziție două minute să mă lămurești, după care plec.

Preț de o clipă, încremenesc. E un dezastru! Aveam nevoie să-i arăt lui Celeste CDV-ul, ca să mă creadă. Poate că Oliver m-a crezut fără nicio dovadă, pentru că Oliver e Oliver. Dar nu și Celeste. Deja i-am dat destule motive să se îndoiască de mine. Recapitulez în minte variantele pe care le am. Aș putea s-o bag înăuntru pe furiș, dar nu pare o idee înțeleaptă, acum când afară există un avertisment oficial din partea poliției.

Chiar în clipa aceea o zăresc pe Lillian ocolind clădirea și mă gândesc că nu e totul pierdut. Însă ea se răsucește și pornește în direcția opusă atunci când mă vede.

— Lillian! o strig eu și, văzând că nu se întoarce, mă reped s-o prind din urmă. Lillian! Ce se întâmplă?

O apuc de eșarfa supradimensionată pe care o poartă și o învârt ca pe o mumie, până când ajunge cu fața spre mine.

— Au! exclamă ea, îndreptându-și eșarfa. Nu aveam de gând să intru prin efracție sau ceva. Trebuia doar să-mi iau câte ceva

de la birou. Voiam să intru și să ies repede. Ne-au dat afară ieri, fără absolut niciun avertisment.

— De ce? întreb.

— Petermann, răspunde Lillian.

Îi scuipă numele ca pe o boabă de strugure stricată, de parcă abia ar suporta să-l aibă pe buze.

— Cine-i Petermann? intervine Celeste, care tocmai a venit lângă mine.

— Tu cine ești? întreabă Lillian.

— Celeste.

— Și ce vrei? se încruntă recepționera.

Vorbesc serios când spun că fata asta ar trebui să urmeze niște cursuri de bune maniere.

— Asta aș vrea să știu și eu! exclamă exasperată Celeste și se uită la mine.

Eu inspir adânc. Pot să întorc lucrurile în favoarea mea.

— Lillian, vrei, te rog, să-i explici lui Celeste ce relație există între noi?

— Niciuna, răspunde ea pe un ton neutru.

— Nu, n-avem o relație de *prietenie,* rostesc eu lent, de parcă aș învăța un copil de grădiniță să spună un cuvânt pe litere. Vreau să spun: de unde mă *cunoști* tu?

— Ah! zice Lillian. Ai fost supusă cercetărilor la Centrul pentru Descoperirea Viselor, unde am lucrat.

— Cât de des veneam acolo?

— De două ori pe săptămână.

— Cu cine?

— Cu iubitul tău, Max.

Strâng din dinți când aud vorbele astea și mă uit cu coada ochiului la Celeste, doar ca să descopăr că mă privește cu ură.

— Nu, așa cum am discutat deja, Max nu e iubitul meu.

— Cum zici tu… își dă ochii peste cap Lillian.

Nu merge exact așa cum am plănuit, dar încă pot să dreg lucrurile.

— Și, mai exact, de ce am fost aici eu și Max? o îndemn pe Lillian.

Ea se uită absentă prin curte, unde oamenii citesc pe bănci sau merg grăbiți de la o clădire la alta. Dar apoi își îndreaptă spatele.

— Credeam că sunt informații confidențiale.

— Acum îți dau permisiunea să explici, îi spun eu, încrucișându-mi brațele la piept.

Lillian oftează.

— Tu și Max ați fost aici pentru că ați mai venit pe vremea când erați copii, din cauza coșmarurilor, și cumva, în timpul studiului de atunci, ați ajuns să vă visați unul pe altul. Am înțeles că toată viața v-ați visat unul pe altul, iar acum veneați la CDV ca să îndreptați situația.

— Grozav, mulțumesc, Lillian! încep eu.

Dar ea n-a terminat.

— Pentru că v-ați îndrăgostit unul de altul și niciunul dintre voi nu știe cum să procedeze. Deci cine e asta?

Zâmbesc forțat.

— Lillian, Celeste e iubita lui Max.

Celeste ridică din sprâncene, iar buzele ei formează un bot mic și perfect.

— Oh! e tot ce spune Lillian drept răspuns. Oricum, mai bine mă tirez. Mi-ar plăcea să-mi iau lucrurile și s-o șterg de aici înainte să se întoarcă poliția.

— Unde-i Petermann? întreb din nou.

— La închisoare, presupun, zice Lillian.

— Despre ce vorbești?

— Petermann a fost arestat, mă lămurește ea. Din cauza papagalilor. Petermann era implicat în comerțul ilegal de papagali. Era obsedat de păsări, cu cât mai rare, cu atât mai bine. Se zice că ar putea rămâne închis.

— Să facă închisoare pentru două păsări italiene cu probleme de comportament? întreb eu.

— Erau niște păsări foarte deștepte, Alice.

*

— Deci, să văd dacă am priceput, spune Celeste ceva mai târziu, în timp ce stăm fiecare sprijinite de câte o coloană, lângă treptele CDV.

Am stat aici în tăcere, eu rozându-mi unghiile, iar Celeste mușcându-și buza, așteptând-o să zică ceva. Acum toate cărțile sunt pe masă. Trebuie doar să mă creadă.

— Tu și Max ați venit aici ca să vă fie analizate visele, astfel încât să scăpați efectiv unul de altul pentru totdeauna?

Se împinge de lângă clădire și își trage geanta de piele pe umăr.

— Bine.
— Bine? o întreb.
— Da, bine, pricep. Sinceră să fiu, te cred pentru că porcăria asta e pur și simplu prea smintită ca să fie inventată. Dar asta nu înseamnă că suntem prietene. În plus, tu ai altele pe cap.
— De exemplu? o întreb și chiar vreau să aflu, căci sunt prea multe lucruri la care s-ar putea referi.
— De exemplu, cum o să ieși din încurcătura asta când omul de știință care făcea procedurile e închis, îmi răspunde Celeste, după care o pornește peste peluză.
Mă holbez în urma ei, căci, ca de obicei, are dreptate. Dacă CDV-ul e închis pe termen nelimitat, atunci n-o să mai ajungem la esența viselor. Iar dacă n-o să reușim să pricepem de ce ne visăm unul pe altul, atunci n-o să putem înceta niciodată. Toată povestea asta, suferința și confuzia se vor repeta la nesfârșit.
Cobor ochii spre cizmele mele maronii și inspir adânc, iar când expir, pământul mi se unduiește sub picioare, de parcă tocmai aș fi suflat peste un lac perfect liniștit. Doar că ăsta nu-i un lac, e pajiștea din curtea MIT. *Nu din nou!* mă gândesc eu, după care iar inspir adânc, țugui buzele și împing afară tot aerul din plămâni, de data asta cu mai multă forță. Așa cum era de așteptat, nu doar iarba se unduiește, ci și solul în sine.
Fac o pauză, după care ridic o cizmă, calc cu putere iarba și mă uit cum un val de pământ verde se ridică și se umflă, ondulându-se de-a lungul peluzei. Ar fi frumos, dacă n-ar fi atât de ciudat. Lovesc pământul cu ambele picioare și următorul val e mai mare, înalt poate chiar până la genunchi, moment în care ridic brusc ochii și văd că se îndreaptă către Celeste, ce merge în depărtare. E cât pe ce s-o răstoarne, când îi răcnesc numele, de parcă ar fi pe cale s-o lovească un camion.
— Ce e? se întoarce ea enervată.
Și cât ai clipi, valul de iarbă dispare.
— Ăăm, am… nu contează, strig eu, simțindu-mă penibil și ușor țicnită.
Celeste doar clatină din cap și pleacă mai departe.
— Ești o ciudată, Alice Rowe! zice ea cu glas tare.
Aici n-a fost vorba doar despre mine și Max, despre suferința pe care o provocăm. A fost vorba despre sănătatea noastră mintală.

15 octombrie

Nu știu sigur dacă am mai simțit vreodată ceva la fel de minunat ca soarele care îmi mângâie acum fața. Sunt întinsă peste un colac, pe un râu bătut de vânt din Texas, cu degetele de la picioare atârnându-mi în apă, cu capul și brațele sprijinite de celălalt capăt. Îmi așez mai bine ochelarii de soare mari, rotunzi, pe care îi am pe nas și oftez.

— Pari fericită, îmi strigă Max, iar eu ridic din nou ochelarii de soare și întorc capul în direcția din care vine vocea lui, ca să-i fac cu ochiul.

— Poți să fii sigur! zic și îi zâmbesc larg.

Max plutește la câțiva metri distanță de mine, îmbrăcat într-un costum de baie bleumarin și purtând o pereche de ochelari negri Ray-Ban. Îmi întoarce zâmbetul.

— Vino încoace!

— Vino tu încoace! îi spun, fluturându-mi brațul spre el.

Atunci observ că am unghiile vopsite în cea mai frumoasă nuanță de roșu-sclipitor, ca al apusului. Îmi mișc degetele prin fața ochilor și mă minunez la vederea lor, a soarelui care îmi sclipește printre ele.

Îmi las din nou mâna în jos și mă nedumerește textura colacului. E aspră și calcaroasă la atingere, cu găuri mari în suprafață. Atunci mă ridic în fund și îmi dau seama că plutesc pe un uriaș inel Cheerios, iar răul e acum făcut în întregime din lapte.

— Probabil e grozav pentru piele, remarc eu și mă uit din nou spre Max. Hei, cum se face că tu ai cereale colorate Froot Loop? cer să aflu.

— Pentru că sunt mai distractiv decât tine, mă ia peste picior Max.

Întinde mâna în jos, rupe o bucată din ambarcațiunea lui verde ca lămâia, o cufundă de câteva ori în râul de lapte, ca pe o gogoașă, apoi o aruncă în gură.

— Mmm! exclamă.

— Vrei să facem schimb? îl întreb cu glas dulce.

— Nici gând! răspunde Max, iar acum se ridică și el în fund, pentru că știe ce-l așteaptă.

— Păcat! zic și încep să vâslesc nebunește înspre el.

O să-mi dea bucata aia de Froot Loop, fie că vrea, fie că nu.

Dar indiferent cât aș vâsli de mult, se pare că nu reușesc să ajung la el. Râul începe să curgă mai repede și, dintr-odată, nu mai e alb. E făcut din lapte în toate culorile curcubeului, ca și cum cineva tocmai ar fi terminat un castron de cereale cu bezele, iar acum varsă laptele rămas la canal.

— Max, mai încet! îi strig.

— Nu pot! îmi strigă el la rândul lui, îndepărtându-se tot mai mult, până când ajunge să fie doar un punct în zare, în vreme ce eu m-am oprit complet.

Mâhnită, îmi trag la mal uriașul inel Cheerios, care acum e ud leoarcă, și adorm cu capul pe el, cu picioarele întinse pe o plajă făcută din zahăr.

24. Sunt doar sâni

Se poate spune că, dacă ești elev la Academia Bennett și chiar ai de făcut o temă, ultimul loc în care ar trebui să te duci e biblioteca. Aici se socializează mai mult decât în sala de mese la ora prânzului, în curtea principală într-o dimineață de luni sau în tribunele stadionului la un meci de sâmbătă după-amiaza, toate puse la un loc. În cea mai mare parte a timpului elevii merg acolo și se prefac că lucrează, în vreme ce, de fapt, urmăresc lumea. Uneori nici măcar nu se mai obosesc să-și scoată cărțile din geantă. Asta-i enervează cumplit pe bibliotecari.

Biblioteca e ultimul loc în care ar trebui să te duci ca să înveți, desigur, asta dacă nu cumva ai disciplina lui Max Wolfe. Mai că nu-mi vine să-l deranjez când îl găsesc stând într-un colț îndepărtat de la etajul al doilea, înconjurat de mormane formate din cărți de istorie, în timp ce becul veiozei de pe masă îi luminează chipul frumos. Dar apoi ridică privirea și mă vede, iar mie mi se face rușine că mă holbez la el.

Bună, îmi spune, mișcându-și doar buzele, fără să scoată vreun sunet.

— Bună, îi răspund cu glas tare.

Max clatină din cap, zâmbind, și îmi face semn să vin mai aproape.

— La etajul ăsta trebuie să faci liniște, îmi șoptește el. Vrei să stai jos?

Dau din cap și îmi trag un scaun la masa lui. Preț de câteva clipe niciunul dintre noi nu spune nimic.

— Avem o problemă, îi șoptesc în cele din urmă.

— Știu, încuviințează Max. Avem multe de discutat și promit că o s-o facem, dar în clipa de față nu mă pot gândi decât la examenul ăsta…

— Nu, îi zic, ridicând o mână pentru a-l opri. Nu despre… *treaba aia.*

Pentru că sunt multe de spus despre *treaba aia,* dar acum trebuie să ne ocupăm de chestii mai importante.

— Despre Petermann. Se pare că e… arestat.

Îmi pare rău să i-o spun în ajunul testului la istorie. După cât era de agitat duminică, asta o să-l zăpăcească de tot. Dar trebuie să ne gândim ce e de făcut.

— Știu, spune Max.

Îmi îndrept spatele.

— Știi? De unde?

El face o pauză, apoi răspunde:

— Celeste mi-a spus, iar eu mă cocoșez la loc.

— Bineînțeles! exclam, străduindu-mă din răsputeri să păstrez un ton relaxat. Ți-a spus că am dus-o acolo? Încercam doar să îndrept lucrurile, s-o fac să înțeleagă.

— Știu că asta voiai, zice Max. Și înseamnă mult pentru mine. Mulțumesc.

— Așadar e totul ok între voi doi? întreb ca din întâmplare, mâzgălind cu un stilou pe foaia lui și uitând, pentru moment, adevăratul motiv care m-a adus aici. Între tine și Celeste?

— O să vedem, zice Max, ridicând din umeri, iar mâzgăliturile mele se transformă în vârtejuri furioase.

El întinde o mână, făcându-mă să cred că mi-ar putea mângâia obrazul, dar, în schimb, îmi scoate ceva din păr, care se dovedește a fi un inel Cheerios uscat. *Nu din nou!* îmi spun și mă uit lung la bucata din cutia de cereale.

— Ăsta de unde a apărut? mă întreabă Max.

— Habar n-am.

Apoi Max face un lucru care mă ia complet prin surprindere. Începe să râdă. Cu poftă!

— Ei bine, mă bucur că te amuz! exclam eu.

Max își trage sufletul. Apoi vorbește.

— M-am despărțit de Celeste, zice el. Atunci mi-a spus despre CDV.

— Te-ai despărțit? întreb, privindu-l și lăsând încet stiloul din mână.

O fată cu păr castaniu-cenușiu se ridică furioasă de la o masă aflată la câțiva metri distanță, își îndeasă cărțile în ghiozdan și pleacă.

— Da, zice Max. M-am despărțit.

Nu mă clintesc. Nu știu sigur ce înseamnă gestul lui. Oare l-a făcut pentru mine? Oare acum o să fim în sfârșit împreună? Mi-am imaginat altfel momentul ăsta.

— Deci asta înseamnă că… încep eu.

— Nu înseamnă nimic altceva decât că m-am despărțit de Celeste, îmi spune Max cu blândețe, dar pe un ton lipsit de orice emoție, ca și cum s-ar fi așteptat la întrebare. Știi că țin la

tine, Alice, dar până acum ăsta a fost, de departe, cel mai ciudat semestru din viața mea. În clipa de față cred că am nevoie de puțin timp ca să-mi fac ordine în gânduri.

Nu, îmi spun în sinea mea, *categoric nu așa mi-am închipuit că o să meargă.* Însă știu că trebuie să ne ocupăm de chestiuni mai importante. Cum ar fi sănătatea noastră mintală.

— Deci ce ne facem? îl întreb. În legătură cu visele. Mai ales după tot ce ne-a spus Petermann duminică, avem nevoie de răspunsuri, acum mai mult ca oricând. Iar CDV e închis complet. Situația devine din ce în ce mai ciudată pe aici.

Max se mulțumește să scuture din cap.

— Sincer să fiu, nu știu.

— Dar tu ai mereu soluția pentru problemă, îi zic.

— Știu. Însă nu sunt sigur că am soluția pentru problema asta.

*

În seara aceea, când intru în bucătărie, din boxe răsună cu putere muzică *bossa nova,* iar masa de lucru arată ca și cum acolo s-ar fi comis o crimă cu produse de cofetărie. Practic fiecare suprafață e acoperită cu substanțe sub formă de pulbere. Zahăr și făină, cacao pudră, fulgi de ciocolată, lângă dâre mari de unt uleios.

Tata stă în fața mesei purtând un șorț de bucătărie și glazurează un tort cu dexteritatea unui pictor celebru în toată lumea. Doar că, atunci când mă uit mai bine, văd că tortul e concav, iar el folosește glazura pentru a-l cârpi.

— Ei bine, mi se pare că ai progresat, remarc eu.

— Ha-ha! zice tata. Mă străduiesc din răsputeri, dar niciodată nu-mi iese cum trebuie.

— Te-ai gândit vreodată să te resemnezi cu faptul că nu te prea pricepi la prăjituri? îl întreb.

Tata se uită la mine de parcă aș fi nebună.

— Nu! zice el. Nu m-am gândit. Și nu-mi vine să cred că-mi pui o asemenea întrebare.

Seriozitatea afirmației e cu atât mai greu de acceptat când se întoarce spre mine și observ că poartă șorțul de bucătărie pe care l-a cumpărat din Florența și care îi transformă tot trupul într-un nud din marmură… al unei femei.

— Câh, tată, scârbos! exclam eu și îmi pun o mână în dreptul feței. Dar e doar un tort. Poți să cumperi unul, să știi.

Iau pe furiș puțină glazură pe deget și o ling. E surprinzător de gustoasă.

— Sunt doar sâni, Alice! spune tata, scoțându-și șorțul și lăsând la iveală obișnuita lui ținută formată din cașmir și catifea reiată. În plus, sunt om de știință. Crezi că aș renunța pur și simplu ori de câte ori rezultatul nu e satisfăcător?

— Nu, mormăi eu.

— Ce te-am învățat eu mereu? mă întreabă el, îndreptând spre mine, puțin cam prea aproape, o spatulă plină de glazură.

— Să nu țin niciodată bananele în frigider că așa se strică mai repede, îl tachinez eu.

— Cealaltă chestie, zice tata, refuzând să muște momeala.

— Să găsesc răspuns la fiecare întrebare și să merg întotdeauna până la capăt.

— Exact! Bravo!

Îmi mânjește nasul cu puțină glazură de pe spatulă, iar eu dau ochii peste cap, după care o iau cu degetul și o bag în gură.

— Glazura nu e rea, să știi, îi spun.

— E doar unt cu zahăr. Dacă aș reuși cumva să fac ca ingredientele astea două să aibă gust rău, atunci chiar că aș avea probleme.

Îmi târăsc picioarele până la etaj și încerc să-mi fac temele, să citesc ceva și să completez o scurtă fișă de lucru pentru Levy. Dar, cu toate că e materia mea preferată, se pare că nu reușesc să stau locului. Mă trezesc atrasă de unul dintre rafturile înalte, zidite în perete și decorate în partea de sus cu superbe muluri în formă de semiluni. Am cercetat deja de zeci de ori obiectele de pe aceste rafturi. Sunt cutii sculptate, tăvi din argint și vechi cărți poștale pe care nu e scris nimic, arătând că au fost cumpărate drept suveniruri, nu pentru a servi ca mijloace de comunicare. Trag un scaun și mă urc pe el ca să văd ce e pe raftul de sus, unde descopăr o cutiuță din pânză. Înăuntrul ei se află rânduri peste rânduri de diapozitive și un mic diascop vechi, făcut din lemn. Trag jos cutia, apoi mă așez pe pat.

Probabil mă gândeam că n-ar strica să văd măcar o poză cu mine de când eram bebeluș. Ceva care să-mi arate că mama și-a dat seama de existența mea, ceva care să-mi transmită că încă știe că exist. În schimb, dau de fotografii reprezentând locuri exotice, peisaje marine și câmpii bătute de vânt, apoi

animale, animale și mai multe animale. Girafe, păsări și țestoase. De fapt, nu se vede niciun om, nici măcar tata. Cu excepția unei fotografii de la sfârșit, care o înfățișează pe mama. Pare că stă în bătaia vântului, îmbrăcată într-un vechi tricou de la Harvard și purtând o pălărie de paie. E arsă de soare și zâmbește larg, de parcă ar fi așezată la prora unei mici ambarcațiuni de pescuit, care o duce oriunde ar vrea să ajungă.

— În drum spre următoarea aventură, nu-i așa, mamă? spun eu către diapozitiv. Spre următoarea întrebare rămasă fără răspuns.

În clipa aceea aud din nou în minte vocea tatei. *Găsește răspuns la fiecare întrebare și mergi întotdeauna până la capăt.* Repet în gând cuvintele de câteva ori, uitându-mă în continuare la mama. Ea cu siguranță așa a făcut mereu, iar de data asta, la fel voi face și eu. Mai aveam de mers până să ajung la capătul experimentului.

25. Se numește gi

Când Gustave Petermann deschide ușa elegantei sale case cu mansardă de lângă Porter Square, ar trebui să fiu mai surprinsă că-l găsesc îmbrăcat din cap până în picioare într-un costum pentru karate, dar nu sunt. De asemenea, nu pot să nu observ uriașa brățară neagră pe care o are prinsă de glezna stângă.

— Alice! zice el cu un aer alarmant, în timp ce își așază mai bine banda legată în jurul frunții. Cum m-ai găsit?

— Cu ajutorul internetului, îi spun eu, după care trec direct la subiect. Aveați de gând să ne spuneți măcar? Și de ce sunteți îmbrăcat într-un kimono?

Petermann pare stânjenit.

— Se numește *gi.* Ascultă, chiar nu e un moment potrivit, zice el, fără a mă invita să intru. *Sensei*-ul meu e aici, iar lui Yoshi nu-i plac întreruperile.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb, fără a-i lua în seamă cuvintele.

— Legea mă împiedică să discut, răspunde Petermann. Ăsta-i sfatul lui Yoshi.

— Yoshi, *sensei*-ul dumneavoastră?

— E și avocatul meu, replică Petermann, de parcă aș fi prea înceată la minte ca să țin pasul cu el. Două păsări dintr-o lovitură. Scuză-mă că folosesc expresia în situația actuală.

Brusc îmi vine să-i iau banda de pe cap și să-l sugrum cu ea. De ce nu ia lucrurile mai în serios?

— Dar cum rămâne cu mine și cu Max? îl întreb. Avem nevoie de dumneavoastră. Chiar dumneavoastră ne-ați spus că riscăm să ne pierdem mințile, apoi ne-ați abandonat pur și simplu!

— Alice, e doar o neînțelegere prostească, zice Petermann, uitându-se neliniștit peste umăr. O să fie rezolvată cât ai clipi, apoi o să putem reveni la treburile obișnuite, îți promit. Cred că suntem foarte aproape de o descoperire uluitoare.

— Domnule doctor Petermann, ziarele spun că pereții podului dumneavoastră erau acoperiți cu colivii în care se găseau peste douăzeci de specii rare de păsări! insist eu.

— Yoshi Yamamura e unul dintre cei mai buni avocați în materie de drept penal din Massachusetts, zice Petermann. Dacă nici el nu poate convinge tribunalul să renunțe la acuzații, atunci nu știu cine poate. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să

mă întorc la lecția mea. Ne vedem peste câteva săptămâni, Alice. Un niciun caz n-o să înnebunești până atunci. Crede-mă!

Petermann îmi închide ușa în nas și aud cum în casă reîncepe muzica sobră la flaut. Rămân pe loc preț de câteva secunde, gândindu-mă. Asigurările lui Petermann nu îmi aduc alinare.

— În niciun caz! spun cu voce tare.

Apoi încep să bat din nou cu putere în ușă. Bat tot mai tare și mai tare, însă muzica flautului nu face decât să crească în intensitate. În cele din urmă începe să mă doară mâna, iar câțiva trecători se holbează la mine, așa că n-am încotro și trebuie să renunț. Mai am puțin și ajung la capătul aleii din fața casei, când aud ușa din față deschizându-se iar. O femeie îmbrăcată cu un pulover din cașmir verde și o pereche de jambiere negre se repede afară, după mine.

— Stai! strigă ea. Stai, te rog!

Când mă opresc, nedumerită, ea vorbește prima.

— Ești Alice, nu-i așa? Alice Rowe?

Drept răspuns nu sunt în stare decât să dau din cap. Simt că în sufletul meu se strânge un anume fel de deznădejde și sunt sigură că o să izbucnesc în plâns dintr-o clipă în alta.

— Sunt Virginia Petermann, zice ea. Soția lui Gustave.

Îmi întinde o mână, pe care i-o strâng încet.

— Am aflat totul despre tine, continuă femeia. Proiectul ăsta, lucrul cu tine și cu Max, l-a însuflețit pe Gustave în legătură cu cercetările lui. Toate astea… nu știi cât de mult au însemnat!

— Are un fel ciudat de a o arăta, spun, trăgându-mi ușor nasul.

— Păi, uite care-i treaba cu Gus. Deja mi-am petrecut jumătate din timp dorindu-mi să-mi omor soțul, asta încă dinainte să aflu că aducea tot mai mulți papagali în pod, iar mie îmi dădea răspunsuri vagi cu privire la proveniența lor, încă dinainte să fie arestat și încă dinainte să-l angajeze pe avocatul ăla ridicol care vine zilnic aici cu flautul lui. Dar nu pot să-l ucid, pentru că-l iubesc. Chiar dacă își petrece optzeci la sută din viața activă îmbrăcat în echipament sportiv. Chiar dacă are o comodă plină cu pulovere din cașmir pe care i le-am cumpărat de Crăciun în speranța că o dată, măcar o dată, o să poarte așa ceva la birou, în locul unui amestec de poliester cu lycra. Așa că o să te ajut.

Mă uit la această Virginia Petermann, la părul ei des, tuns în

stil bob, la puloverul ei pufos, la cizmele ei comode, tivite cu doar o urmă de blăniță.

— Cum puteți să mă ajutați? o întreb.

— Știu cu cine trebuie să vorbești, zice ea, de parcă ar fi evident.

În clipa aceea văd în spatele Virginiei o perdea care se lasă în jos, apoi pe Petermann năvălind pe ușă afară, în costumul lui de karate și cu o pereche de cizme din doc de la LL Bean.

— Virginiaaaaaaa! strigă el la fiecare pas mare pe care-l face.

— Ai ajuns prea târziu, Gus!

Femeia se întoarce spre el, practic zbierând.

— Deja i-am spus despre Margaret Yang.

Virginia se răsucește din nou, cu fața către mine.

— Margaret Yang a făcut-o, îmi spune repede, pe un ton agitat. Și ea poate să îndrepte totul. Lucrează la colegiul Wells din Mâine.

— Ce-a făcut, mai exact? zic eu, uitându-mă când la unul, când la altul.

Apoi mă întorc către Petermann și îl întreb:

— Despre ce vorbește?

Doctorul se mulțumește să-și mute greutatea de pe un picior pe altul.

— Spune-i, Gus! îl îndeamnă Virginia.

Petermann nu scoate o vorbă.

— Gustave Louis Petermann, o să-i zici fetei ce are nevoie să știe, altfel o să ies pe ușă și n-o să mă mai întorc niciodată. Și ghici ce? Ai la gleznă un aparat de monitorizare care spune că nu poți trece de poartă, așa că de data asta n-o să mă poți găsi!

De data asta. Nu știu de ce, dar nu mă miră să aflu că e greu de trăit lângă doctorul Petermann.

— Ce-a făcut Margaret Yang? încerc din nou.

Petermann oftează precum un copil supărăcios.

— Acum câțiva ani, când tu și Max ați venit pentru prima dată la CDV, Margaret Yang abia începuse să lucreze pe post de cercetător asistent, spune el. Era genială! Cea mai talentată studentă pe care am văzut-o vreodată. Pe vremea aceea n-am recunoscut, dar nu puteam să țin pasul cu ea. Părea să înțeleagă nu doar creierul, ci și mintea umană.

Petermann privește în zare pentru câteva clipe, de parcă și-ar aminti de demonii trecutului.

— Mi-a ajuns la urechi zvonul că Margaret ar fi folosit niște procedee neortodoxe în laborator și am dat-o afară din program, spune el.

Apoi observă privirea soției sale.

— Ce, Virginia? Ce mai e de zis?

— Poate ceva de genul „îmi pare rău”, răspunde ea, iar tonul i se îmblânzește în clipa în care își pune o mână pe brațul lui.

Petermann scrâșnește din dinți, după care trage aer în piept.

— Bine, îmi pare rău. Ar fi trebuit s-o păstrez, ar fi trebuit s-o rog să rămână și să lucreze cu mine, dar eram invidios. Egoist și ambițios. Presupun că așa sunt și acum. Altfel aș fi contactat-o deja.

Zicând acestea, Petermann îmi ia ambele mâini în ale lui.

— Alice, îmi pare rău! Atunci când ai venit la mine, v-am găsit pe tine și pe Max în sistem și am văzut că amândoi v-ați aflat în grija lui Margaret. Știam că ea trebuie să aibă o legătură cu visele voastre, dar în loc să vă spun cum s-o găsiți, am vrut să îndrept singur situația, îmi pare foarte rău, Alice! Știu că nu ți-ai dorit altceva decât niște răspunsuri.

Îmi trebuie câteva clipe ca să înțeleg pe deplin ce aud.

— Ați fi luat deja legătura cu ea pentru că...

Petermann se arată răbdător.

— Pentru că Margaret Yang e femeia care v-a făcut asta, ție și lui Max, Alice. Ea e motivul pentru care vă visați unul pe altul. Ea trebuie să fie. Și e singura care poate schimba lucrurile.

17 octombrie

Mi se pare o uriașă greșeală faptul că Grădina Publică nu mai oferă plimbări nocturne cu barca-lebădă, pentru că aici mă aflu eu acum, plutind pe iaz la lumina stelelor. Cerul Bostonului se uită la mine de sus, așa cum s-ar uita o familie la un prunc nou-născut, și arată spectaculos. Oriunde mi-aș întoarce privirea, de jur-împrejurul iazului, se văd cireși. Florile lor au o nuanță de roz atât de strălucitoare, încât pare electrică. Atunci îmi dau seama că e chiar electrică. Pomilor nu le cresc petale, ci beculețe de un roz-aprins, care ne învăluie pe toți într-o lumină trandafirie.

Mă întorc ca să i le arăt lui Oliver, însă el nu-i acolo. Max, însă, este.

— Bună! e tot ce-mi spune, apoi dă să mă ia de mână.

Tot trupul mi se topește și mă pregătesc să-l simt strângându-mă la piept, așezându-și o mână pe ceafa mea, trecându-și degetele prin părul meu. Vrea să-i cuprind mijlocul cu brațele și să-mi așez capul chiar sub bărbia lui. Mi-a fost așa dor de el!

Însă cu o clipă înainte ca mâna lui Max s-o atingă pe a mea, el se retrage.

— Ce-i? îl întreb.

— Ai simțit? mă întreabă la rândul lui, holbându-se la propria mână de parcă n-ar fi a lui.

— Nu, îi zic, nedumerită, și mă întind ca să-l ating.

Dar de data asta simt. Parcă trupurile noastre ar fi doi magneți ce se resping. Nu mă pot apropia suficient.

Ne lăsăm mâinile pe lângă corp și ne uităm buimăciți unul la celălalt. Pentru prima dată privesc în față și văd că barca asta în formă de lebădă nu seamănă cu aceea în care m-am urcat alaltăieri împreună cu Oliver. E condusă de o lebădă adevărată, una uriașă, cu pene moi, bogate. Întind mâna și o mângâi pe gât ca pe un ponei. Atunci lebăda se întoarce.

— Mulțumesc, îmi spune. E plăcut.

— Cu plăcere, îi răspund. Ești o lebădă foarte politicoasă.

— Iar tu ești foarte pricepută la mângâiat pe spate. Ar trebui să mergem și s-o căutăm? mă întreabă lebăda.

— Pe cine?

— Pe Margaret Yang, bineînțeles! mă lămurește ea, oprindu-

se pentru câteva clipe, ca să-și curețe penele. E singura cale de a repara totul.

Mă uit la Max, care stă mult prea departe de mine, iar el dă din cap în semn de încuviințare.

— Hai să mergem și să îndreptăm lucrurile! zice Max.

Expresia de pe chipul lui e cât se poate de serioasă.

— Mâine? îl întreb.

— La prima oră, îmi răspunde. Alice?

— Da, Max?

Încearcă încă o dată să întindă mâna și să mă atingă, dar, din nou, degetele lui nu reușesc să răzbată.

— Nu-mi place chestia asta, zice el.

— Nici mie.

— Mâine, repetă Max. Ne vedem curând!

— Ne vedem curând! îi spun eu.

26. Rio de Janeiro, 35 de kilometri

— Ce faci? mă întreabă tata, arătându-mi, lucru neobișnuit pentru el, că e cu adevărat atent.

— Nimic, îi răspund și îi arunc o privire absentă peste marginea cănii cu cafea.

— Îți legeni genunchiul și miști toată masa. Încerc să rezolv rebusul. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, îi răspund. Sunt doar preocupată de câteva lucruri.

Cum ar fi: *o să apară azi Max? Oare planul pe care l-am făcut în barca-lebădă o să rămână valabil?* Mă gândesc să-i dau un mesaj și să-l întreb, dar decid să n-o fac. În viața reală n-am mai primit nicio veste din partea lui după discuția din bibliotecă. Da, și în visul de azi-noapte intervenea ceva între noi.

Dar ce anume? mă întreb eu, uitându-mă în gol.

— Iar ai început! zice tata. Chestia cu genunchiul. De ce nu-l scoți pe Jerry la o plimbare? Are straniul talent de a adormi pe piciorul meu și chiar ar trebui să mai facă mișcare.

*

Mă străduiesc din răsputeri să-l abat pe Jerry din drumul spre Grădina Publică, deoarece mi se pare cam ciudat să merg acolo imediat după ce am visat-o, însă câinele se încăpățânează și mă trage înspre porți precum o mașinărie cu blană.

Atunci o văd. O lebădă mică, plutind singură pe apa aflată la vreo șase metri distanță. Și se uită drept în ochii mei. Curioasă, îi întorc privirea. Probabil că pasărea se uită, de fapt, la Jerry, fiara pusă pe vânătoare de lângă mine, asta după ce a fost martoră la eșecul cu rața, care a avut loc în același iaz acum o săptămână.

Dar lebăda îmi face cu ochiul. Nu încape nicio îndoială. Și știu că e un semn. Trebuie să merg în Maine și s-o găsesc pe Margaret Yang. Cu sau fără Max.

Însă când Jerry și cu mine ne întoarcem, Volvo-ul lui Max e parcat ilegal în fața casei mele, iar proprietarul mașinii mă așteaptă pe verandă, ținând în mână patru cafele.

— Nu știam care îți place, ridică el din umeri când ne apropiem. Așa că le-am luat pur și simplu… pe toate.

În ciuda voinței mele, nu mă pot abține să zâmbesc de la o ureche la alta.

— Ce? mă întreabă el.
— Nimic, îi spun, clătinând din cap.
A fost intenționat. Faptul că s-a arătat de acord să vină cu mine. Ceea ce înseamnă că a vorbit serios în vis și atunci când a spus că detestă imposibilitatea de a mă atinge.
— Cum o să bem noi toate alea?
— Ei bine, se pare că o să avem niște ajutoare, zice Max.
— Bunăăăăăăăăăăăă! țipă Sophie și iese în fugă din casă, precum o veveriță zburătoare, mai-mai să mă trântească la pământ.
Apoi se îndepărtează de mine și îmi privește chipul surprins.
— Oh, Doamne, știam eu! Tocmai îi spuneam tatălui tău. Zic: a uitat complet că urmează să vin săptămâna asta. Ai uitat, nu-i așa?
— Ăăm… încep eu.
— Chiar dacă ai uitat, minte-mă! îmi sugerează ea.
— N-am uitat? încerc.
Sophie mai scoate un țipăt ascuțit și mă îmbrățișează iar, țopăind și oprindu-se să-și îndrepte ochelarii, atunci când aceștia sunt cât pe ce să-i cadă de pe nas. E toată numai obraji îmbujorați și păr drept, castaniu. Am uitat câtă lumină radiază fără ca măcar să-și propună asta.
— Apropo, pe ăsta l-am întâlnit pe drum, zice ea, dând din cap înspre Max.
După care se apleacă spre mine și îmi șoptește, mult prea tare.
— E chiar mai frumos decât ai zis.
Rușinată, las capul în jos, iar Max se preface că n-a auzit, în timp ce ia o gură de cafea ca să-și ascundă zâmbetul.
— Oh, salut, Gerald! spune Sophie, uitându-se în jos la Jerry, apoi întorcându-și privirea cu dispreț.
— Știi că nu așa îl cheamă, o tachinez eu.
— Poate că nu-mi pasă, se răstește ea.
Îmi dau ochii peste cap și mă întorc înspre Max.
— Sophie îl urăște pe Jerry pentru că i-a mâncat păpușa Barbie preferată pe vremea când eram copii. Și nu l-a mai iertat niciodată pentru asta.
— De ce aș ierta o fiară băloasă, complet lipsită de autocontrol sau bun-simț?
Sophie își pune o mână în șold.

— Acum Barbie avea un cap și o față, iar în clipa următoare îi monitorizam lui Jerry tranzitul intestinal, căutând urme de păr blond, ca să fim sigure că a *eliminat-o.*

Prietena mea se cutremură.

— Ai grijă ce spui despre Jer-Bear! aud pe cineva zicând.

Mă întorc și îl găsesc pe Oliver stând pe trotuar, călare pe Segway-ul lui, precum un cavaler modern.

— Mai exact ce se întâmplă aici? întreabă Sophie. Ai șaptesprezece ani și urmează să împlinești șaptezeci? Și bunica mea are un Segway. Al ei este roz-aprins. Voi doi le-ați putea scoate la o întâlnire împreună.

— Nu critica până nu încerci, zice Oliver. Ceea ce n-o să poți face, căci, cu o asemenea atitudine, n-o să urci niciodată pe ea.

Sophie scoate un sunet de uimire, de parcă tocmai ar fi fost plesnită cu mănușa, iar eu profit de ocazie ca să-i întrerup.

— Ok, copii, Max și cu mine aveam niște planuri pentru ziua de azi!

Mă întorc spre el, simțindu-mă brusc emoționată.

— Doar ca să fiu sigură, pentru asta ești aici, nu-i așa? îl întreb. Pentru excursie.

Max se ridică și vine spre mine, cu un aer nedumerit.

— Sigur că pentru asta sunt aici. Ți-am spus că o să vin, nu-i așa?

Nu pot să nu mă relaxez, răsuflând ușurată, iar Max mă strânge de umeri, ceea ce îmi dă din nou o senzație diametral opusă relaxării.

— Excursie! exclamă Oliver, frecându-și mâinile. Unde mergem?

— *Noi,* zice Max, arătând către el, către Sophie și către mine, mergem în Mâine. Tu habar nu am unde o să te duci.

Mă aștept ca Oliver să-i dea o replică usturătoare, ceva cu care să salveze aparențele. Dar Oliver face un lucru pe care îl văd pentru prima dată la el. Își lasă garda jos și, părând sincer jignit, se întoarce pentru a urca la loc pe Segway.

— Oh! spune el. Ok.

— Știi ce? anunț eu. Cred că mai avem loc pentru o persoană.

— Avem? întreabă Max, ridicând mirat din sprâncene.

— *Avem!* îi zic și mă întorc ca să-i arunc o privire.

— Mă rog, bombăne Max. Atâta vreme cât eu conduc.

*

Se dovedește că Max Wolfe e un mare fan al stilului Motown, iar eu aș minți dacă aș spune că lucrul ăsta nu m-a luat prin surprindere. Dar, în timp ce înaintăm lin pe autostrada 1–95, înspre Mâine, îmi dau seama că, într-o oarecare măsură, e logic. La fel ca și Max, stilul Motown e clasic. Puțin sobru, cu toate astea distractiv.

— Habar n-aveam că îți place genul ăsta de muzică, îi spun.

— E distractiv să conduci cu ea, mă lămurește Max.

Azi pare cu adevărat relaxat. Suntem la vreo patruzeci de minute de mers în afara orașului, iar frunzele categoric au luat foc. Galben ca lămâia, roșul ca al mașinilor de pompieri și o nuanță de portocaliu rezervată doar celor mai ieftine sucuri de portocale pe care le poți găsi.

— Mi-aș dori să rămână așa tot anul, zic eu pe un ton melancolic.

— Și eu, se arată de acord Max. Dar atunci n-am mai avea zăpadă... sau vară.

— Ai dreptate, îi spun, apoi îmi las capul pe spătarul scaunului, ascultându-i pe Sophie și Oliver care se ciondănesc în spatele nostru.

— Zic și eu, fără supărare, dar cred că am șanse serioase ca, până la sfârșitul anului școlar, să te înlocuiesc în rolul de cel mai bun prieten, zice Oliver. Oricum, tu de cât timp o cunoști pe Alice?

— Oh, doar de aproximativ... o *viață* întreagă! răspunde Sophie. Dar ce înseamnă asta în comparație cu cele nici două luni de când o știi tu?

— În momentul de față simt destul de multă ostilitate din partea ta și trebuie să spun că-mi cam place, recunoaște Oliver. Dar tot o să am nevoie de mai multe dovezi privind prietenia.

— Alice și cu mine avem o veche glumă a noastră, în care pretindem că ne-am creat fiecare câte o clonă a celeilalte, cu care să ne petrecem timpul atunci când nu suntem împreună. Atât de tare ne simțim lipsa când ne despărțim! Poți să concurezi cu așa ceva? întreabă Sophie.

— Știați că o femeie din Anglia tocmai și-a donat șoricarul? E adevărat. Am citit despre asta, le strig eu.

— Numai tu ai fi în stare să citești așa ceva, intervine Max.

Era așa de atent la drum, încât nici nu mi-am dat seama că ne-a ascultat.

— Mie mi-ar plăcea să vă donez pe *amândouă,* doamnelor! zice Oliver.

— În *visele* tale, replică Sophie.

Apoi rămâne pe gânduri preț de câteva secunde.

— Cred că expresia asta are un înțeles ceva mai profund în grupul ăsta.

— Păi, eu o știu pe Alice de mai multă vreme decât oricare dintre voi, așa că nu puteți întrece așa ceva! spune Max.

Iar în mașină se lasă o tăcere stânjenitoare.

— Da, dar numai într-un ciudat univers paralel al viselor, deci nu sunt sigură că se pune, zice Sophie.

— Că veni vorba despre un univers paralel, voi ați văzut semnul de adineauri? întreabă încet Max. Rio de Janeiro, 35 de kilometri.

— Imposibil! îi răspund. Nu există niciun Rio în Mâine.

— Știu, spune Max, aruncându-mi o privire cu subînțeles. Asta-i și ideea. Probabil că o să ne rătăcim complet pentru că mințile noastre visează semne rutiere suplimentare.

Dar eu mă gândesc la altceva.

— Deci atunci, în sala de mese, când te-am întrebat despre Amazon… ți-ai amintit, nu-i așa?

— Sigur că da, spune Max. Erai tare tristă în săptămâna aia. Mureai de dorul tatălui tău. Am încercat tot ce mi-a stat în putere ca să te fac fericită. Bananele prăjite au fost primul truc care a funcționat.

— Știam eu! zic, puțin amețită.

— Mai ai puțin și adormi, nu-i așa? mă întreabă Max.

— Avioane, trenuri și automobile, reușesc eu să mormăi.

Și chiar în clipa în care ochii dau să mi se închidă, văd cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut până acum, de când realitatea și visele au început să se amestece între ele. O motocicletă s-a apropiat în viteză de mașină, iar la ghidon stă Jerry, cu un buldog mai mic așezat în spatele lui. Amândoi poartă căști minuscule și ochelari speciali. Jerry e negru, iar buldogul mai mic are blana de un roz aprins. Se întorc și se uită o clipă spre mine, după care accelerează iar.

27. Îmi plac alpacalele dumneavoastră

Primul lucru pe care îl fac când mă trezesc pe scaunul din dreapta al mașinii lui Max, în afară de a observa cât de frumoase sunt împrejurimile (numai pajiști verzi, ziduri din piatră și căsuțe pitorești, cu acoperișuri din șindrilă) e să mă întreb de ce văd o cămilă cu căciulă de blană holbându-se la mine prin fereastră. Al doilea lucru pe care îl fac e să remarc că nu sunt complet singură.

— Alpacalele trebuie să fie printre cele mai caraghioase animale de pe pământ, o aud pe Sophie spunând, în timp ce cobor din mașină și mă alătur celorlalți, care stau sprijiniți de un gard mare din lemn, uitându-se curioși înspre un câmp. Avea nevoie de o pauză, adaugă prietena mea și arată spre Max, care se întinde.

Drept în fața lor și părând la fel de curioase, stau câteva alpacale, ce rumegă în tăcere iarba. Seamănă mult cu lamele, doar că blana le e tunsă în așa fel, încât dau impresia că poartă niște pantaloni evazați, mari și pufoși, în vreme ce pe cap au cocuri șic din păr cârlionțat.

— Seamănă oarecum cu niște vedete pop din anii optzeci, remarcă Oliver.

— Nu cred că ne simpatizează, zic eu.

— Probabil pentru că Sophie le-a insultat, spune Max, cu un surâs afectat.

— Max Wolfe tocmai a făcut o glumă?

Oliver își flutură mâinile prin fața lui, apoi zice cu glas tare:

— Max, ești acolo? Ne auzi? Sau ăsta e începutul unui film de groază despre invazia hoților de trupuri?

— Taci din gură! zice Max pe un ton jucăuș.

Pe urmă, cu o voce groasă și înfricoșătoare, care ne ia pe toți prin surprindere, adaugă:

— *Sau o să fii primul care moare!*

— Altă glumă! țipă Oliver. Acum chiar că e ciudat.

Oliver încă râde când, deodată, cade pe burtă. Acum Max e cel care râde.

— Frate, tu tocmai mi-ai pus piedică? întreabă Oliver de la pământ și nu pare încântat.

— Relaxează-te! zice Max. Glumeam doar. Te ajut să te ridici.

Întinde o mână spre Oliver, care se preface că o apucă, dar,

în schimb, îl trage pe Max pe iarbă lângă el.

— Ce naiba? strigă Max.

Și, brusc, cei doi se iau la trântă.

— Foarte matur, Healy! îl aud pe Max gemând.

— Tu vorbești, Wolfe! șuieră la rândul lui Oliver. Ce vrei să demonstrezi?

— Se simt bine? întreabă Sophie, apropiindu-se de mine.

— Cred că da, îi răspund. Cred că sunt doar niște idioți. Au un trecut care îi leagă.

În clipa aceea auzim o voce din spatele nostru care îi face până și pe Oliver și Max să ridice capetele.

— Voi, băieți, ați face bine să vă potoliți. Îi speriați pe copii, spune glasul.

Ne întoarcem și vedem venind spre noi un bătrân cărunt, îmbrăcat într-un pulover bleumarin de lână, cu cizme înalte din cauciuc. Arată către câmp și atunci îmi dau seama că termenul *copii* se referă la alpacale.

— Ne scuzați, domnule.

Max și Oliver se ridică imediat în picioare, scuturându-și genunchii, precum niște infanteriști cărora generalul lor le-a cerut să se așeze în poziție de drepți. E amuzant, de vreme ce omul ăsta nu le ajunge mai sus de bărbii. Dar are ceva, o prezență ce nu poate fi ignorată. Te face să-l asculți cu atenție.

Singura persoană ce nu pare intimidată e, desigur, Sophie.

— Dumneavoastră sunteți Alfred? întreabă ea, aruncând o privire către plăcuța pe care scrie: FERMA DE ALPACALE A LUI ALFRED.

— Eu sunt, răspunde Alfred.

— Îmi plac alpacalele dumneavoastră, spune ea și zâmbește de parcă i-ar fi complimentat cizmele.

— Mulțumesc, domnișoară, zâmbește Alfred la rândul lui. V-ar interesa un tur al fermei?

Chiar dacă ne aflăm într-o misiune, niciunul dintre noi nu refuză.

*

Se dovedește că alpacalele nu sunt doar distractive, ci și foarte utile. Îl urmăm pe Alfred de cealaltă parte a dealului de pe proprietatea lui, pe lângă ferma lui cu acoperiș din șindrilă albă și verandă lată, ce se întinde de jur-împrejur, apoi într-un hambar mare și roșu. În tot acest timp el ne împărtășește

secretele meșteșugului său. Aflăm că lâna de alpaca e de trei ori mai călduroasă decât cea de oaie și mult mai fină. Aflăm că există două feluri de alpacale: Suri, care au lâna mai cârlionțată și divers colorată, și Huacaya, rasa cel mai des întâlnită în Statele Unite. Ne așezăm cu toții, pe rând, la roata de tors, pentru a răsuci lâna în fire de țesut.

— Ți-am făcut asta, îl aud pe Oliver spunându-i lui Sophie sub grinzile groase ale hambarului, în timp ce ține în mână o bucățică de ață pe care tocmai a tors-o.

Sophie îi răspunde cu un chicotit și se îndepărtează, dar nu înainte de a lua cu sine inutila bucățică de ață. Văzând toate astea, ridic din sprâncene.

Partea cea mai bună e că primim dreptul de a mângâia o alpaca sau două, iar eu tocmai îmi iau rămas-bun de la o femelă dulce pe nume Mildred, când arunc o privire mai încolo și îl văd pe Max stând practic nas în nas cu o alta, căreia îi șoptește tot felul de nimicuri dulci. El mă surprinde zâmbind, își drege glasul, după care lovește ușurel, pentru ultima oară, creștetul animalului și pleacă.

— Ce? Aveam o legătură! zice el.

Nu se poate să nu-mi crească inima când îl văd pe acest Max. Ăsta e Max cel pe care îl iubesc. Deschis, relaxat și fericit. Dau să-mi așez o mână pe spatele lui, dar mă retrag aproape imediat, neștiind sigur ce mai e bine și ce nu. Max îmi aruncă o privire pe care n-o pot descifra.

Mi-aș dori ca lucrurile să fie mai simple. Ca asta să fie doar o zi obișnuită, petrecută cu prietenii la o fermă obișnuită de alpacale. Iar Max să fie iubitul meu obișnuit, pe care nu-l visez. Mi-aș dori ca Sophie să locuiască aici. Mi-aș dori să nu-mi fi văzut azi câinele trecând pe lângă mine pe o motocicletă. Mi-aș dori să nu pierdem controlul asupra realității.

Îi găsim pe Alfred, Oliver și Sophie stând pe verandă. Sophie ține în mâini un superb pulover crem pe care tocmai l-a cumpărat, iar Oliver are o cutie cu fursecuri în formă de alpacale.

— Îmi pare rău, Mildred! strigă Oliver, după care smulge cu dinții capul unuia dintre fursecuri. Dar ești delicioasă! Ce e? mă întreabă cu gura plină, când observă că mă uit la el.

— Nimic, zic eu și rup un picior de alpaca din aluat, în timp ce ne întoarcem către drumul principal. Sunt doar fericită. Mi-

aș dori ca lucrurile să rămână așa.

— De ce să nu rămână? spune Oliver, părând sincer nedumerit.

— Pentru că situația e pe cale să se schimbe, îi răspund.

— Nu și dacă ne opunem.

Oliver ridică din umeri de parcă totul ar fi foarte simplu, iar eu îmi doresc să aibă dreptate.

*

— Deci cât mai avem până la colegiu? îl întreb pe Max, când ne îngrămădim cu toții înapoi în mașină.

— Doar vreo zece minute, răspunde el, uitându-se la o hartă Google de pe telefon. Așa că ar trebui să aflăm răspunsurile numaidecât.

Un sentiment de tristețe mi se ridică precum un nod în gât. După ce o vom găsi pe Margaret, nimic nu va mai fi la fel.

Dar în timp ce străbatem cu mașina campusul colegiului Wells, încep să mă relaxez. E un loc izbitor de frumos, plin de alei ce șerpuiesc printre vechi clădiri din cărămidă și copaci uriași, cu frunziș bogat, toate înălțându-se deasupra unor pajiști întinse, bine îngrijite. Un mic paradis academic.

Cel puțin la prima vedere.

*

— Mă tem că nu vă pot ajuta, ne zice Doreen McGinty de la biroul ei din secretariat, printre pocnetele baloanelor de gumă de mestecat.

Am încercat deja să intrăm în biroul lui Margaret Yang din aripa dedicată biologiei, dar era încuiat, iar acum sperăm ca Doreen să ne dea o adresă de domiciliu. Părul ei e în același timp foarte tapat și foarte bine făcut permanent, de parcă nu și-ar mai fi schimbat forma de la sfârșitul anilor optzeci.

— Seamănă puțin cu o alpaca, zice Max în șoaptă, în vreme ce Doreen își mestecă guma, iar eu îmi acopăr buzele ca să-mi înăbuș un chicotit.

— Nicio adresă personală nu va fi dată studenților, asta-i politica academiei. Vă cer sincer scuze, ne explică femeia, însă nu pare foarte sinceră.

— Dar noi nu suntem studenți! intervine Sophie, încercând să fie de ajutor și făcându-ne pe noi, ceilalți, să oftăm.

— Atunci categoric nu v-o pot da, zice Doreen.

— Dar programul biroului ei? încearcă Max. Pe ăsta ni-l

puteți spune?

— Pe ăsta vi l-aș putea spune, dacă ați fi studenți, dar altfel nu, răspunde femeia.

— Doreen, zice Oliver, apropiindu-se și sprijinindu-și relaxat un braț pe biroul ei. Dă-mi voie să-ți pun două întrebări. Prima: ți-a spus cineva vreodată că semeni izbitor cu prințesa Diana când era tânără? Pentru că așa e, Doreen. Și a doua: ipotetic vorbind, dacă ai fi în locul a câțiva studenți care, pentru moment, nu sunt, tehnic vorbind, înscriși…

Desenează cu mâinile niște ghilimele în aer.

— Deci nu sunteți studenți, zice Doreen, cu o față lipsită de expresie.

— Aceeași Marie, altă pălărie, spune Oliver. Deci, dacă ai fi în locul lor… cum ai proceda ca să găsești un profesor?

— Sigur, cu asta vă pot ajuta, zice Doreen și se apucă să scotocească prin sertarele biroului, în căutare a ceva.

— Știam eu că poți, Doreen! exclamă Oliver, bătând din gene.

Femeia trântește pe masă un teanc gros de hârtii.

— Formulare de înscriere, declară ea. Completați-le și vă voi putea răspunde la întrebări când veți veni la anul.

*

Cinci minute mai târziu, stăm pe o bancă din fața cafenelei din centrul campusului, simțindu-ne complet deznădăjduiți.

— Farmecul meu funcționează de fiecare dată cu secretara decanului Hammer! zice Oliver, uluit. Fă referire la o figură publică atrăgătoare din anii optzeci sau nouăzeci, apoi strecoară-ți rugămintea. Bum!

— Nu mai suntem în Kansas, îi spun. Suntem în Maine.

— Poate ar trebui să încerci chiar să muncești pentru ceea ce vrei, în loc să folosești mereu trucuri, intervine Max.

Îi arunc o privire care spune: *Uau!* iar el se mulțumește să ridice din umeri.

— Scutește-mă, Wolfe! răspunde Oliver. Nu te văd făcând nimic ca să rezolvi problema.

— Mi-ar plăcea la nebunie s-o rezolv, Healy, dar se pare că tu îmi stai mereu în drum, zice Max.

— Cum e posibil să-ți stau în drum, când tu îți petreci cea mai mare parte a timpului prefăcându-te că nu exist?

Oliver mai are puțin și își arată colții, iar Max tace.

— Nu mă prefac că nu exiști, zice el în cele din urmă. Ne-am

înstrăinat. Viețile noastre sunt altfel decât erau.

— M-ai lăsat baltă, frate! spune Oliver. Nu încerca să negi. Nici acum nu ne-am fi petrecut timpul împreună, dacă n-ar fi fost Alice.

Drept răspuns, Max pare îndurerat. Din câte îmi dau seama, știe că Oliver cam are dreptate.

— Deci ce facem? întreb eu, întrerupând tensiunea.

— Putem să mai încercăm mâine la biroul ei, ridică Oliver din umeri. Sau să urcăm la cină în sala de mese și să întrebăm lumea.

— Dar unde rămânem peste noapte? îl întreb.

— Ce ziceți de ferma lui Alfred? propune Sophie. Are casa aia mare și veche. Cred că s-ar putea să fie și pensiune.

— Serios? se arată sceptic Oliver.

— În Mâine, toate clădirile sunt pensiuni, zice cu convingere Sophie.

Ceva mai bine-dispuși, ne îngrămădim la loc în mașină, dar ne trezim din nou în punctul din care am plecat, când constatăm că motorul nu vrea să pornească.

Vreau să sugerez un camion de tractare, dar observ cât de rigid a devenit trupul lui Max și aleg să tac. Din păcate, Oliver nu pricepe semnul.

— Cu asta te alegi dacă umbli cu mormanul ăsta de fiare vechi, mormăie el de pe bancheta din spate. Mașina asta e mai bătrână decât noi.

Sophie tastează ceva pe telefon, iar eu mă uit în continuare la Max, așteptându-l să explodeze.

— Trebuia să fie a surorii mele! zice el printre dinți.

Oliver își masează fruntea preț de câteva clipe și răsuflă prelung.

— Îmi pare rău, Max! N-am știut.

Max se întoarce pe scaunul său.

— Conduc mormanul ăsta de fiare vechi pentru că trebuia să fie mașina Lilei. O mai ții minte pe sora mea? Ne-a fost dădacă în fiecare zi, după școală, până când a murit?

Chipul lui Oliver nici nu se clintește. Rămâne doar pe loc și încasează.

— Îmi amintesc, e tot ce spune.

— Prin urmare, îmi pare rău că te-am lăsat baltă, *frate*! zice Max. Dar trebuia să-mi văd de viața mea. Să mai fac și altceva

în afară de a mă juca împreună cu tine pe calculator toată ziua sau de a azvârli cu baloane pline de apă de la balconul dormitorului tău. Și îmi pare rău că ai rămas în urmă, dar îmi pare rău și că nu te-ai putut maturiza.

Mă aștept ca Oliver să țipe la rândul lui, să pornească o ceartă, dar n-o face. Dă doar din cap.

— Ai dreptate, spune el.

Apoi repetă.

— Îmi pare rău.

Max mai încearcă să învârtă cheia de câteva ori, implorând motorul să pornească, iar când vede că nu reușește, își proptește fruntea în claxon și urlă laolaltă cu el. Șovăitoare, îmi pun o mână pe umărul lui și el nu mă alungă. Își saltă doar capul de pe volan și îl întoarce într-o parte, privindu-mă cu ochi rugători.

— E ok, îi spun. Totul o să fie ok.

Nu l-am mai văzut niciodată așa.

— Vreau doar să înțeleg, spune el. Vreau doar ca totul să fie iar normal. În viață și… cu noi.

— Știu, îi spun.

— Bartholomew Burns! strigă Sophie de pe bancheta din spate.

Toți trei ne întoarcem și ne holbăm la ea.

— Ce-ai zis? întreabă Oliver.

— Cât de mult mă iubiți cu toții? întreabă Sophie, fluturându-și telefonul prin aer de parcă ar fi un bilet de aur.

— Depinde, zic eu. O ai pe Margaret Yang în telefonul ăla.

Prietena mea scutură din cap.

— Bartholomew Burns, repetă ea.

— Bartholomew Burns, fostul tău meditator la latină? o întreb. Tipul care purta o cruciuliță cu un Iisus detașabil?

— E adevărat, chiar purta un colier cu un Iisus detașabil, explică cu glas calm Sophie. Uneori îi plăcea să poarte o cruciuliță cu Iisus, alteori fără El. Dar aia a fost o fază și, oricum, mă găsea mai mult decât suportabilă, dacă pricepeți unde bat.

Dă de câteva ori din sprâncene în sus și în jos.

— Ce legătură are asta cu restul? întreabă Max.

Sophie își dă ochii peste cap.

— Are, pentru că azi am postat un *selfie* cu mine și cu

Mildred, alpacaua de la ferma lui Alfred, iar Bartholomew l-a văzut și se pare că el e student aici!

Ochii i se aprind, ca și cum ar zice: *ta-da!*

— Așa că mi-a dat un mesaj, eu l-am întrebat ce mai face… mă rog, asta-i parte din discuție… partea non-ciudată… și a zis că putem rămâne la el în noaptea asta, dacă vrem, la cămin! Cam jumătate dintre cei de pe etajul lui sunt plecați din oraș.

Mașina se eliberează de tensiune precum un avion care se depresurizează.

— Bună treabă, Soph! spun eu și batem palma. E o idee grozavă.

— Există doar o singură problemă, se strâmbă ea. Bartholomew zice că în seara asta o să dea o petrecere uriașă… speră că nu ne supărăm?

Când aude cuvântul *petrecere,* lui Oliver i se luminează privirea.

— Presupun că putem merge și noi, zice el.

În timp ce ne ridicăm și ne îndreptăm spre căminul lui Bartholomew, mă uit în urmă și observ că Max își privește mașina cu o expresie ciudată pe chip.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Aș fi putut să jur că tocmai au clipit farurile.

— Ești doar obosit.

— Nu, se încruntă el. Au clipit. Ceea ce ar fi ciudat, chiar și dacă nu i-ar fi murit bateria.

Glasul lui Max e stins, pare că se aude de foarte departe. Apoi, fără nicio explicație rațională și fără ca nimeni să fie la volan, mașina claxonează. Max ridică ochii către mine, cu un aer neajutorat.

— Chestia asta devine foarte ciudată, Alice. Trebuie s-o facem să înceteze.

Mă uit la el, la părul lui ciufulit și la privirea lui dezlănțuită. Ce-o să se întâmple dacă nu putem s-o facem să înceteze? Oare Max o să aibă o cădere nervoasă în toată regula?

Dar ce o să se întâmple oare dacă reușim?

28. Cățelușa ta e foarte norocoasă!

Conform foarte puținelor mele cunoștințe despre viața socială din facultate, pe care le-am spicuit în exclusivitate din nestemate ale cinematografiei moderne cum ar fi *Animal House* și *Old School,* se pare că există câteva căi simple de a organiza o petrecere mișto. Lista include o trupă muzicală grozavă, studente îmbrăcate scandalos, cantități nelimitate de substanțe ilegale și, în general, o lipsă de respect pentru binele tău și al celorlalți.

Bartholomew Burns și colegii lui de apartament din Leeland Hall, o casă cu două etaje și acoperiș de șindrilă albă, aflată la marginea campusului, habar nu aveau despre listă ori despre filme. Sau, dacă aveau habar, au ales să le ignore pe toate în baza cine știe cărui principiu nedeslușit al celor care refuză să fie în pas cu moda. Poate că noi – Max, Sophie, Oliver și cu mine – ar fi trebuit să anticipăm asta, date fiind peretele acoperit de premii pentru cunoașterea limbii latine și vasta colecție de insecte care ne-au întâmpinat la sosirea în apartament. Dar, bănuiesc eu, toți am presupus pur și simplu că în facultate oricine are dreptul să fie interesant.

Ne-am înșelat. Ne-am înșelat teribil, îngrozitor de mult.

— Nu glumesc când spun că e mai multă distracție în comunitatea de pensionari a bunicii mele, decât aici, zice Sophie, ținând în mână un pahar de vin cu suc de zmeură.

Stă în ușa dintre o cameră în care lumea joacă Monopoly și una în care se joacă jocuri video.

— Sunt atât de deprimată, că-mi vine să țip, adaugă ea și ia o înghițitură zdravănă din băutură.

— Bună!

Un roșcat uscățiv, care poartă o pereche de ochelari cu rame groase, se apropie de mine și se sprijină relaxat de marginea căminului.

— Sunt Wallace, îmi zice el, făcându-mi cu ochiul. Cum se face că nu te-am mai văzut pe aici?

— Nu e studentă aici, menționează Sophie printre hohote înăbușite de râs.

— Oh! dă din cap Wallace. Mă gândeam doar că nu te-am mai văzut pentru că, de obicei, eu sunt în atelierul artistic. Știi tu… îmi creez operele de artă.

Apoi mă privește insistent, de parcă s-ar aștepta să mi se taie răsuflarea de uimire.

— Deci ești student la arte? îl întreb politicos, în timp ce Sophie își dă ochii peste cap fără nicio jenă.

— Mă gândesc la asta, răspunde tânărul. În clipa de față doar creez, explorez potențialul lucrărilor mele.

— Și ce fel de lucrări faci? mă interesez eu.

— E înviorător să auzi pe cineva punând întrebarea asta, spune el, apoi se apleacă mai aproape de mine. În prezent, creez o serie în care îi fac fotografii șoricarului meu, Arabella, în diverse contexte istorice, purtând ținute adaptate epocilor respective. Apoi folosesc pozele drept comentariu la adresa modernității și a lipsei generale de cultură din lumea zilelor noastre, explică el, pe un ton cât se poate de serios. De exemplu, săptămâna trecută am construit o machetă a Casei Albe și am îmbrăcat-o pe Arabella în George Washington. Săptămâna viitoare sper s-o transform în Frida Kahlo.

Mă uit lung la el, folosindu-mi toți mușchii din corp pentru a-mi păstra stăpânirea de sine, în vreme ce Sophie începe să hohotească atât de tare, încât am impresia că, de fapt, plânge.

— Îh-hm! e tot ce reușesc să spun.

— Vreți să vedeți o fotografie? întreabă el.

— *La naiba, cum să nu!* strigă Sophie și începe să râdă iar.

În clipa aia nu mai reușesc să mă stăpânesc, așa că izbucnesc și eu în râs.

— Sunteți foarte nepoliticoase! remarcă Wallace.

— Cățelușa ta e foarte norocoasă! izbutește Sophie să scâncească, în timp ce-și șterge lacrimile.

— Ok, oameni buni! auzim o voce cunoscută strigând.

Sophie și cu mine ne uităm pe după colț și murim de rușine când îl descoperim pe Oliver stând în mijlocul încăperii, cu o bere în mână.

— Nu mă cunoașteți. Mă cheamă Oliver și nu sunt student aici. N-o să vă spun la ce școală merg pentru că asta mi-ar trăda vârsta și cred că am șaizeci la sută șanse să mă sărut cu cel puțin o fată la petrecerea din seara asta. Dar știți în ce situație n-o să se întâmple așa ceva?

Merge către combina muzicală și își conectează la ea iPod-ul, pe care l-a scos din buzunar.

— În situația în care petrecerea continuă ca și până acum.

Prin urmare, totul e pe cale să se schimbe chiar… acum.

Apasă pe un buton și crește volumul. În doar câteva secunde, sunetele ritmice ale sintetizatorului din piesa „Kiss” a lui Prince năvălesc din boxe și năvălesc cu putere. Întreaga încăpere pare că încremenește, în vreme ce Oliver începe să-și scuture umerii în ritmul muzicii, adăugând piruete, mișcări din șolduri și mimatul versurilor.

Mă uit cu gura căscată (nu mă pot abține) cum rostește cu pasiune textul melodiei. Mă uit către Sophie și nu-mi pot da seama dacă pare complet îngrozită sau oarecum atrasă.

Însă în clipa aceea, ca prin farmec, toată camera începe să se miște. Brusc, toți, dar absolut toți, dansează. Până și Wallace. Oliver își croiește drum spre locul în care mă aflu și chiar în clipa în care cred că o să mă ia de mână, începe să cânte laolaltă cu corul în urechea lui Sophie. *Knh-kuh-kuh-kuh-kuh-kiss.*

În timp ce dansez, mă întreb unde e Max, apoi îl zăresc în cealaltă parte a camerei, dând din cap și mișcând din picioare. Dau să pornesc înspre el în pași de dans, dar mulțimea se dă la o parte și văd că nu e singur. O fată brunetă, îmbrăcată în pantaloni negri, se învârte în jurul lui cu mișcări flamboiante, gen disco, de parcă ar spune: ia uită-te la corpul meu! Încă îi urmăresc cu o privire furioasă, când Oliver mă învârte și, pentru o clipă, îi pierd din ochi.

Muzica devine mai lentă odată cu începutul melodiei „Purple Rain”, iar eu sunt pe cale să fug la baie, ca să nu-l văd pe Max dansând lin cu bruneta. Dar, dintr-odată, el apare lângă mine și mă ia de mână. Sophie îmi aruncă o privire când Max mă trage după el prin mijlocul petrecerii, pe lângă dansatorii care se învârt, pe lângă discuțiile purtate cu voce tare, până afară, pe pajiștea răcoroasă, unde totul e liniștit.

— Vezi asta? mă întreabă el, arătând cu degetul spre cer.

Văd. Deasupra noastră se întinde un superb cer înstelat, dar stelele au toate culorile curcubeului și strălucesc precum lacul de unghii.

— Văd, îi spun lui Max. E incredibil!

— Bănuiesc că nu toate momentele de vis amestecat cu realitate sunt așa de rele, remarcă el.

Îl privesc și pământul pe care stăm îmi pare foarte întunecat, în comparație cu cerul. Iar spațiul dintre noi parcă e prea rece

și prea mare. Ca la un semn, Max mă trage spre el, ținându-și o mână într-a mea, în timp ce cu cealaltă îmi cuprinde spatele. Îmi lipesc fața de gâtul lui, ascultând în continuare piesa „Purple Rain”.

Nu știu dacă e din cauza vocii lui Prince ori a vinului cu suc de zmeură, dar simt ceva diferit. Dulce și în același timp puțin trist. Ca și cum am fi venit aici împreună, știind că trebuie să ne luăm rămas-bun. De la o întreagă parte a existenței noastre, de la jumătate din viețile noastre, de la locurile în care mergem noaptea și, într-un fel, unul de la celălalt. Există un motiv pentru care nu-mi place să-i vorbesc lui Petermann despre vise, pentru care îmi țin jurnalul atât de aproape de inimă. Visele sunt singurele lucruri pe care le împărtășim și de care nimeni altcineva nu se poate atinge. Iar acum le vom pierde, ceea ce mă îngrozește.

Mă uit în jos și văd că plutim iar. Max observă și el. Dar de data asta nu mai suntem speriați. Mă țin doar strâns de el și mă gândesc că, dacă e un vis, o să dureze la nesfârșit.

29. El apare de fiecare dată

— Trebuie să te întreb ceva și nu vreau să râzi de mine, îmi spune Sophie.

Stăm întinse una lângă alta într-un hamac din curtea casei Leeland Hall, înfofolite în păturile de lână pe care le-am furat din camera de zi. Ea are ochii pe jumătate închiși și, de la atâta dans, părul îi stă ciufulit în toate direcțiile. În clipa de față îmi vine cam greu s-o iau în serios.

— Bine, o să încerc! îi zic.

— De ce are șvaițerul atâtea găuri în el? mă întreabă Sophie. De fapt, de ce are vreo gaură?

Nici măcar nu încerc să mă abțin de la a izbucni în râs. Sophie îmi împunge ușor brațul.

— Ți-am zis să nu râzi! strigă ea. Haide, nu poți să-mi spui că tu nu te-ai gândit niciodată până acum la asta.

Mă uit spre cerul încă plin de scântei multicolore și sunt dezamăgită că Sophie nu le poate vedea și ea. Pentru că i-ar plăcea la nebunie.

— Ba da, Soph, îi spun și arunc o privire spre ceas. 11:59. Unde e Max? A dispărut după dansul nostru și de atunci nu l-am mai văzut.

— Mă gândesc tot timpul la mucegaiul de pe brânză.

Pe urmă încep să râd din nou.

— Mmm, mucegai! zice Sophie printre chicoteli, ceea ce ne face să râdem și mai tare. Te iubesc, Al! spune ea, după ce ne mai potolim și își lasă capul pe umărul meu.

— Și eu te iubesc, Soph! îi zic, ridicându-mă și bătând-o ușurel pe creștet.

— Știi de cine îmi mai place? mă întreabă.

— Am așa, o idee, spun eu, dându-mi ochii peste cap.

— De Max.

— Nu mai spune.

— Acum pricep, continuă ea. Văd cum se uită la tine și îmi place la nebunie.

— Atunci de ce dispare mereu? De exemplu, acum unde e? întreb, azvârlindu-mi mâinile în aer și oftând. Mă duc la culcare, bine? Tu o să fii ok?

— Ok, du-te la culcare! mă îndeamnă ea, cu un zâmbet larg.

— Sigur nu vrei să vii?

Sophie scutură din cap.

— Sunt bine. O să mai stau puțin aici și o să văd dacă pot să conving stelele astea să-și schimbe culoarea, așa cum fac pentru tine.

Îi zâmbesc.

— Strigă dacă ai nevoie de mine.

— Așa o să fac, spune ea, cuibărindu-se mai bine între pături. Și, Al?

— Da, Soph? aștept eu.

— Știu că dispare mereu. Dar știi ce?

— Ce?

Sophie practic își întoarce capul cu susul în jos, ca să-mi poată spune această ultimă parte privindu-mă drept în față.

— Se întoarce de fiecare dată. La CDV, în noaptea în care ați intrat prin efracție, pe veranda din fața casei tale, cu cafea… chiar și în vise. Apare.

*

Bartholomew Burns mi-a spus că, la etajul la care stă el, se găsește o cameră disponibilă, locuită de o fată care acum e plecată într-o călătorie împreună cu grupul ei de cântăreți a capella. Mi s-a părut un lucru destul de normal. Poate că va trebui să înfrunt prea multe postere cu Taylor Swift, dar n-o să mor din pricina asta. În plus, îmi place Taylor Swift. Doar că n-o spun în public. Dar când deschid ușa camerei 201, nu văd nici urmă de Taylor Swift, nicio pernă roz de pus pe podea, nicio măsuță de toaletă veche, dar șic.

Există însă ponei. Peste tot ponei și numai ponei. Postere cu ponei pe pereți. Un avizier întreg plin cu panglici primite la întrecerile de călărie, așternuturi cu ponei și, pe fiecare suprafață disponibilă, fotografii înfățișând un cal maroniu, cu o pată albă între ochi.

— Valerie e campioană la călărie, îmi zice Bartholomew Burns când trece prin preajmă și mă surprinde stând în ușă, cu gura căscată de uimire. Am uitat să-ți spun asta?

— Cum îl cheamă pe cal? e singura întrebare care îmi vine în minte.

— Theodore, răspunde el, după care coboară scara cu pași grăbiți.

Străduindu-mă să nu întâlnesc privirea vreuneia dintre numeroasele întruchipări ale lui Theodore, mă spăl pe dinți și

iau de pe biroul fetei un exemplar din revista *Cai și copoi,* ca să citesc până adorm. Abia ațipesc cu revista pe piept, când aud pe cineva intrând în cameră.

Deschid ochii speriată, așteptându-mă să fiu nevoită să-i cer scuze lui Valerie, care cu siguranță s-a întors mai devreme din călătorie și se întreabă cine naiba stă în patul ei cu ponei. Sunt uluită să-l văd în schimb pe Max.

— Bună, e tot ce-mi spune el.

Stă pe loc, cu o mână în buzunar, cu cealaltă încă pe clanța ușii, cu ochii mari.

— Bună, îi zic și mă ridic în coate, cu privirea încă încețoșată, în vreme ce Max se așază la picioarele patului. E totul ok? Oliver a spart până la urmă boxele de jos?

— Nu, chicotește Max. Oricum, nu încă.

Își ferește privirea de mine, iar trupul îi e încordat, în vreme ce strânge în mâini marginile saltelei.

— Deci…

Și, brusc, cred că știu ce se petrece.

— Stai așa! îi spun.

— Ce?

Se întoarce și mă privește nedumerit.

— Cred că n-ar trebui să fii aici.

Cuvintele îmi ies pe un ton oarecum deznădăjduit, înainte să-mi dau seama dacă vreau să le rostesc sau nu. Max e pur și simplu prea aproape și arată foarte bine. Iar dacă nu știe încă ce vrea sau dacă, după toate astea, o s-o aleagă totuși pe Celeste, atunci chiar vreau să plece.

Acum el se uită drept în ochii mei. Și spune doar:

— De ce?

Iar inima începe să-mi bată cu un milion de kilometri pe minut, fiindcă întrebarea lui e ca o recunoaștere a tot ceea ce se întâmplă. Înghit în sec și nu reușesc să spun decât:

— M-am gândit că ai vrea să fii singur.

— Așa am spus, recunoaște Max, fără a-și lua ochii de la ai mei. Deci, încearcă el din nou, nu știu ce să fac. M-am plimbat prin campus, storcându-mi mintea, încercând să-mi dau seama ce să fac. Pentru că vreau să mă fac bine, serios. Știu că trebuie să ne facem bine. Știu că visele trebuie să înceteze. Dar nici nu vreau să te pierd.

În cameră se lasă o tăcere atât de adâncă, încât ai putea auzi

un păianjen strănutând. Nu tu muzică de la petrecere, nu tu pași pe scările căminului, nu tu chiote de veselie. Doar tăcere, ochii mei și ai lui Max, gura lui perfectă și senzația care îmi izvorăște din adâncul stomacului, apoi îmi urcă prin piept și pe gât, până în vârful urechilor.

— Nu pot să te pierd, Alice! spune el din nou.

Atunci, înainte să apuc să mă abțin, sar spre celălalt capăt al patului, pentru a-l săruta și a mă arunca în brațele lui, cuprinzându-i mijlocul cu picioarele. Iar el mă primește și își ridică brațele pentru a-mi susține spatele, în vreme ce cu mâinile mă strânge de ceafă, pe sub păr.

— Nu pot să te pierd, îmi șoptește pentru a treia oară.

Eu îi iau fața în palme și îi împing părul pe după urechi, în timp ce îi mângâi bărbia cu degetele.

— N-o să mă pierzi niciodată, îi spun. Sunt chiar aici.

Și îl sărut din nou.

<u>18 Octombrie</u>

— Uite unul bun, zic eu, aplecându-mă pentru a ține diascopul în fața ochilor lui Max.

Suntem din nou pe pontonul de lângă școală și e amurgul, acea parte perfectă din zi. În fața noastră curge râul Charles, colorat într-un turcoaz-strălucitor. Eu am în poală un morman de diapozitive și le sortez, așezându-le rând pe rând în vechiul aparat din lemn și ridicându-le în fața ochilor, înainte de a i le întinde lui Max. El stă lungit pe spate, ținând într-o mână o carte cu care își acoperă fața, în vreme ce pe cealaltă o are sub cap.

Max închide un ochi, strâmbându-și într-un fel teatral întregul chip, de parcă asta l-ar ajuta să vadă mai bine. Știu că nu e foarte interesat de diapozitive, ar prefera să citească. Se uită la ele doar ca să-mi facă mie o bucurie.

— Ooooh, ăsta este *unul bun! dă el din cap în semn de încuviințare. Pune-l în grămada de păstrat.*

La dreapta genunchiului meu se înalță un teanc ordonat de diapozitive, cele pe care am decis să le oprim. Din ce motiv, nu sunt sigură.

Ridic un nou diapozitiv în dreptul ochilor, strâmbându-mă la rândul meu când văd portretul profesionist al unei pisici obeze, apoi îl înlocuiesc cu altă imagine. Următorul diapozitiv reprezintă un perete de plante suculente, verzi, lucioase și cât se poate de vii, dar pe ăsta nu i-l arăt lui Max, fiindcă îmi amintește de Celeste. În continuare ajung la o iurtă făcută din pânză roșie precum soarele la apus, așezată pe marginea unei stânci înzăpezite, cu fața către ceea ce par a fi munții Alpi. Două perechi de schiuri sunt înfipte în zăpadă, iar în spatele lor se distinge lumina unui foc.

— Ăsta, zic, ridicând diapozitivul pentru Max, e absolut perfect.

— Asta o să judec eu, spune el, lăsându-și cartea deoparte și pregătindu-se din nou pentru diascop.

În timp ce el studiază fotografia, eu îi cercetez chipul. Cuta care îi apare între sprâncene când e foarte concentrat, curbura maxilarului, ușoara gropiță din obrazul drept. Apoi îl văd ridicând din sprâncene.

— Uau! e tot ce zice.

După care își îndepărtează aparatul de ochi, ca să se poată uita drept la mine.

Când îmi desprind în sfârșit privirea, văd că nu mai suntem pe ponton. Suntem în zăpadă. Eu am pe mine o canadiană pufoasă și pantaloni de schi mov-aprins, iar Max e îmbrăcat la fel, însă haina și pantalonii lui sunt colorați în nuanțe de albastru. La vreo șase metri distanță, scăldată în lumină, se înalță iurta noastră în culorile apusului.

Max îmi aruncă o privire pe care o cunosc bine. O privire care mă face să spun:

— Te rog, nu!

Dar el continuă să-mi zâmbească poznaș.

— Te rog, nu! încerc eu încă o dată, dar acum mai tare, însă el tot nu mă ascultă.

Îmi aruncă un bulgăre de zăpadă drept în față. Mă uit furioasă către el.

— Ce, ai cinci ani? îl întreb.

— Da, răspunde Max, rânjind.

Apoi sare și mă trântește la pământ. Zăpada e incredibil de moale, amortizându-mi căderea pe spate. Max îmi șterge o parte din omătul de pe obraz, dar mai lasă câțiva fulgi.

— Cum am putut să fac un lucru atât de îngrozitor? zice el pe un ton teatral. Uite, lasă-mă să te ajut!

Se apleacă și îmi sărută încet buza de jos, luând niște zăpadă cu el. Apoi face ochii mari.

— Știu, știu. Sărut foarte bine, spun eu.

Max își dă ochii peste cap.

— Poftim! Gura mare.

Ia puțină zăpadă și mi-o presară pe limbă. Are gust de gheață cu lămâie.

— Miam! exclam eu și îmi mușc buza.

— Miam! spune Max și mă sărută din nou.

30. Peștele pufos

Nu te mișca!

E primul lucru care îmi vine în minte când deschid ochii. Pentru că peste mijlocul meu e așezat un braț greu, brațul lui Max, și mi-e groază că o să alunece de acolo. Celălalt braț îi e cuibărit sub perna pe care îmi sprijin capul, iar vârfurile degetelor i se ivesc la capătul celălalt, lângă fața mea.

Nu te mișca!

Pentru că Max e cu adevărat peștele pufos, specia pe care am descoperit-o într-un vis în adâncurile Amazonului, pe vremea când eram copii și nu mai văzusem niciodată lumea. Trebuia să pășim ușor în timp ce ne apropiam de el, ca să nu se sperie și să fugă.

Max e cu siguranță un asemenea pește. Dar apoi se mișcă el. Doar un pic, doar o ușoară agitare. Îi aud răsuflarea lentă în spatele meu și mi se pune un nod în gât. Nu știu de ce mă aștept să sară din pat și să fugă pe ușă afară, pentru a nu se mai întoarce niciodată, dar pur și simplu la asta mă aștept. Nu mă pot abține.

Mă întorc încet cu fața spre el. Imaginea ochilor lui aflați atât de aproape, deschiși și privindu-mă, îmi întoarce stomacul pe dos și îmi transformă oasele în jeleu.

Max nu zice nimic. Doar mă privește atent, încă somnoros. Mă întreb dacă nu cumva n-am visat doar diapozitivele și iurta, ci am visat totul. Tot ce s-a întâmplat azi-noapte între mine și Max. Poate că am adormit mai devreme în camera asta. Poate că nimic nu s-a întâmplat de fapt. Zilele astea totul e foarte neclar.

În clipa aceea Max înghite în sec, apoi, ca și cum ar fi cel mai firesc lucru din lume, își folosește ambele brațe pentru a mă trage spre el, sărutându-mă în timp ce tot trupul mi se topește în al lui. Nu știu dacă ne sărutăm sau doar ne sorbim unul pe altul, dar ideea e că nu mă mai pot sătura de Max. Mă îndepărtez doar cât să-i spun:

— Mă temeam că o să fugi înot.

— Ce? murmură el printre sărutări.

— Mă temeam că o să fugi înot ca peștele pufos.

— Mai puține vorbe, mai multe sărutări, îmi cere Max, iar eu chicotesc și mă supun.

Până când zăresc ceva peste umărul lui. Prin dreptul ferestrei cad fulgi uriași de zăpadă.

— Ninsoare?

Sar din pat și alerg la geam. Dar afară nu e nici urmă de zăpadă. Sigur că nu e!

— Ai putea să te întorci aici, te rog? îmi strigă Max. Statul întins în pat era cu mult mai plăcut acum treizeci de secunde.

— Jur că am văzut fulgi de zăpadă la fereastră, dar când m-am uitat mai atent, nu era nimic acolo… îi explic eu, în timp ce mă urc la loc lângă el și îmi cuibăresc spatele la pieptul lui.

Curând Max îmi cuprinde din nou tot trupul cu brațele, iar eu îmi lipesc capul de baza gâtului său.

— M-ai strâns ca într-un cocon, îi spun.

Vocea lui Max se aude iar ca a unui personaj din filmul *Invazia hoților de trupuri,* groasă, robotizată.

— A-fost-închisă-în-cocon, zice el.

Și, după câteva clipe de tăcere, izbucnesc în hohote de râs.

— *Doamne,* ciudat mai ești! îi spun, dar continui să râd. Acesta e momentul în care Oliver dă buzna pe ușă și țipă:

— Sophie și cu mine ne căsătorim!

— Poftim? zic eu, ridicându-mă.

Max nu face decât să-și îngroape capul sub o pernă.

— M-ai auzit, spune Oliver. Sophie și cu mine ne căsătorim, iar voi sunteți cu toții invitați.

Sophie sare pe pat în spatele lui Max, purtând o pereche de ochelari mari de soare și părând puțin obosită.

— De fapt, ne-am sărutat când eram beată, mormăie ea. Și am găsit-o pe Margaret Yang.

31. Ursuleți de pluș

Sinceră să fiu, mi-am imaginat-o pe Margaret Yang arătând ca ieșită dintr-un film de acțiune cu supereroi, îmbrăcată într-un costum elegant și purtând o pereche de pantofi cu tocuri de doisprezece centimetri. Urma să-și deschidă dintr-o mișcare servieta și să tasteze câteva cifre, apoi să ne curenteze între ochi cu un minuscul aparat metalic pentru șocuri electrice, iar noi să fim perfect în regulă și gata de drum.

În schimb, Margaret Yang pe care o găsim așezată la o masă din localul Blue Cow, la intersecția dintre străzile Main și Milk, chiar lângă campusul Wells, poartă un pulover gros, împletit, de culoare gri și o pereche de încălțări Crocs cu șosete de lână. Are părul prins la spate, într-un coc lejer.

— Doamna profesoară Yang? zic eu încet, oprindu-mă lângă masa ei, pe care a întins vreo șase ziare, cafea, gofre, ouă și șuncă.

Foarte multă mâncare pentru o femeie atât de mică. E clar că stă aici de mai multe ore, căci se afla în același loc și mai devreme, atunci când Sophie și Oliver au venit să ia cafea și au auzit-o discutând cu un student.

Drept răspuns la întrebarea mea, Margaret Yang își ridică în tăcere mâna stângă până în dreptul feței mele, în timp ce cu dreapta urmărește ultimele rânduri ale articolului pe care îl citește. Sunt tentată să-mi comand o cafea cât așteptăm, iar Max categoric se uită la șunca de pe masa ei de parcă n-ar mai fi mâncat de zile bune.

— Gata! spune femeia, fără să-și ridice încă ochii, oprindu-se în schimb pentru a sorbi din cafea. Puteți să luați loc.

Max și cu mine ne așezăm cu grijă în separeu, pe locurile din fața ei.

— Vă puteți prezenta tema de cercetare, începe Margaret, în vreme ce își mai pune niște frișcă în cană.

Dar apoi ne privește pentru prima dată.

— Oh! e tot ce zice.

— Bună! spun eu, fluturând scurt din mână.

— Nu sunteți de la ora mea de Neurologie 260, observă ea.

Max și cu mine scuturăm din cap.

— Așadar n-ați venit aici ca să vă prezentați temele de cercetare pentru semestrul viitor, continuă Margaret.

Scuturăm iar din capete. Profesoara se uită la noi, mestecând încet în cafea.

— Atunci spuneți-mi, ne îndeamnă ea, uitându-se în jos pentru a-și așeza lingurița pe farfurie, în timp ce pe chip îi înflorește un zâmbet. Ce mai face câinele Jerry?

*

— Stați să mă asigur că am înțeles corect, zice Margaret, ajunsă acum la a treia porție de cafea.

Eu îmi strâng recunoscătoare în mâini propria cană și aproape că o egalez pe interlocutoarea noastră în ceea ce privește numărul de reumpleri, pe când Max înfulecă o gofră acoperită cu fructe. I-am povestit totul lui Margaret. Despre vise și despre cum ne-am regăsit unul pe altul. Despre lucrul cu Petermann, despre arestarea lui și despre excursie.

— Vedeți apărând în realitate lucruri ciudate, despre care știți că n-ar trebui să fie acolo.

— Ieri mi-am văzut câinele trecând pe lângă mine pe o motocicletă, e singurul răspuns care-mi trece prin minte.

— Iar Petermann v-a spus că, după părerea lui, e vorba de o „hemoragie a viselor”, continuă Margaret.

— Credeți că s-ar putea înșela? o întreb, îndreptându-mi puțin spatele, moment în care observ că Max s-a oprit din mestecat.

Te rog, fă să se fi înșelat! îmi vine să zic.

— E cu siguranță o premieră, dar cred că, din păcate, în cazul ăsta are dreptate, spune Margaret, făcând semn să i se aducă nota. Știți ce este un obiect de tranziție?

Îmi amintesc o prelegere ținută de Levy acum aproximativ o lună, după ce discutaserăm despre teoria atașamentului la copii.

— În esență, e un ursuleț de pluș, nu? zic eu.

— Impresionant! răspunde Margaret. Corect. Obiectele de tranziție le sunt date copiilor mici astfel încât ei să se poată atașa de altceva în afara persoanei care îi îngrijește și să se simtă în siguranță în timp ce explorează lumea sau noaptea, când dorm.

Îmi amintesc de plecarea mamei, de lucrurile care ne-au adus pentru prima oară la CDV.

— Cred că eu n-am avut așa ceva, îi zic.

— Ba da, ai avut! dă din cap cu convingere Margaret Yang.

— Atunci care a fost acel obiect? o întreb. Jerry?

Drept răspuns, Margaret nu face decât să se uite fix către Max.

— Nu pricep.

Mă încrunt.

— Eu? se miră Max.

— Da, spune Margaret și își așază mâinile pe masă, una peste cealaltă. Trebuie să înțelegeți că atunci când v-am cunoscut pe voi doi, mi s-a rupt inima. Eram tânără, abia la început. Până în acel moment întâlnisem de-a lungul tratamentelor pe care le acordasem câțiva adulți suferind de insomnie și cel mult câțiva studenți stresați. Nu mai consultasem niciodată copii de vârsta voastră. Amândoi trecuserăți prin experiențe incredibil de grele, moarte și abandon, și erați atât de mici, de singuri! Aveați nevoie de ceva care să vă facă să vă simțiți în siguranță și nimic nu funcționa. Atunci mi-a venit ideea. Puteați să vă aveți unul pe altul!

Max și cu mine mai facem un schimb de priviri, dar de data asta îl prelungim. Eu mă gândesc la povestea pe care mi-a spus-o despre piesele de Lego din ciocolată.

— Trebuie să înțelegeți, continuă Margaret. Nu m-am așteptat nicio clipă să funcționeze cu adevărat. Dar eram aventuroasă și încercam să-mi fac un nume. Și, cumva, s-a creat o legătură între voi. V-ați descoperit unul pe altul. Mă așteptam ca atașamentul să dispară pur și simplu, odată cu înaintarea în vârstă, așa cum li se întâmplă tuturor copiilor cu păturelele sau ursuleții lor. Dar se pare că nu s-a întâmplat.

În cele din urmă îmi iau ochii de la Max și mă uit spre Margaret. Acum totul e mult mai logic.

— Atunci poate că nici nu trebuie să ne mai treacă vreodată? zic eu, cu speranță în glas.

— Mi-aș dori să fie așa, Alice. Dar cred că avem destule dovezi care arată contrariul, acum după ce v-ați cunoscut în viața reală. Dacă vreți să mai faceți diferența dintre somn și starea de veghe, trebuie să vă scoatem pe unul din visele celuilalt.

Max și cu mine o ascultăm pe Margaret Yang, când îl simt strângându-mă de mână pe sub masă.

— Sunteți sigură? o întreb. Nu există nicio altă cale?

Margaret Yang se mulțumește să clatine din cap.

*

O jumătate de oră mai târziu, Max și cu mine încă ne ținem de mână în timp ce stăm întinși pe patul lui Margaret Yang, în apartamentul ei de profesor. Ea ne așază pe capete niște căști pentru EEG, apoi ne pune fiecăruia la ceafă câte un mic obiect metalic, de mărimea unei baterii de telefon mobil.

— O să fim ok, Alice, îmi zice Max, în timp ce ochii încep să ni se închidă. Orice ar fi, ne avem unul pe altul.

În viața mea n-am fost atât de speriată, dar fac pe curajoasa. Dacă reușesc să-l conving pe Max că îl cred, poate chiar o să-l cred.

— Ți-ar plăcea să-ți spun o poveste? îl întreb.

— Da, te rog.

— Ok. Într-o zi, o fetiță de nouă ani se plimbă prin Muzeul de Artă Modernă. E complet gol. Nici măcar paznici nu sunt acolo. Dar pe ea n-o deranjează pentru că așa are mai mult timp să se uite în jur.

Îmi trec degetul mare peste articulația arătătorului său și îl simt cum începe să se relaxeze.

— Apoi, brusc, toate tablourile încep să dispară. Sau, mai precis, imaginile din tablouri. Și, până la urmă, pânzele rămân complet albe. Fetița aude un zgomot și își dă seama că totuși nu e singură în galerie. Mai e acolo un băiat, care ține în mână o cutie uriașă cu carioci de toate culorile.

Chicotesc cu glas tare când îmi amintesc.

— Și cei doi își petrec restul zilei colorând tablourile cum vor ei, iar apoi adorm pe acoperiș, în lumina soarelui. Și chiar dacă atunci când fetița se trezește, băiatul a dispărut, iar ea e înapoi în apartamentul ei, cumva se simte mai bine. Mai puternică. De parcă cineva ar fi venit s-o salveze.

— Ăsta e primul vis cu mine pe care ți-l amintești? mă întreabă încet Max, iar eu dau din cap în semn de încuviințare. Și eu mi-l amintesc, spune el. A fost o zi grozavă!

— Ne vedem curând, Max, îi zic, strângându-l cu putere de mână.

— Ne vedem curând, îmi șoptește el.

18 octombrie

Max și cu mine stăm încă o dată cuibăriți pe pontonul râului Charles, de data asta într-un morman de perne, iar eu mișc din nou diascopul încoace și încolo, prin fața ochilor noștri.

— Niciunul dintre diapozitivele astea nu e destul e bun, zic enervată, uitându-mă la imaginea unei grădini de legume.

Dar apoi o înlocuiesc cu o alta și mă opresc.

— Stai așa! Am găsit unul.

E o fotografie în care apar niște stânci superbe din Irlanda. Îi dau aparatul lui Max, iar el spune doar:

— Adjudecat!

Și, brusc, sunt acolo, plimbându-mă prin iarba deasă, care se unduiește în bătaia vântului. Max e în fața mea, ținând de funie un ponei dulce, provenit din Insulele Shetland, care poartă un pulover făcut din lână Shetland. O iau la fugă pentru a le ieși în întâmpinare, dar mă împiedic și cad pe câmpul neregulat, iar când mă ridic, poneiul e tot acolo, însă Max a dispărut și funia de care ținea animalul se leagănă acum în vânt.

— Max! strig eu. Unde ești?

Mă învârt și mă tot învârt, dar nu văd decât verde, iar de data asta Max nu mai apare, așa cum a mai făcut-o, dintre cuburile de Jenga din burete.

— N-o să meargă, îmi zic și o iau la fugă în josul dealului pe care am venit, însă mă împiedic și cad iar.

Când aterizez, sunt din nou pe ponton, dar Max nu-i nici aici, așa că iau repede un alt diapozitiv. E fotografia podului Golden Gate.

— Merge, spun eu, căci poate fi și o poză din Siberia, tot aș accepta-o dacă m-ar duce la Max.

Și, brusc, mă aflu în vârful unui deal ascuțit din San Francisco, într-una dintre acele mașinuțe galbene ce sunt închiriate turiștilor, iar Max e drept în fața mea, râzând, cu o cască foarte caraghioasă pe cap.

— Arăți ridicol! îi strig eu.

— Siguranța e pe primul loc! strigă Max. Ne întrecem până la pod!

Și pleacă. Îl urmez prin oraș, gonind printre tramvaie, până când ajungem să plutim spre Golden Gate. Dar, când ne apropiem de destinație, el virează și iese brusc de pe drum. În

clipa în care ajung în sfârșit acolo, într-un loc prăfuit cu vedere spre golf, Max a dispărut iar. Oftez și îmi las ușor capul pe volan. Nu! Nu-nu-nu-nu-nu. Când ridic fruntea, văd pe bord o piesă Lego din ciocolată, o arunc în gură și încep să mestec cu disperare.

Mă întorc înapoi pe ponton, însă de data asta sunt mai precisă. Arunc diapozitivele deoparte, unul câte unul, până când găsesc imaginea unei superbe plute din lemn curat, ce plutește pe apele unui ocean liniștit, având întinse pe ea două prosoape de plajă cu dungi groase.

— Cât de departe poți fugi de mine aici? mă întreb și, cât ai clipi, sunt pe plută, întinsă pe prosop, simțindu-mă fericită în căldura și lumina soarelui.

Inspir adânc și, în clipa următoare, mă trezesc plină de apă.

— Ce fel de săritură să fac? mă întreabă Max cu un zâmbet poznaș, ud leoarcă, scuturându-și părul peste trupul meu și făcându-mă să țip.

— Nu sări în apă! încerc să-i sugerez, pe un ton cât mai relaxat cu putință. Doar stai o clipă întins aici, lângă mine.

— Mă întorc imediat, Alice, îmi spune el.

— Ba nu, n-o să te întorci, îi zic. N-o să te întorci imediat. Te rog, rămâi pur și simplu aici, cu mine.

— Alice! zice Max și se uită la mine ca și cum aș fi nebună. Unde aș putea să mă duc?

Arată în jurul nostru și pare să aibă dreptate, căci suntem în mijlocul unui ocean, fără nimic în jur pe o rază de mai mulți kilometri. Dar asta nu mă face să mă simt mai bine.

— Max, nu! spun, iar glasul îmi devine tot mai haotic.

— Ghiulllleaaaaaaa! urlă Max, zburând peste apă și, până să mă pot stăpâni, țâșnesc după el.

Apa e atât de albastră, încât arată practic ca un neon și nu-mi pot da seama dacă reușesc să văd până la câțiva kilometri distanță sau deloc, căci nu e nimic de văzut. Nici urmă de Max. Atunci, dintr-odată, un picior se ivește din senin în fața mea, iar eu încerc să-l apuc, sperând că mă va târî după el oriunde s-ar duce. Dar piciorul îmi scapă printre degete și dispare la fel de repede cum a apărut.

Dar apoi apare iar, de data asta ceva mai departe. Înot, și înot, și înot, trăgând cu brațele și dând din picioare iar și iar, până când sub apă se zărește o scară scurtă, pe care urc. Deși

am înotat atât, încă nu sunt obosită. Sunt doar gata de orice pentru a găsi un lucru care să mă poată duce la el.

Însă când îmi salt trupul peste margine, nu ajung înapoi pe plută, ci tot pe pontonul de lângă școală, iar de data asta urlu din pricina frustrării. Mâna îmi tremură când înhaț un alt diapozitiv de pe jos și îl îndes în aparat, fără a mă mai deranja măcar să mă uit ce este. Ajung cât ai clipi la destinație, printre rafturile unei uriașe biblioteci.

Dau să-l strig pe nume, când îl aud pe el chemându-mă.

— Alice?

Pare la fel de speriat ca și mine.

— Max? țip eu.

— Unde ești? mă întreabă. De ce nu reușesc să ajung acolo?

— Sunt chiar aici! îi strig.

Dar de data asta nu mai vine niciun răspuns.

— Max? încerc eu încă o dată, dar nimic.

Îmi vine să răstorn toate rafturile, ca să mă uit în spatele lor, dar nu vreau să risc să-l rănesc. Așa că încep să împing cărțile, încercând să văd ce e dincolo de ele. Îl strig pe nume, o dată și încă o dată, așteptând să-l aud chemându-mă din nou.

Dar n-o face.

A dispărut.

32. Nu mai e la fel

Odată, pe vremea când locuiam la New York, am mers cu școala într-o excursie la portul Mystic, aflat în Connecticut, la trei ore de mers cu mașina. Autobuzul pleca la ora șase dimineața, așa că m-am trezit la cinci, am plecat singură și m-am îndreptat către metrou. În timp ce mergeam, cu soarele abia răsărind deasupra străzilor, mă gândeam cât de frumos este. Tot orașul visa. Pe drumuri se lăsase liniștea, însă sus, în paturile oamenilor, posibilitățile erau nenumărate. Poate că exista chiar cineva la fel ca mine, îndeajuns de norocos încât să-și viseze sufletul pereche.

— S-a terminat, ne spune cu blândețe Margaret Yang, în clipa în care deschidem ochii.

Camera e la fel de tăcută ca străzile orașului în acea dimineață din New York, iar amintirea lor mă face să-mi vină să plâng.

— Dar v-ați împotrivit, nu glumă!

Femeia își mută privirea de la mine, la Max, care mi-a dat drumul la mână și acum se uită fix în tavan, neclintit.

— Amândoi v-ați împotrivit.

*

Unul dintre lucrurile plăcute la niște prieteni ca Sophie și Oliver e că atunci când n-ai chef să vorbești, o fac ei în locul tău. Se dovedește că Max și cu mine am ratat multe lucruri interesante la petrecerea lui Bartholomew Burns de noaptea trecută. Din câte se pare, un tip s-a ambalat atât de tare după ce a câștigat la Monopoly, încât a dat pe gât un pahar de vin cu suc, și-a smuls toate hainele de pe el și a luat-o la fugă prin campus, gol pușcă… urmat cu entuziasm de toți ceilalți. Iar la întoarcerea în cămin, unul dintre oamenii dezbrăcați a intrat și a ales să-și declare public adorația pentru o fată, însă a fost pocnit cu pumnul în față de către un student beat de la arte, care încerca și el s-o impresioneze. Îndrăgostitul dezbrăcat era același care câștigase la Monopoly și care stârnise toată cursa. Și, da, câștigătorul la Monopoly era Oliver, studentul beat era Wallace, iar domnița la ananghie era, dintre toți oamenii, Sophie.

— Te-am salvat, zice Oliver cu un zâmbet larg și stupid, în timp ce îi cuprinde umerii lui Sophie pe bancheta din spate a

mașinii.

Paznicii campusului au fost atât de buni să ne dea curent pentru bateria mașinii, fără să ne ceară niciun ban, și se pare că doar de asta avea nevoie Volvo-ul lui Max, căci în rest e o bătrânică puternică. Ne îndreptăm înapoi către Boston, iar pe lângă geamuri trec în goană, ca prin ceață, turme de vaci și oi. Oliver îi așază capul lui Sophie pe pieptul lui.

— Șșt, copila mea! spune el. Totul e în regulă. Acum sunt aici.

— Eroul meu! murmură Sophie, dându-și ochii peste cap.

Dar de vreme ce suntem prietene de atâta timp, eu știu ceva ce ea n-a aflat încă. Știu că-i place toată faza și că-l place pe Oliver.

Cei doi încearcă să ne întrebe despre Margaret și despre ce s-a întâmplat. Probabil își dau seama că ceva nu e în regulă. Le răspundem cât putem de bine, dar eu sunt mai mult cu gândurile aiurea. Toată lumea îmi pare pur și simplu plată. Foarte cenușie. Deși știu că nimic n-ar fi trebuit să se schimbe, cafeaua pe care o beau e mai puțin gustoasă, iar frunzele au culori mai puțin aprinse. Dorm mult, lăsându-mi ochii să se închidă încetișor, intrând și ieșind din starea de veghe, dar nu visez și mi-e greu să-mi dau seama dacă am dormit vreun pic. Singurul lucru care mă ajută să aflu e să mă dezmeticesc și să mă uit câți kilometri am mai parcurs. În tot timpul ăsta, Max stă în tăcere la volan, uitându-se fix la drum și dând la maximum muzica Motown.

*

Nu pot identifica exact care-i problema, dar când oprim într-un oraș, în ciuda faptului că nu e niciun nor pe cer, parcă nici soare nu-i. De-a lungul ultimelor două săptămâni aerul mi-a mirosit a flori, ca și cum toți copacii m-ar fi stropit cu parfum când treceam pe sub ei, dar acum nu mai e așa. Până și cărămizile caselor îmi par mai puțin roșii. La semafor mă uit deznădăjduită înspre o cafenea în aer liber, așteptându-mă să se întâmple ceva ciudat – chelnerul să înceapă să cânte, sau cățelușul îmbrăcat în pulover să înceapă să citească o carte, sau cineva să pornească o incredibilă bătaie cu mâncare. Dar nimeni nu face nimic. Nu-i ca și cum până acum asemenea lucruri s-ar fi întâmplat cu siguranță, doar că, de aici înainte, nu mai există nicio șansă ca ele să se petreacă vreodată. Mă

simt ca și cum mi-aș fi pierdut complet unul dintre simțuri.

Îi lăsăm pe Sophie și pe Oliver la hotelul Taj, căci ea mai are de pierdut câteva ore până când îi sosește trenul, iar Oliver vrea să-i facă turul orașului. Știu că e ceva ce eu ar trebui să fac împreună cu Sophie. E cea mai bună prietenă a mea. Dar nu reușesc să adun suficientă energie, iar ea pare să mă înțeleagă.

— Tot nu știu sigur ce s-a întâmplat, îmi spune Sophie, stând pe trotuar, în vreme ce eu îi iau eșarfa de pe bancheta din spate și i-o înfășor cu grijă în jurul gâtului. Dar știu că o să fie ok. Indiferent prin ce treci acum, mă bucur că ai prieteni aici. Și că îl ai pe Max. El n-ar lăsa niciodată să ți se întâmple ceva rău.

— Știu, îi spun, dând din cap.

Aș vrea să-i ofer un zâmbet liniștitor. Uneori faci asta pentru cei pe care îi iubești. Dar se pare că, în clipa de față, nu reușesc să surâd.

— Hei, Soph? o întreb.

— Da, Al? răspunde ea, trăgându-mi mai sus fermoarul hainei.

— Mulțumesc că ai venit. Deja mi-e dor de tine.

— Și mie mi-e dor de tine. Dar cred că am dovedit deja că n-o să lăsăm puțină distanță să intervină între noi. În plus… poate că o să mă întorc mai devreme decât credem.

Se uită înspre stradă, iar eu mă întorc cu fața către locul în care Oliver și Max așteaptă lângă mașină, mișcând mărunt din picioare și verificându-și absenți telefoanele.

— Azi tocmai a apărut noul Helix 300, zice Max, îndesându-și mobilul la loc în buzunar, fără să se uite la Oliver.

— Am văzut, răspunde acesta din urmă, dând din cap și uitându-se la ferestrele hotelului de parcă ar fi niște televizoare HD. Și eu sunt încă pe lista de corespondență.

— Păi, mor de nerăbdare să joc… spune Max.

Oliver se luminează la față, aproape împotriva voinței lui, apoi se uită cu precauție la Max.

— Dacă… ai vrea, poate, să vii la mine cândva… nu știu, sfârșește Max, cu glas nesigur.

Oliver își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu sunt sigur… zice pe un ton nepăsător.

După care zâmbește cu îngâmfare.

— Am mai învățat niște tehnici noi din clasa a noua și până

acum. Crezi că faci față?

În clipa aceea Max își lasă capul pe spate și râde.

— Pune-mă la încercare! zice el.

Cei doi își strâng mâinile, în timp ce eu și Sophie ne uităm cu subînțeles una la alta.

— Deci, acum o să vă pupați, băieți? întreabă prietena mea, și Oliver începe s-o fugărească în jurul mașinii, chiuind.

*

Max încearcă să facă puțină conversație pe drumul cu mașina până la casa mea. Îmi dau seama că e fericit. El și Oliver vor fi din nou prieteni. Noi doi n-o să mai înnebunim. Toată tragedia a luat sfârșit. Atunci eu de ce nu sunt fericită? De ce nu reușesc să-mi alung senzația asta de deznădejde din suflet?

— Tu simți? îl întreb, când ne oprim în fața locuinței mele.

El stă sprijinit de portiera mașinii, cu brațele încrucișate. Câteva școlărițe trec pe lângă noi, se întorc să-l privească, și încep să chicotească. Max nu ia în seamă faptul că ele sunt măcar acolo sau că el arată precum un actor din reclamele la LL Bean.

— Ce să simt? mă întreabă, dar pare precaut.

— Știu că pare stupid, dar pur și simplu… nu mai e la fel, încerc eu să-i explic.

— Ce nu mai e la fel, Alice? întreabă Max, cu o notă de avertisment în voce. Ar trebui să ne bucurăm… Am îndreptat lucrurile, așa cum ne-am dorit, iar noi doi o să fim ok.

— Dar nu mai e la fel! insist eu, bătând fără să vreau cu degetele în picior.

— *Ce* nu mai e la fel? întreabă din nou Max, părând că începe să-și piardă răbdarea.

— Nimic! aproape că țip eu, azvârlindu-mi brațele în aer.

Simt că o să izbucnesc în plâns. Văzând asta, Max strânge din dinți și se uită în altă parte.

— Eu sunt la fel.

Oftez, neștiind sigur ce să zic.

— Alice, încearcă el din nou, de data asta mai lent, străduindu-se să mă liniștească. Știu că am pierdut visele. Dar asta ne înspăimânta pentru că nu voiam să ne pierdem unul pe altul. Și știu că n-o să se întâmple așa ceva. Nimic n-o să revină la normal, pentru că, de la bun început, nimic n-a fost normal.

Asta e noul nostru start, Alice, și o să fie mai bine decât înainte.

Întinde mâinile ca să mă tragă spre el, dar mă feresc, strângând pumnii în buzunarele hainei.

— Tocmai asta e, îi spun. Nimic n-a fost vreodată normal. A fost magic, Max! Nu-ți mai amintești? Înaintea „hemoragiei de vise”, înainte ca totul s-o ia razna. Iar acum magia s-a dus. N-o să mai mergem la culcare știind că o să se întâmple ceva minunat.

— Dar, Alice, nu era ceva real! spune Max.

— Pentru mine era.

— Și cu mine cum rămâne? mă întreabă el. Poate că situația s-a schimbat, dar eu sunt încă aici, iar când tu te porți așa, practic îmi transmiți că nu-i suficient. Că persoana mea reală nu e destul de bună.

Nu știu cum să-i spun că se înșală. Că îl iubesc. Dar că l-am iubit și pe băiatul care credea că totul e o aventură. Cel care m-a împins în josul unor trepte pe o placă de surf, care m-a fugărit pe holurile Muzeului Metropolitan, aruncându-mi în față cu biscuiți Oreo.

— Știu, acum ești aici, îi răspund în schimb. Dar pentru cât timp?

Max clatină din cap, clipind.

— Ce înseamnă asta?

— Ai mai făcut-o! îi explic. Azi erai iubitul meu din vis, a doua zi erai cu Celeste. Azi erai prietenul meu, a doua zi, nu. Azi mă sărutai în muzeul Gardner, a doua zi îmi spuneai că n-a însemnat nimic. Dar data viitoare când o să se mai întâmple? Doar că atunci n-o să mai avem un vis la care să ne întoarcem. O să rămân singură.

Max mă privește uluit.

— Te iubesc, Alice! spune el. Nu-mi vine să cred că asta-i părerea pe care o ai despre mine, după toate prin câte am trecut.

Apoi se îndreaptă către locul șoferului.

— Nu vreau să ne mai certăm pe tema asta. Dă-mi de știre când ești pregătită să trăiești în lumea reală. Cu mine.

Max trântește portiera și demarează.

33. Beculețele din curte

— Deci, spune-mi, ce mai faci? mă îndeamnă Delilah Weatherbee, în timp ce suflă niște fum din narghilea în mijlocul biroului ei.

— Ești sigură că ar trebui să facem asta? o întreb cu scepticism. Tehnic vorbind, ești imaginea autorității.

— E sută la sută naturală și nu dă dependență, afirmă ea.

Apoi adaugă:

— În plus, pare că ți-ar prinde bine și, oricum, nimeni nu vine până aici, sus.

În ceea ce privește a doua parte, s-ar putea să aibă dreptate. Ori de câte ori am venit s-o vizitez, n-am remarcat nici măcar o singură altă persoană prin preajmă, în ceea ce privește prima parte, cu siguranță are dreptate. A trecut aproape o săptămână de la cearta mea cu Max și, fără îndoială, sunt într-o stare de genul „orice te ajută să treci de ziua asta e bun”. Uneori e vorba de înghețată din iaurt, alteori de muzica punk, iar alteori doar de statul întinsă, fără nicio speranță, pe canapea, ținându-l în brațe pe Jerry și holbându-mă la focul din cămin. Iar azi e vorba de fumatul narghilelei, împreună cu consilierul care se ocupă de înscrierea la facultate. Orice mi-ar putea alina, pentru o vreme, inimaginabila durere sfâșietoare ce îmi străpunge inima.

Max tot nu vorbește cu mine. Nu tu observații ironice la ora de psihologie, nici priviri aruncate pe holuri, în cea mai mare parte a timpului se poartă ca și cum nici n-aș exista, cu excepția momentului în care mi-a ridicat un creion scăpat din mână în timpul orei și a celui petrecut în sala de mese acum două zile, când mi-a așezat cu grijă telefonul lângă tavă, după ce îl uitasem la coada pentru mâncare. Dar, de fiecare dată, mi-a întors spatele fără niciun cuvânt, cu umerii mândri și cu capul ușor ridicat. Pentru majoritatea celor din școală, nimic nu s-a schimbat. Nimeni altcineva nu mai știe despre Mâine. Dar știu că Max s-a despărțit de Celeste și știu că nu mai vorbește cu mine.

E vina mea. Max s-a făcut luntre și punte pentru mine, iar eu încă nu mă pot obișnui cu cele întâmplate. Cu ideea acestui nou început, așa cum l-a numit el. Cu incertitudinea semnificației pe care o are pentru noi. Una e să înfrunt singură lumea asta

nouă, lipsită de vise, și cu totul altceva e să încerc s-o înfrunt alături de Max. Doare prea mult.

Până una alta, lui Celeste îi merge bine. Mai mult decât bine. Deja a început să iasă în oraș cu un student la arhitectură de la unul dintre colegiile învecinate și abia dacă mai stă prin preajmă. Dar când o face, am reînceput să stăm de vorbă. Totuși, aș fi complet singură, dacă n-ar exista Oliver, eternul meu salvator, care mănâncă împreună cu mine în sala de mese și merge cu Segway-ul pe lângă mine în drum spre clasă. Iar acum că s-a îndrăgostit de Sophie, prietenia noastră își poate urma cursul fără nicio complicație.

Oftez, duc pipa la buze și trag în piept. Măcar un lucru din viața mea nu e complicat.

— Am impresia că îmi eviți întrebarea, observă Delilah, urmărindu-mă cum expir îndelung.

Și, din nou, are dreptate.

— Sunt bine, îi zic.

— Nu pari bine, răspunde ea. Te-ai mai gândit la întrebările pe care ți le-am pus când ai venit ultima oară? Cum alegi să te definești în acest moment al vieții tale?

— Probabil că pur și simplu nu pricep de ce toată lumea își dorește cu atâta disperare să le știu eu pe toate. Cine sunt, ce vreau să fac. Am doar șaisprezece ani. De ce s-ar cuveni să știu? De când se presupune că un adolescent de șaisprezece ani ar trebui să aibă cheile viitorului?

— Nimeni nu-ți cere să știi totul, îmi spune Delilah. Nu ți se cere decât să pornești în căutarea lui. Și nu-i nimic de speriat în asta, nu-i așa? mă întreabă ea.

— Nu, scutur eu din cap. De fapt, nu-i deloc înfricoșător.

Acum înțeleg ce vrea să zică. Trebuie să încercăm să mergem mai departe. Altfel cum ne-am putea aștepta să ajungem undeva?

În clipa în care Max a demarat în Volvo-ul lui, eu am rămas pe trotuarul pustiu, uitându-mă cum semaforul își schimbă culoarea din verde, în galben, pe urmă în roșu și de la capăt, în timp ce mă întrebam ce s-a întâmplat. Cum au trecut toate de la rău la bine și apoi la mai rău ca niciodată? Cum a putut Max să mă acuze că nu-l iubesc cu adevărat, când el e singurul pe care mi l-am dorit vreodată?

Ceea ce se pare că nu pricepe Max e că problema mea n-are

legătură cu el. Are legătură cu visele. Ele erau ceva pe care puteam conta. Un loc în care mă puteam refugia când nimic altceva nu mergea bine. Pe vremea când locuiam la New York, nu mi se dădea voie să-mi vopsesc pereții camerei în altă culoare decât un alb urât, ca al oului de găină, așa că am atârnat luminițe sclipitoare. Asta au făcut visele cu viața mea. Mi-au îmbrăcat-o în beculețe, astfel încât nimic să nu mai pară atât de rău. Visele erau cele în care mă puteam baza mereu pe faptul că voi fi fericită… cele în care mă puteam baza mereu pe *el.*

Max mi-a spus că nu știu cum să trăiesc în lumea reală și poate că are dreptate. Poate că trebuie să dau jos beculețele și să privesc albul drept în față.

*

În ziua aceea, când intru în casă după școală, primul lucru pe care îl văd sunt picioarele tatei ieșind de sub canapea, în timp ce Jerry îl privește cu îngrijorare. Lucrurile sunt din ce în ce mai ciudate pe aici. Săptămâna trecută, când m-am întors acasă, tata înfășură un coș uriaș într-o funie ce se întindea până în capul scărilor, astfel încât să-l poată trage pe Jerry în sus și în jos.

— Pentru genunchii lui, mi-a explicat el, de parcă ar fi fost un lucru perfect normal, asta în timp ce câinele stătea deoparte, privind îngrijorat înspre mașinărie. Nu întinerește. Așa o să poată merge cu ușurință oriunde mergem noi.

Omul ăsta are nevoie de niște prieteni.

— Tată? îl strig eu. Ești ok?

Auzindu-mi vocea, tata își retrage cu mișcări șerpuitoare trupul de sub canapea și scoate capul afară, ținând strâns într-o mână mingea de tenis a lui Jerry.

— Iar a pierdut-o, mă lămurește el, după care îi dă mingea unui Jerry ce așteaptă răbdător.

Câinele o ia și o aruncă, făcând-o să salte preț de câteva clipe, apoi pierzând-o din nou sub canapea. Tata își lasă dezamăgit umerii în jos. Eu încep să-mi lovesc coapsa cu degetele, într-un ritm inventat de mine, în timp ce-mi iau inima în dinți pentru întrebarea pe care urmează s-o pun.

— Hei, tată, se întâmplă să fi aflat de la Madeleine dacă o s-o vedem sau nu în timpul călătoriei ăsteia?

— Grozavă întrebare! zice tata și se întinde din nou pe podea,

apucându-se să caute iar pe sub canapea. Nu sunt încă perfect sigur în privința asta.

— Cum adică? îl întreb.

— Pur și simplu nu sunt sigur că o să aibă timp între conferință și drumuri… începe el să turuie, însă finalul replicii îi e întrerupt, înăbușit de canapea.

Tata, un bărbat în toată firea, chiar se ascunde de mine. Bat mai repede cu degetele pe coapsă. E mai greu decât credeam că o să fie.

Dă-mi de știre când ești pregătită să trăiești în lumea reală, îl aud pe Max zicând.

La naiba! îmi zic și mă întind la rândul meu pe podea, astfel încât eu și părintele meu stăm amândoi pe burtă, cu capetele vârâte sub canapea. În spatele nostru, Jerry scoate un scheunat îngrijorat.

— Alice, ce faci? mă întreabă tata.

— Tată! îi spun. Uită-te la mine! Conferința e peste cinci zile. Ai primit vreo veste de la Madeleine? îl întreb. Ai încercat măcar să iei legătura cu ea?

— Mi-aș dori să-i spui *mama,* îmi repetă el.

— I-aș fi spus așa, dacă mi-ar fi fost mamă, îi răspund.

Tata închide ochii preț de câteva clipe, ca și cum l-aș fi rănit.

— Tată! Mama ne-a părăsit. Ne-a lăsat pentru maimuțe și nu se mai întoarce. Trebuie să acceptăm lucrul ăsta și să vorbim despre el.

În timp ce îmi privesc cu atenție tatăl în lumina slabă de sub canapea, mă gândesc că, poate, pentru noi ăsta e un fel de pântec. Locul în care ne simțim îndeajuns de ocrotiți încât să ne împărtășim sentimentele. Așa cum oamenii se așază în poziția fătului sau cum Jerry își duce gustările sub masa din sufragerie, ca să le mănânce în liniște.

În cele din urmă, tata dă din cap.

— Pare o idee excelentă, Alice. Ce-ai zice să discutăm la o prăjitură?

— Depinde, îi răspund eu. E comestibilă?

*

— Întotdeauna am știut că n-o să se mai întoarcă, zice tata, înfigându-și furculița într-o bucată de prăjitură surprinzător de însiropată. Dar mi-a fost mai ușor să nu înfrunt lucrul ăsta decât să accept ce gen de om era ea în realitate. Genul care își

părăsește familia, soțul și, mai important decât orice, fiica.
Tata face o pauză.
— Mi-a venit mult mai ușor să ignor totul decât să accept faptul că, poate, n-am cunoscut-o niciodată cu adevărat.
— Cred că ți-a fost greu, îi spun, sorbind din cafea.
— Cred că *ție* ți-a fost greu, zice el și își așază o mână peste a mea, iar de data asta nu se grăbește s-o retragă. Erai atât de mică! Știu că te-am dezamăgit la capitolul ăsta, Alice. Știu că ea ți-a provocat coșmarurile, însă eu ar fi trebuit să le pot opri. Ar fi trebuit să te pot face să te simți în siguranță. Dar n-am voit să vorbesc despre asta, iar tu ai fost singură. Și îmi pare rău.
Îi spun că e în regulă și mai iau o bucată de prăjitură, pe care o mestec lent. De data asta tata a nimerit textura, dar se pare că a pus de două ori mai multă sare și de două ori mai puțin zahăr. Discuția cu el mă face să mă simt mult mai bine, dar tot nu îndreaptă pe deplin situația, încă lipsesc niște scuze.
— Înseamnă mult pentru mine să te aud spunând asta, tată. Mi-aș dori doar să aud aceleași vorbe și de la ea, recunosc eu.
— Păi, poate că *tu* ar trebui să-i scrii, îmi sugerează el. Acum ce te mai oprește?
Mă ridic și automat încep să strâng farfuriile. În niciun caz n-o să-i trimit un e-mail lui Madeleine. Ea e mama. Asta-i treaba ei. Apoi, pentru probabil a patruzecea oară pe ziua de azi, mă gândesc la Max.
Pun încet farfuriile în chiuvetă, îmi iau geanta și mă îndrept către ușa bucătăriei.
— Unde te duci? mă întreabă tata. Așa de rea a fost prăjitura?
— Din contră, îl mint eu. A fost delicioasă. Dar acum am de scris un e-mail.
Mă opresc în prag, apoi mă întorc și îl sărut pe obraz.
— A fost o discuție plăcută, tată. Ar trebui stăm de vorbă mai des.
Drept răspuns, tata zâmbește larg și își așază mai bine ochelarii.
— Mi-ar plăcea foarte mult, zice el.
E timpul să dau jos beculețele.

34. Tot ce avem

Din punct de vedere emoțional, chiar nu există un moment potrivit pentru a-ți determina iubitul imaginar din vise să se despartă de tine. Am înțeles pe deplin lucrul ăsta în fiecare zi a săptămânii ce s-a scurs de când ne-am întors din Mâine. Dar, din punct de vedere practic, în timp ce mă îndrept către noul laborator științific, ținând în echilibru pe coșul bicicletei tăvile cu plante suculente, îmi dau seama că mi-ar fi prins bine mașina fostului meu iubit din vise.

— Alice! spune Parker, apropiindu-se cu brațele întinse de plantele mele. Să vezi și să te minunezi! Ai evoluat mult față de cum erai în prima zi la Clubul Terariilor!

— Mersi! zic eu. Am avut ceva timp la dispoziție.

Mă refer la timpul pe care, de obicei, mi l-aș fi petrecut dormind. Dar de când mi-e prea frică să adorm și să nu-l visez pe Max, am făcut în schimb teme și mi-am îngrijit plantele suculente. Acum două nopți, tata m-a auzit prin curte la ora două dimineața și a ieșit afară ținând în mână bâta de baseball.

— Păi, așază-le acolo jos, lângă Celeste, și pe urmă, dacă vrei, poți să-l ajuți pe Jeremiah să măsoare locul în care urmează să fie atârnate instalațiile. Ar fi excelent!

Arunc o privire spre locul în care Jeremiah și Celeste stau cocoțați pe două scări puse una lângă alta. El îmi face un semn scurt cu mâna și îmi arată o ruletă.

— Ai reușit să construiești casa de vacanță pentru Socrate? îl întreb, în timp ce întind ruleta, iar Jeremiah trasează pe zid liniuțe cu vârful unui creion.

El pare sincer uluit.

— Nu-mi vine să cred că ți-ai amintit cum îl cheamă! O să fie foarte onorat.

— Păi, te rog să-i transmiți! îi răspund zâmbind.

— Nu e nevoie. A auzit cu urechile lui, îmi face cu ochiul Jeremiah.

Eu iau o oglindă de pe perete.

— Ce înseamnă asta? îl întreb îngrijorată.

Jeremiah se asigură pe îndelete că nu vine nimeni, apoi trage fermoarul borsetei pe care o poartă la brâu și scoate la iveală capul unei șopârle mici și verzi.

— Spune bună ziua, Socrate! îl îndeamnă el.

Socrate se mulțumește să clipească, iar Jeremiah se uită spre mine, ca și cum ar aștepta ceva.

— Oh! exclam eu. Bună, Socrate! rostesc puțin prea tare, pentru a-mi compensa lipsa de sinceritate.

Dar Jeremiah mă privește dezgustat.

— Nu așa de tare! șuieră el. Vrei să fim pedepsiți?

— Scuze, șoptesc eu, scuturând din cap.

Atunci îl văd pe Max străbătând curtea, cu un teanc de cărți la subsuoară, îndreptându-se către sala de sport. Mă uit cu dor la mersul lui lent. El întotdeauna știe încotro se duce, ce urmează. Mă întreb dacă voi reuși să-l uit vreodată sau dacă, peste câțiva ani de acum înainte, voi fi la psiholog, vorbind încă despre un tip pe care în viața reală abia dacă l-am cunoscut. Lebăda mea. Papagalul meu african. Peștele meu pufos.

Chiar în clipa aceea, pe telefon îmi sosește un e-mail. Văd de la cine e. Mâna începe să-mi tremure puțin și nu mai pierd vremea înainte să-l deschid.

— De fapt, îl ții tu puțin pe Socrate? mă întreabă Jeremiah. Chiar trebuie să merg la baie, dar lui îi e frică de zgomotul apei trase la toaletă.

— Sigur, spun eu, fără să fiu atentă, și întind mâna în care nu țin strâns telefonul.

Simt că-mi aterizează în palmă ceva solzos și mișcător, în timp ce citesc cu nerăbdare mesajul.

> *Draga mea Alice, îți mulțumesc pentru e-mailul tău. Nu sunt sigură că am aflat încă despre aceste alerte Google pe care le-ai menționat (aici abia dacă avem internet!), dar, ca întotdeauna, sunt impresionată de inteligența ta și de ingeniozitatea pe care ai dobândit-o.*
>
> *Drept răspuns la prima ta întrebare, legată de vizita mea în Washington D.C., din păcate nu voi putea să ajung și la Boston, căci avionul meu are drum direct dus-întors din Casablanca. Dar mi se încălzește inima când aflu că te bucuri de casa bunicii și, mai ales, de acea bicicletă veche. M-am folosit din plin de ea acum mulți ani.*
>
> *Privind a doua chestiune menționată de tine: m-ai întrebat, în cazul în care nu voi trece prin Boston după*

D.C., când m-ai putea aștepta pe la tine. Și îmi pare rău să-ți spun că nu știu sigur. Cercetările de aici, din Madagascar, au luat cu adevărat avânt și am fost invitată să vorbesc la Paris, peste două luni, apoi în Noua Zeelandă, trei luni mai târziu, ceea ce, sinceră să fiu, mă duce la capacitate maximă în ceea ce privește călătoriile internaționale pentru tot restul anului.

Cu privire la al treilea subiect, mi-ar plăcea să păstrăm deschisă discuția pe tema venirii tale aici, în vizită. După cum poți vedea, programul meu e inflexibil și complicat. Dar sunt încântată de interesul pe care îl acorzi muncii noastre.

Îmbrățișează-l pe tatăl tău din partea mea și dă-i lui Jerry o mângâiere dulce. Mi-e dor de amândoi și de tine. Continuă să muncești din greu la școală, o să ai nevoie. Și, mai presus de toate, nu te teme să-ți urmezi visele, Alice! La urma urmei, ele sunt tot ce avem. Ce am fi fără vise?

Cu drag,
Mama

Mă uit îndelung la ultimele două propoziții, lăsând ca mâna în care țin telefonul să-mi cadă pe lângă corp. Visele sunt tot ce avem? Mă încrunt. Nu, mamă, nu sunt tot ce avem. Mai avem multe alte lucruri. Avem prieteni, și oameni dragi, și o viață reală. Avem oameni care contează, oameni adevărați, iar faptele noastre contează pentru ei, căci se bazează pe noi.

Cel puțin eu am toate astea.

Ridic privirea tocmai la timp pentru a-l vedea pe Max intrând în sala de sport și înghit în sec. Sunt o idioată!

— Știi, aud o voce spunând, iar când mă uit în jos o văd pe Celeste sprijinită de scara mea, ținând în mână ruleta care tocmai a căzut de pe una dintre trepte.

Ea aruncă o privire în direcția sălii de sport.

— L-am văzut dormind de vreo câteva ori.

Îmi înapoiază cu delicatețe ruleta.

— Niciodată n-a părut mai fericit decât atunci când visa.

*

Liftul ce duce către sala de sport e pe cale să se închidă în urma lui Max. Mă strecor înăuntru și ușile se strâng, dar nu mă

sperii și apăs butonul de oprire.

— Alice, ești nebună? zice Max.

— Chiar vrei să-ți răspund la întrebarea asta?

— Trebuie să-ți reamintesc că ești îngrozită de spații mici și închise? mă întreabă el.

— Nu, nu-i nevoie, bombăn eu, uitându-mă la minuscula încăpere de tortură. Sunt foarte conștientă de asta.

— Ce faci cu Socrate? mă întreabă atunci Max, moment în care mă uit în jos și văd șopârla atârnând neajutorată din mâna mea, fără îndoială convinsă că moartea e iminentă.

— Toată lumea din școala asta îl cunoaște pe Socrate? întreb eu.

— A fost animăluțul clasei când eram în școala primară, iar Jeremiah l-a adoptat, îmi răspunde Max. Prin urmare, da.

— Ei bine, așa se explică, zic eu, ridicându-l pe Socrate și privindu-l în ochi.

El îmi răspunde clipind de câteva ori, moment în care îmi dau seama că, atunci când Jeremiah se va întoarce de la baie, cu siguranță va încerca să mă ucidă.

— Alice! spune Max, aducându-mă ușurel înapoi cu picioarele pe pământ. Ce-ar fi să lăsăm liftul să se miște din nou, înainte să ai o cădere nervoasă?

Dar eu îmi alung ideea din minte. Am alte lucruri pe cap.

— Îmi pare rău, îi spun.

— E în regulă, mă liniștește Max, fără să priceapă. Hai să apăsăm doar pe buton…

— Nu, zic eu, nu despre asta e vorba. Ci despre ce am spus. Despre felul în care m-am simțit. Îmi pare rău că ți-am dat impresia că nu ești îndeajuns, Max, pentru că ești! Mi-era frică. O viață întreagă n-am avut decât visele. Doar ele mă ajutau să mă simt mai puțin singură. Iar tu făceai parte din ele. Dar tu ai reușit să le lași în urmă, ai învățat cum să funcționezi, eu, însă, nu. Și n-am priceput că, odată cu pierderea viselor, nu te voi pierde și pe tine.

Max nu zice nimic, doar se uită în podea, așa că vorbesc mai departe.

— Și aveai dreptate! Am nevoie să trăiesc în lumea reală. Și încerc. Știu că nu pot să fug pur și simplu de problemele mele. Drept dovadă, stau într-un lift! Ba chiar am discutat cu tata despre mama.

Auzind asta, Max mă privește în ochi cu un zâmbet trist.

— E cu adevărat grozav, Alice, spune el. Mă bucur să aud asta.

Dar eu vorbesc în continuare.

— Deci vreau să spun că totul e bine!

Încerc din nou, pentru că nu asta e reacția pe care mi-o doream.

— Păi, uită-te la mine! Stau aici, în lift, înfruntându-mi temerile, datorită ție. Mai real de atât nu se poate, Max! N-am nevoie de vise, dacă te am pe tine.

Degetele de la mâna care nu îl ține pe Socrate bat cu febrilitate ritmul în palmă, în timp ce trupul începe să mi se înfierbânte. Oare nu e pic de aer aici?

Max nu face altceva decât să-mi zâmbească în continuare cu tristețe.

— Max? Spune ceva!

— Nu știu, Alice, clatină el din cap. Poate că suntem pur și simplu prea diferiți.

— Ce vrei să spui? îl întreb, albindu-mă la față, în timp ce Socrate se zbate între degetele mele.

Acum nu mai contează dacă sunt sau nu într-un lift. Aș putea să fiu și îngropată la doi metri sub pământ, sunt sigură că tot n-aș observa.

Max vorbește în continuare.

— Și eu m-am gândit la toate, la ce am spus. Treaba e că tu ai trăit întotdeauna în lumea viselor. Și e una dintre trăsăturile tale incredibile. Nu vreau să ți-o răpesc, dar se pare că asta fac. Poate că relația noastră a funcționat în vis, însă în realitate… poate că pur și simplu nu ne e sortit să fim împreună.

Rămân pe loc preț de câteva clipe, încremenită.

— Dar am îndreptat lucrurile! încerc eu din nou. Sunt într-un lift!

— Știu, spune Max. Iar acum trebuie să ieși din lift, înainte să-ți pierzi mințile.

Cu mișcări lente, apasă din nou pe butonul de oprire, iar când ușile se deschid, îi găsim pe Jeremiah, Celeste și decanul Hammer așteptându-ne.

— A trebuit să chemăm paza, spumegă de mânie decanul. Voi doi sunteți bine? Și cine e răspunzător pentru reptila asta?

Fără niciun cuvânt, i-l întind pe Socrate lui Jeremiah și îl las

pe Max să dea explicații, în timp ce lacrimile încep să-mi alunece pe obraji.

01 noiembrie

De undeva din depărtare, se aude ca și cum Darth Vader ar chicoti. Asta n-are nicio logică, de vreme ce el e, fără îndoială, cel mai serios personaj din întregul sistem solar și din întreaga istorie. Dar uite că se aude din nou, un glas gros și sinistru: Ho-ho-ho!

— Ce-i zgomotul ăla îngrozitor? întreb, scoțând capul din cortul de safari și frecându-mă la ochi.

— Hipopotami.

Max ridică ochii din revista pe care o citește la micul dejun și face un semn cu capul înspre stânga.

— Ne-am instalat tabăra lângă un râu și se pare că ei au foarte multe de spus în dimineața asta.

— Nu-mi dau seama dacă râd de noi sau ne pun la cale moartea, zic eu, strâmbându-mă în clipa în care straniile mugete răsună în tabără. Ce-i? îl întreb pe Max, care se uită lung la mine.

— Nimic! ridică el din umeri cu un aer prietenos. Doar că tu n-ai fost niciodată o persoană matinală.

Mă târăsc până la masa pliantă și, în timp ce mă așez, sorb recunoscătoare din cafeaua aflată în cana lui.

— Ia-ți-o pe a ta! protestează el.

Dar știe că n-o să-mi iau, așa că își toarnă o altă cană.

— Haide! îmi spune apoi, ridicându-se și întinzându-mi o mână. E timpul să mergem și să vedem leii.

Părul castaniu îi cade ușor peste ochi, iar soarele strălucește în spatele feței lui, făcându-l să pară aproape ireal.

— Sunt pui? întreb cu speranță.

— Sigur că da, îmi răspunde el.

— Cum o să ajungem acolo?

— Ai dormit bine? se arată îngrijorat Max. Răspunsul e, ca întotdeauna, în baloane cu aer cald.

Până să mă dezmeticesc, balonul aterizează în mijlocul grupului de lei, care ne urmăresc cu atenție, stând întinși în iarba înaltă. Simt că îmi amorțesc puțin degetele. Max scoate din buzunarul de la spate o minge de tenis verde și pufoasă, mare cât un grepfrut.

— Gata? Gata? strigă el. Duceți-vă după ea!

Și aruncă mingea pe câmpie. Mama leoaică aleargă, o prinde

precum un uriaș labrador auriu, apoi, gâfâind, ne-o lasă la picioare și toarce atunci când o scărpinăm după urechi.

— Se pare că ne-au acceptat, râde Max.

Aș vrea să râd și eu, dar mă izbește un gând îngrozitor: ăsta nu e Max! Arată ca Max, zâmbește ca el, e dulce și bun ca el. Dar nu e Max al meu. E un fel de dublură. Un înlocuitor. El nu e el, iar noi nu suntem noi. Ăsta nu-i un moment cu care ne vom trezi amândoi mâine-dimineață, în paturile noastre, și pe care îl vom împărtăși. Un moment despre care nimeni din lume nu va ști în afară de Max și de mine. E doar un vis oarecare. Nu-mi pot explica. Pur și simplu știu.

— Putem să plecăm acum? îl întreb pe Falsul Max din Vis.

— Dar abia am ajuns aici! strigă el.

— Chiar vreau să merg acasă, îi zic, de data asta puțin agitată.

Falsul Max din Vis mă privește nedumerit, lăsându-și capul într-o parte.

— OK, Alice! spune el dând din cap. Acum putem să plecăm acasă.

35. Sclipitoare

Constat că e cam nepoliticos din partea lui Jerry să tot latre fără încetare în holul de la intrare, când unii dintre noi au lucruri mai bune de făcut, cum ar fi să zacă în pat și să urască totul.

Dar nu e adevărat și o știu. Ori de câte ori sunt supărată, tata îmi cere să mă gândesc la toate lucrurile bune de care am parte. Îmi merge bine la școală și m-am mai alăturat câtorva cluburi, ABSA – Asociația Bennett de Salvare a Animalelor și clubului de fotografie, și mi-am început propria emisiune muzicală săptămânală. Ba chiar m-am apucat să aleg școli la care mi-ar plăcea să merg după ce voi absolvi Academia Bennett. Acum că am vorbit despre mama, tata și cu mine ne înțelegem mai bine ca oricând. Am multe motive să fiu fericită.

Doar că nu-l am pe Max.

Jerry latră din nou și mă reped la interfon, apăsând butonul corespunzător bucătăriei.

— Tată? Vrei, te rog, să-l lași pe Jerry afară? Eu dorm.

Abia când observ că nu-mi răspunde, îmi amintesc că a plecat în zori la o conferință în St. Louis. Sunt singură, iar Jerry trebuie să-și facă nevoile. Trag pe mine un pulover și niște cizme, apoi cobor în grabă scările, aruncându-mi pe umeri o haină din lână gri.

— Jer? îl strig. Unde ești?

Când îi aud lătratul de afară, deschid ușa, enervată.

— Cum naiba ai ieșit? întreb eu, după care observ că s-a schimbat ceva și mă întreb dacă m-am trezit cu adevărat.

Ca de obicei, aleea din față e plină de frunze uscate. Dar în locul nuanțelor de roșu, albastru și maroniu, frunzele sunt de un roz-aprins. Și, la câțiva pași mai încolo, îmbrăcat într-un frac, îl văd pe Max. Iar lângă el, purtând un frac mult mai mic, stă Jerry. Max ține în mână o cutie de pizza.

— Ce-i asta? reușesc eu cu greu să întreb, făcând încet câțiva pași spre ei.

— Poftim, zice Max, zâmbind, cu ochii ușor înlăcrimați. Deschide-o.

Ridic capacul cutiei, simțindu-mă precum Julia Roberts în *Pretty Woman,* și sunt uimită să constat că înăuntru nu e o pizza, ci un uriaș tort în formă de biscuit Oreo.

— Visez? întreb cu toată seriozitatea, privind în jur și frecându-mă la ochi.

— Nu, nu visezi, râde Max, însă vocea îi e puțin gâtuită. Și exact asta-i ideea pe care vreau s-o subliniez.

Îmi ascund mâinile în mânecile puloverului și îmi mușc buza.

— Nu mai înțeleg, îi zic. Ieri, în lift...

Max își lasă capul într-o parte.

— Știu. Am spus că suntem pur și simplu prea diferiți. Dar pe urmă m-am mai gândit...

Chicotește din nou. Sinceră să fiu, se poartă ca un nebun, ba râzând, ba dând să plângă.

— Faptul că te-ai urcat în lift. Doar ca să-mi spui ce simți. Ești complet nebună, Alice, și da, uneori trăiești într-o lume a viselor. Preferi ca lucrurile să fie mai ciudate și mai frumoase decât viața de zi cu zi. Dar asta înseamnă că faci și ca fiecare clipă din viața *mea* să fie de vis. Mai interesantă, neașteptată. Când ești tu în preajmă, viața mea e *mereu* sclipitoare. Și nu vreau să te schimb. Nici nu vreau să fug de tine. Vreau să te fac să te simți așa cum mă faci tu pe mine să mă simt. Vreau să te fac fericită.

Sunt atât de bucuroasă, încât abia dacă pot să vorbesc. Niciodată n-am crezut că o să-l aud spunând asemenea vorbe. Îmi vine să-l apuc de revere și să-l strâng la piept. Așa că exact asta și fac, după ce îi iau cu grijă cutia de pizza și o așez pe pământ.

— Mă faci fericită, îi spun, stând cu obrazul lipit de pieptul lui. Max din Vis și Max din Realitate. Cel care știe să depășească limitele și cel care îmi dă echilibru, mă aduce cu picioarele pe pământ. Nu-mi pot închipui cum ar fi să mă întorc la ce-a fost, când nu-l cunoșteam decât pe Max din Vis, iar Max din Realitate nici nu exista. Ar fi ca și cum aș citi pe sărite capitolele din cartea mea preferată sau ca și cum aș asculta un disc care sare. Și am impresia că am stricat totul, că nu ne mai putem întoarce.

— Dar asta-i faza, Alice, spune Max, mângâindu-mă pe spate și așezându-și capul pe creștetul meu. Nu trebuie să ne întoarcem. Ne avem unul pe altul. Oricât de diferiți am fi și oricâte prostii am face, reciproc ne facem mai buni. Iar ceea ce avem noi e mai bun decât tot ce ne-au oferit visele vreodată. E real.

Când Max se retrage de lângă mine, am impresia că inima mea face exerciții de gimnastică ritmică. Apoi el mă sărută și e cel mai plăcut sărut de până acum, căci înseamnă mult mai mult decât toate celelalte dinaintea lui. Și nu mă mai tem. Că voi pierde visele sau că îl voi pierde pe el. E al meu. Lebăda mea. Papagalul meu african. Peștele meu pufos.

Îl sărut la rândul meu, iar lumea din jurul nostru dispare complet. Când ne desprindem unul de altul, Max bagă mâna în buzunar, ca să scoată ceva, în vreme ce eu iau o bucată din tortul Oreo.

— Încă un lucru, zice el și îmi întinde o husă de telefon cu mutra lui Jerry pe ea.

Mă uit în jos la mobil. Chiar și când e cel mai romantic om de pe pământ, Max tot un pragmatic rămâne. Tot are grijă de mine.

— Știi că ai nevoie de ea, îmi spune.

Apoi se arată îngrijorat.

— Am stricat momentul?

Scutur din cap.

— Nu, îi zic, privindu-l în ochi. E perfect.

Apoi, fără niciun avertisment, îi mânjesc obrazul cu o bucată uriașă de tort Oreo.

— Ah, zău? strigă Max. Credeai că e mișcarea potrivită în clipa asta?

Încep să mă retrag încet, pas cu pas, zâmbind larg.

— Poate? spun, dând din umeri.

— Acum probabil că ar trebui să fugi, îmi răspunde Max, în timp ce de pe față îi cad bucăți de Oreo.

Atunci alerg în casă țipând, cu Max după mine și Jerry prinzându-ne din urmă.

36. Ne vedem curând

O lună mai târziu, stau la fereastra mea, minunându-mă când văd cât de frumos arată Bostonul sub un strat de zăpadă. Mașinile aproape că dispar sub ea, așa că nu se mai văd decât felinare și luminile portocalii de la ferestrele oamenilor. Omătul parcă amortizează și zgomotele, mai ales noaptea, iar eu am impresia că trăiesc într-o altă epocă.

— Gândăcel, îmi zice tata prin intermediul interfonului. Scuze că te întrerup, dar mă întrebam dacă l-ai hrănit pe Jerry în seara asta. Sau s-o fac eu?

Nu apuc să deschid gura ca să răspund, că pe fir se aude enervantul râs ca de băiețandru al tatei, ceea ce mă face să mă strâmb în loc să vorbesc.

— Margaret! spune el. Încetează! O să te audă Alice.

— L-am hrănit, tată, strig eu. Și vorbesc la telefon.

— Spune-i lui Max că îl salut, zice el, apoi interfonul se închide printre hohote de râs.

— Tocmai l-am auzit pe tatăl tău… hlizindu-se? mă întreabă Max.

Vocea îi e aspră și răgușită, prin urmare îmi dau seama că stă întins în pat.

— Margaret e aici, explic eu.

— Din nou?

— Din nou.

După ce i-am povestit tatei tot ce s-a întâmplat, a vrut să ia imediat legătura cu Margaret, ca să fie sigur că totul e bine cu mine. Ea era în oraș la o conferință, iar când s-au întâlnit parcă s-ar fi cunoscut de o viață. Parcă încălțările ei Crocs și papucii lui de doi bani ar fi fost sortiți să stea față în față, sub masa de la bucătărie, răsfoind diverse publicații academice. Ca să nu mai spun că amândoi aveau haine din catifea reiată de aceeași culoare.

— Sinceră să fiu, e cam grețos să vezi cât sunt de topiți unul după altul. Dar în viața mea nu l-am mai văzut pe tata așa de fericit, spun eu, după care fac o pauză. Au… gătit. Ea are o răbdare desăvârșită cu imperfecțiunile lui culinare. Ca să nu mai spun că, din câte am impresia, treaba asta mă îngrașă.

Stau în fața oglinzii mele înalte cât tot peretele și îmi împing intenționat burta în afară.

— Prea multe prăjituri.
— Ești superbă! zice Max, pe un ton aproape defensiv.
— Chiar dacă o să mă umflu precum fetița-coacăză din filmul *Charlie și fabrica de ciocolată*? îl întreb.
— Violet Beauregarde, zice Max. Și, da, chiar și atunci.
— Tu chiar le știi pe toate, zic eu, băgându-mă în așternut.
— Și tu la fel. Doar că nu întotdeauna îți baţi capul cu detaliile.
— Vrei să vii încoace? îl întreb.
E o glumă a noastră. Știu că n-o s-o facă, dar asta nu înseamnă că nu vorbesc serios. Max începe să râdă.
— Știm amândoi că mi-ar plăcea, dar mama stă pe capul meu acum, după ce a aflat că suntem împreună. Te place, clarifică el. Doar că nu-i place cât de aproape locuiești. Îți garantez că-mi tot bate la ușă din cinci în cinci minute, ca să mă verifice.
— Bine, mormăi eu. Poate că o să mă duc jos și o s-o rog pe Margaret să inverseze procedura, astfel încât să te aduc înapoi în visele mele.
— Asta dacă vrei să-i vezi pe tatăl tău și pe Margaret Yang sărutându-se, mă avertizează Max.
Eu scot un țipăt și amândoi izbucnim în râs.
— În plus, zice el, știm amândoi că poți oricum să mă visezi. Iar eu te visez pe tine. Doar că nu împreună.
În tăcerea care se lasă, o vreme îi ascult pur și simplu răsuflarea. E foarte liniștitor. Nu mai am nicio problemă cu somnul. Ăsta e singurul sunet de fundal de care am nevoie.
— Ce? întreb după câteva secunde, când îl aud pe Max râzând ușor la celălalt capăt al firului.
— Pur și simplu nu-mi vine să cred că a existat vreodată o altă viață înainte de asta, spune el.
— Continuă! îl îndemn, îmbujorându-mă. Îmi place încotro te îndrepți.
— Vreau doar să spun că, în esență, te-am visat întotdeauna, bineînțeles. Dar când mă gândesc că acum doar câteva luni nici nu existai în realitate… Erai doar persoana pe care abia așteptam s-o văd în fiecare noapte și de care uram să mă despart. Erai secretul meu. Fata viselor mele.
— Mai spune încă o dată partea asta, îl rog.
— Am spus-o de un milion de ori până acum, mormăie Max. Ar trebui să ți-o înregistrez pe telefonul tău.

— E chiar o idee grozavă. Aș putea-o folosi drept ton de apel!

— Alice, glumeam!

— Eu încă aștept să spui din nou.

Max oftează, dar e un oftat fericit.

— Alice Rowe, tu ești fata viselor mele.

Zâmbesc în tăcere.

— Dar acum trebuie să mă culc, zice Max.

— Nu! îi poruncesc eu.

— Ba da! Ne vedem peste… (face o pauză) șase ore și jumătate? Trebuie să închid. Ne vedem curând.

După tot ce s-a întâmplat, el a rămas la fel de serios ca întotdeauna.

— Ne vedem curând, îi spun. Dar nu închide telefonul. Max? întreb eu după câteva minute. Mai ești acolo?

Vocea lui e moale, gata să se cufunde în somn, așa cum se întâmplă în fiecare seară când facem asta.

— Știi că sunt, Alice. Sunt mereu aici.

Zâmbesc în sinea mea și mă cuprinde o senzație de liniște, pe măsură ce tot trupul mi se relaxează pe saltea, iar răsuflarea lui Max se aude ritmată la celălalt capăt al firului.

Cu cât voi adormi mai repede, cu atât mai repede mă voi trezi și îl voi revedea pe băiatul viselor mele.

„Vrei, te rog, să încetezi cu tumbele?
Pentru că nu-mi plac nici mie,
nici persoanei care stă lângă mine.”
– *Lucy Keating, vorbind în somn, 2001*

Mulțumiri

Echipa De Vis: Sara Shandler, omul cu adevărat minunat care, alături de Josh Bank, mă face să simt mereu că am de spus ceva ce merită ascultat și care știe întotdeauna cea mai bună cale de a mă exprima. Les Morgenstein, pentru că nu a ezitat să spună „desigur” atunci când am intrat în biroul lui și l-am anunțat cu stângăcie că am ceva ce mi-ar plăcea să citească. Joelle Hobeika, pentru că a propus cartea asta mai departe, căci fără ea niciuna dintre aceste mulțumiri n-ar fi ajuns să fie scrisă vreodată. Jocelyn Davies, pentru că mi-a împărtășit imediat viziunea despre această carte și pentru că a lucrat răbdătoare alături de mine ca s-o transforme în realitate. Hayley Wagreich, pentru că mi-a pregătit cele mai dificile notițe, înainte ca eu să apuc măcar să le procesez, și pentru că l-a pus pe împăratul Fluffbottom pe avizierul ei. Natalie Sousa, pentru că a creat coperta viselor mele (vedeți cum am potrivit-o aici?). Și, desigur: Romy Golan, Heather David, Matt Bloomgarden, Stephanie Abrams și Lori Paximadis pentru că s-au ocupat de toate celelalte.

Echipa De Cititori VIP: Sarah Carden, Annie Martyr, Jennifer Graham, Marty Keating. Pentru că au abordat ciornele și întrebările mele cu devotament și, mai presus de toate, entuziasm, combustibil care mi-a dat putere până la final.

Familia Mea: mama, tata, Mike, Andy, Shannon și Laura, pentru incredibilele încurajări venite din partea lor, pentru că mi-au spus mereu că sunt amuzantă, pentru că m-au îndemnat întotdeauna să „notez” și pentru că sunt ciudații adorabili care îmi oferă unele dintre cele mai bune materiale de lucru.

Tot O Familie: Nyssa Liebermann, Ghazal Moshfegh, Erin La Rosa, Cayley Lambur, Alexandra Jamali, Justine Wardrop, Kate Perry, Carly Holden, Anthony Pucillo, Nick Greer, Ben Shattuck, Nate Sherman, Pedro Noyola, Kyle Blasman, Aaron Bergman, Liz Parker, Hopie Stockman, Alexis Deane, Rebecca Welsh, Matti Sloman, Susan Birkett, John Spooner. Unii dintre voi citesc, unii își ocupă seri întregi, sau plimbări, sau drumuri cu mașina discutând despre un grup de adolescenți inventat de mine, iar unii dintre voi doar mă ascultă… și deseori asta e tot ce-mi trebuie.

Profesorii Mei: Lisa Corrin, pentru că, într-o lucrare la Istoria

Artei, mi-a atras atenția cu blândețe și fără să mă judece, că îmi pasă mai mult de poveștile artiștilor decât de lucrările lor. Jim Shepard și uimitoarele lui seminarii de ficțiune, pentru că mi-au oferit un țel atunci și acum.

Fantomele Trecutului Meu întunecat: Lanie Davis, Katie Schwartz, Rachel Tobias, Liz Dresner, Theodora Guliadis, Beth Clarke, Emilia Rhodes, Stacey Silverman, Gina Girolamo, Maggie Cahill, Tripp Reed, Cheryl Dolins, Amanda Bowman, Ashley Williams și Monsieur Socktopus, căci toți m-au ajutat de-a lungul acestei călătorii de la asistent… la asistent… și în sfârșit la autor.

Și, desigur, Câinele Ernie, care mă face mereu să râd.